

Hvem er le chef d'orchestre?

Governmentalisering af events – Hvordan Distortion Festivalen blev til et biopolitisk interventionsobjekt for Københavns Kommune.

Kandidatafhandling

Vejleder: Afonso Moreira, Institut for ledelse, politik og filosofi

Studerende: Jesper Thunberg Svendsen, Cand.soc.PKL

Copenhagen Business School - 29-11-2012

Antal anslag: 182.850/80,3 nm.

Abstract

The premise for this Master's thesis took its stand in pondering as to what extent the Distortion Festival as a (cultural) event is being politically calculated upon by the local authorities, Københavns Kommune. Due to the festival's great dimensions regarding the amount of participants and the hereby inevitable popularity, and also due to the immediate passive behavior by Københavns Kommune against the festival even though it's great dimensions have generated severe problems, this thesis has taken up its initial pondering and problematized Københavns Kommunes intervention in the Distortion Festival in the light of Michel Foucault's diagnosis on the governmentalization of the state. This has amounted to the following question to be posed; How can the Distortion Festival be seen as a domain for biopolitical intervention, and how does Københavns Kommunes intervention in the Distortion Festival shape the participants? In order to conduct the analysis of the posed question, this thesis has included Michel Foucault's thoughts on his concepts of governmentality including the biopolitics. This is due to the thesis' hypothesis regarding how the events' participants are at the same time both the mean and the end of the intervention, instantiated through the simultaneous embedding of totalizing and individualizing technologies of power. For a broader perspective on the abovementioned posed problem, this thesis has included a critical historical analysis in order to do a conceptualization of the analytical constructed domain of the governmentalization of events. To conduct this specific analysis two diverse events are included in the shape of Gay Prides and right extremist marches, as to trace how these events and their participants have become the subject of the governmental rationality.

Indholdsfortegnelse

Indledning	2
Problemformulering	4
Analysestrategi	4
Erkendelsesinteresser	4
Videnskabsteoretisk ståsted.....	6
Teoretisk og analytisk afgrænsning.....	7
Foucaults analytiske blik.....	9
Magt, viden og subjekt	10
Den kritiske historieskrivning	12
Governmentality.....	14
Undersøgellesdesign for diagnosticering af governmentalisering af events	22
Undersøgellesdesign for diagnosticering af governmentalisering af Distortion Festivalen	24
Empirisk afgrænsning.....	25
Diagnosticeringen af governmentalisering af events	26
Copenhagen Prides karnivalisering.....	27
Copenhagen Prides opkomst	27
Den politiske problematisering af, og akkumulerede viden om, de(n) homoseksuelle	27
Copenhagen Pride som genstand for biopolitisk intervention.....	30
Intervention i Copenhagen Pride som et symptom på governmentalisering af events.....	31
Danske højrenationalistiske demonstrationsmarchers karnivalisering.....	33
Højrenationalistiske marchdemonstrationers emergens på det nuværende	33
Den politiske problematisering af, og akkumulerede viden om, de(n) højrenationale.....	33
Højrenationalistiske marchdemonstrationer som genstand for biopolitisk intervention	37
Intervention i marcherne som et symptom på governmentalisering af events	38
Governmentalisering af events' diagnosticerede implikationer	40
Diagnosticeringen af governmentalisering af Distortion Festivalen	41
Interventionens indlejrede politiske rationalitetstænkning.....	42
Interventionens indlejrede oversættelsesprocesser og ekspertise	48
Interventionens governmentalteknologiske og -tekniske former	52
Diskussion: Bærer politikernes "våde drøm" frugt?	64
Konklusion	66
Litteraturliste	68

Indledning

Et kulturbegivenhedspolitisk paradigmeskift

Lokalt funderede kulturbegivenheder er siden efterkrigstiden blevet gjort til genstand for offentlig politisering i form af, at kulturliv og kulturudvikling blev opfattet som 'et gode' til den brede befolkning. Det var borgernes *egen* kultur og selvudfoldelse, der var i centrum. Men omkring årtusindeskiftet og frem er der sket en instrumentalisering af kulturpolitikken, navnlig en større vægt på markedstækning og politisk ambitionsdrevet understøttelse af kulturelle industrier. Dette affødtes af en stigende opmærksomhed på de kommercielle brancher og kulturens betydning i relation til samfundsøkonomien (Marling, Kiib & Jensen, 2009:44; Bille, 2009:11). Inden for forskning, i dansk sammenhæng, har der gennem de seneste ti år været fokus på at iagttage, i talesætte og behandle kulturbegivenheder ud fra en *oplevelsesøkonomisk* optik, der betragtes som en gren under erhvervsøkonomien. Dette har affødt en mere markedsorienteret tænkning om, og en reel økonomisk støtte til, kulturindustrien fra statslig, regionalt eller kommunalt niveau (Marling, Kiib & Jensen, 2009:44). I dansk sammenhæng er den første egentlige forskning inden for feltet oplevelsesøkonomi, foretaget i 2005 (Bille, 2009:4), hvor fokus generelt var på et rent markedsøkonomisk niveau, og altså ikke på statens eller kommunens rolle i forhold til deres støttevirke. Mange kommuner og regioner har i dag indlejret en oplevelsesøkonomisk tænkt strategi i deres kulturpolitik (Marling, Kiib & Jensen, 2009; Bille, 2009:12), som bygger på rapporter om oplevelsesøkonomiens økonomiske vækstpotentialer. Men værket synes dog at være drevet af politik frem for viden, hvilket er resultatet af, at reel viden med et politisk applicérbart potentiale er en mangelvare (Bille, 2009:12).

Distortion Festivalen

I Københavns Kommunes sfære er en hidtil uset stor og omfangsrig kulturbegivenhed opstået, Distortion Festivalen, der over flere dage 'tager patent' på Københavns offentlige rum og ligeledes på Københavns borgere. Distortion Festivalens gadefestarrangement, har efterhånden vokset sig så stor, at den har indfundet sig på Københavns Kommunes kulturpolitiske dagsorden. Festivalen popularitet blandt borgere og politikere, må formodes at bunde i dens størrelse og deltagerantal, som i 2011 blev estimeret til mindst 120.000 individuelle deltagere over dens 5 dages varighed¹. Endvidere har dens form, indhold og størrelse siden festivalens start, været under en rivende udvikling, hvilket først og fremmest er

¹ <http://cphdistortion.dk/about/facts/> - Hentet 08.07.12

resultatet af en dens byrumsovertagelse; en helt ny og unik måde at afvikle en musikfestival på².

(Kultur)begivenheder som mere end blotte vækstremedier

I nærværende afhandling fordres et perspektiv der søger ud over og dybere end det ovenfor omtalte kulturpolitiske paradigmeskift, hvormed ovenstående anskuelser ikke nødvendigvis bortfalder; de kan endog vise sig som væsentlige implikationer gennem afhandlingens analytiske progression. Det bredere perspektiv består i, nærmere at studere *hvordan* en civilsamfundsudklækket (kultur)begivenhed, afholdt i Københavns gader og stræder, *gøres til genstand* for intervention af Københavns Kommune. Det ovenstående paradigmeskift bebuder, at blikket for borgernes selvopfattelse og -udvikling, er blevet udvisket i myndigheders kulturbegivenhedspolitiske overvejelser. Men spørgsmålet er om dette paradigmeskift ikke blot er en forskydning af hvordan menneskene, som end måtte deltage i civilt instituerede (kultur)begivenheder, der *gøres til genstand* for myndigheders kalkulationer, bliver betragtet. Herunder hvorvidt disse mennesker ikke er en stor, hvis ikke grundlæggende del af, bevæggrunden for, og samtidig formningen af, interventionerne. I forhold til Københavns Kommunes intervention i Distortion forekommer der gennemgående at være en næsten betingelsesløs, eftergivende og passiv understøttelse af festivalen³. Denne passive interventionsform giver, uanfægtet af hvad kommunens mål og hensigter end måtte være, dog ikke umiddelbart indtryk af, at kunne følge ovenstående tesegenerering omkring myndigheders kalkulerende virke på baggrund af eventdeltagernes specificitet og den herudfra etablerede intervention. Omfanget af Københavns Kommune investering i Distortion, i form af tilladelsen til brug af det offentlige rum og den nuværende fastbudgetterede økonomiske støtte på 1,8 mio. kr. de næste to år⁴, må på det politiske niveau dog være blevet gjort til genstand for overvejelser, aspirationer og kalkulationer.

I nærværende afhandling tages der således afsæt i, at undersøge hvorvidt og hvordan Distortion kan iagttages som en offentlig situeret begivenhed, opstået i civilsamfundet, der afholdes for og eksisterer på baggrund af begivenhedsbrugerne; hvilket netop er et forhold som gives til kende af afviklerne selv⁵. I modsætning til Bille (2009), som bebuder at *viden* er en mangelvare inden for kulturpolitiske overvejelser, vil der i nærværende afhandling blive

² <http://www.humanwebsite.com/history.html> - hentet 01.03.12

³ Dette forhold bliver udredet for, og analytisk behandlet, senere i afhandlingen.

⁴ <http://www.kk.dk/PolitikOgIndflydelse/Moedemateriale/Kultur-OgFritidsudvalget/01-11-2012/cc8ccff7-bd4c-47ab-a31c-19dd16298d9b/b3bd7a34-edab-488b-9f39-a455a4b5a883.aspx> - Hentet 12.11.12

⁵ <http://cphdistortion.dk/about/facts/> - hentet 08.08.12

forfægtet, at *viden*⁶ både er influerende på, og influeret af begivenhedsdeltagerne i forhold til politikeres aspirationer og kalkulationer for politiske overvejelser i forbindelse med begivenheder i det offentlige rum generelt. Med ovenstående in mente ønskes det at undersøge, hvordan en bestemt befolkningsregulerings art form kan iagttages ved Københavns Kommunes intervention i Distortion og hvordan Distortionbrugerne heri kalkuleres over, indrulleres og formes i forhold til kommunens aspirationer. Herunder ønskes det endvidere at undersøge hvordan interventionen i Distortion kan iagttages for at være et symptom på en bestemt form for interventionspraksis i forbindelse med events, der afvikles i det offentlige rum, der har emergeret og transformeret sig i forbindelse med andre og, over for Distortions tematiske indhold, kontrasterende eventformer. Ovenstående leder frem til følgende formulerede problemformulering fungerende som afhandlingens problemstilling.

Problemformulering

Hvordan kan Distortion Festivalen iagttages som et domæne for biopolitisk intervention, og hvordan formes distortionbrugerne ved Københavns Kommunes intervention i Distortion Festivalen?

Analysestrategi

I det følgende vil ovenstående problematisering blive uddybet og afgrænset i et analysestrategisk øjemed. I forlængelse heraf vil de metoder og begreber, der løbende ansøres til, blive udredt for, efterfulgt af den empiriske afgrænsning. Slutteligt vil samtlige forudgående afsnit blive opsamlet på i form af undersøgelsesdesigns for de efterfølgende delanalyser.

Erkendelsesinteresser

Når ovenstående problemformulering, og dermed afhandlingens erkendelsesinteresser spørger til *biopolitisk intervention*, er det med et *foucauldiansk* analytisk perspektiv⁷ i sigte.

Reformuleret i dette perspektiv, søger afhandlingen at iagttage og undersøge et hypotetisk formuleret felt, *governmentalisering af events*, indeholdende et bestemt perspektiv på events, der ikke tidligere er behandlet⁸. Feltet er således hypotetisk i den forstand, at studier af

⁶ Denne tese følger den franske filosof Michel Foucaults konceptualisering af viden. Dette udredes for senere i afhandlingen.

⁷ Dette valg, vil blive redegjort for i afsnittet, 'analytisk afgrænsning'.

⁸ Når man alene taler om, at feltet for *events* gøres til genstand for et foucauldiansk analytisk perspektiv. Tony Bennett (1992) behandler dog allerede i starten af 1990'erne feltet for kulturpolitiske studier i et foucauldiansk

(kultur)politisering af events ikke før er behandlet i denne optik, hvilket samtidig vil sige, at afhandlingens genstandsfelt er en analysestrategisk konstruktion⁹ konditioneret af den analytiske og empiriske afgrænsning. Når der spørges til *hvordan Distortion Festivalen kan iagttages som et domæne for biopolitisk intervention*, er det ikke blot med en interesse for at undersøge spørgsmålet ud fra en analyse af den nuværende intervention, på baggrund af det nuværendes indikationer herfor; isoleret set. Problemstillingen vil ligeledes blive undersøgt på baggrund af historien for det nuværende, fungerende som en kritisk historie analyse med ønsket om at blotlægge og undersøge specifikke og egenartede events, der gøres til genstand for intervention. Dette udføres med henblik på, at undersøge opkomstbetingelserne for det hypotetisk opstillede felt for *governmentalisering af events*. Det konstruerede analytiske blik, iagttager således et felt med en opkomst- og transformationshistoricitet og tillige en transformationsaktualitet. Sålunde bedrives i første ombæring en problematisering af *hvordan events gøres til genstand for biopolitisk intervention*, fungerende som en art konceptualiseringsanalyse, der har til formål at indkredse hvorledes Københavns Kommunes intervention i Distortion ikke er et enestående tilfælde for dens form for interventionstænkning og -praksis, men at den kan iagttages for at indskrive sig i feltet for *governmentalisering af events*. I denne sammenhæng skal det påpeges, at den første analyse ikke udføres i en søgen efter en fuldstændig tilbundsgående og altomfavnende retrospektiv afdækning af historien for *governmentalisering af events*. Rettere er det netop med ønsket om, at bedrive en konceptualisering af genstandsfeltet, og en uddrevet forståelse for, og virkningen af, de mekanismer og den tænkning, der kan iagttages for at være indlejret i de momenter hvor myndigheder intervenserer i events med et bestemt mål for øje.

Sammenfattende ønsker nærværende afhandling således at behandle to overordnede erkendelsesinteresser, som medfører en opdeling af analysen i to dele. Ergo, *hvordan er events blevet gjort til genstand for biopolitisk intervention og hvordan gøres Distortion Festivalen til genstand for biopolitisk intervention*, der i sammenhæng skal forstås som en overordnet erkendelsesinteresse, der søger at blotlægge, ikke overlejlrede, men indlejlrede eventinterventionsformer og –tænkninger, der alle kan iagttages for at indskrive sig i Foucaults governmentality diagnostik¹⁰; som kortfattet omhandler ”*the idea of government of men (...) as [a] regulation that can only be carried out through and by reliance on the*

governmentality-blik, som efterfølgende har affødt flere studier af varierende forfattere, med fokus på governmentality diagnostikkens forhold til kulturpolitik (Park, 2005:175f).

⁹ Vil blive yderligere uddybet i afsnittet, ’videnskabsteoretisk ståsted’.

¹⁰ Diagnostikken og dens implikationer udfoldes og konditioneres analytisk senere i afhandlingen.

freedom of each” (Foucault, 2007[1978]a:60). Således vil det blive undersøgt, hvordan og hvorvidt denne governmentale *ræson* har indlejret sig i myndigheders eventinterventioner. Analyseopdelingen har således ikke til formål at isolere delene fra hinanden; de er uløseligt koblet til og influerende på hinanden. Hermed fordres det analysestrategisk, at det er problematiseringen på det nuværende, interventionen i Distortion, der giver anledning til at undersøge problematiseringer på det daværende, hvor det kan iagttages, at menneskers frihed gennem events instrumentaliseres som midlet i forhold til, at myndigheders mål og aspirationer kan efterstræbes.

Videnskabsteoretisk ståsted

Som en analysestrategisk følge af at afhandlingens problematiserende virke konceptualiseres gennem det foucauldianske blik, fordres det at nærværende afhandlings videnskabsteoretiske fundament, lader sig inspirere af de analytiske metoder, den franske filosof for *tænkningens historie*, Michel Foucault, eksplicit såvel som implicit, har anvendt til at analysere de forskellige genstandsfelter, der i hans forfatterskab, forelæsninger og interviews bliver behandlet. Når Foucault eksempelvis i værket *Discipline and punish* (1977), behandlede genstandsfeltet for disciplinerings teknikker i fængslet, arbejdede han med en såkaldt *tredobbelt forskydning* i sin metode; ”*we wanted to carry out a triple displacement, shifting, if you like, to the outside, and in three ways.(...) In short, the point of view adopted in all these studies involved the attempt to free relations of power from the institution, in order to analyze them from the point of view of technologies; to distinguish them also from the function, so as to take them up within a strategic analysis; and to detach them from the privilege of the object, so as to resituate them within the perspective of the constitution of fields, domains, and objects of knowledge*” (Foucault, 2007[1978]a:162ff). Som forsker forskyder han sig således analytisk fra genstandsfeltet, hvilket nærværende afhandling, på baggrund af anvendelsen af Foucaults analytiske metode og begreber, ligeledes vil applicere i den analysestrategiske tilgang. Hermed fordrer afhandlingen analytisk en anvendelse af Foucaults metode og begrebsverden som et program for iagttagelse af anden orden (Andersen, 1999:19). Dette valg betyder, at afhandlingen videnskabsteoretisk bevæger sig på det epistemologiske niveau som ikke spørger til *hvad*, men til *hvordan* (Ibid.:13). Dette er i tråd med Foucaults metodik, hvori han sætter *hvordan* i en privilegeret position til undersøgelsen af magtrelationer. Herved undgås en metafysisk eller ontologisk tematisering af magt¹¹ (Foucault, 1982:216ff) og i det hele taget af genstanden der behandles analytisk. Epistemologien har netop til formål at

¹¹ Foucaults magtblik behandles i afsnittet for ’Foucaults analytiske blik’.

deontologisere sin genstand, og med anden ordens blikket fordres således en bevægelse fra ontologi til epistemologi. Ved denne forskydning i blikket, er det altså analysens opgave at deontologisere de empiriske kategorier, der på første orden fremstår som selvfølgelig sandheder, der i nærværende afhandling medfører at eventinterventionerne, der gøres til genstand for problematisering, iagttages som et genstandsfelt med indlejrede sandheder, hvis kontingens bliver synlig i anden ordens iagttagelsen. Det handler om at observere, hvordan verden bliver til, som forudsættes at være perspektivafhængigt, hvilket både konstruerer iagttageren og det iagttagede på en bestemt måde (Andersen, 1999:16ff). Med den foucauldianske tilgang tager man således afstand fra teoretiserende virksomhed og fra en søgen efter en dybere *mening*, for i stedet at foretage en *fortolkende* analytik (Dreyfus & Rabinow, 1983:125), hvilket hos Foucault sker ved at erstatte ontologien med en speciel form for historie¹², som fokuserer på de kulturelle praksisser, der har produceret os (Ibid.:122).

Teoretisk og analytisk afgrænsning

Som ansporet til i ovenstående forefindes ikke noget foucauldiansk *teori*apparat. Han har aldrig selv ønsket at forme en teori, da det ville være forudsat af en forudgående objektivisering, som strider mod hans metoder. I stedet har Foucaults arbejde bestået i en løbende udvikling og konceptualisering af hans begrebsverden via hans forskellige analyser (Foucault, 1982:209), hvilket var med henblik på at anvende dem som analytiske redskaber og ikke som endemål i dem selv (Dreyfus & Rabinow, 1983:120). Dette kommer eksempelvis til udtryk ved hans konceptualisering af *biopolitikken*¹³ - hvordan problemet om livet begyndte at indskrive sig i den politiske tænkning; "*I would in fact like to trace the transformation not at the level of political theory, but rather at the level of the mechanisms, techniques, and technologies of power*" (Foucault, 2003[1976]:241). I stedet for at lade sine analyser styre af en teoretisering, fordrer han således at arbejde ud fra en *problematisering* som det grundlæggende udgangspunkt. I Foucaults senere analytiske arbejde fra midten af 1970'erne og frem identificerede han således et bredt problemfelt, ved skæringspunktet mellem *governmental*¹⁴ praksis og praksis af *selvet*, hvor relationerne mellem disse

¹² Denne specielle form for "historieskrivningsmetode", udfoldes i afsnittet for 'Foucaults analytiske blik'.

¹³ Dette begrebs implikationer bliver udredet for i afsnittet for 'Foucaults analytiske blik'.

¹⁴ Den danske oversættelse af det engelske ord *governmental*; statslige eller regeringsmæssige, findes ikke tilstrækkeligt dækkende, i henhold til Foucaults og hans arvtageres implicite anvendelse af begrebet, som som fordrer en bredere forståelseshorisont. "[Government is] a domain of strategies, techniques and procedures through which different forces seek to render programmes operable, and by means of which a multitude of connections are established between the aspirations of authorities and the activities of individuals and groups" (Rose & Miller, 1992:183). Når begrebet *governmental* anvendes i nærværende afhandling, er det således ud fra denne forståelseshorisont.

praksisdomæner ikke udvikles til en generel teori, men mere til en række metodiske forslag og kritiske historieskrivninger af disse praksissers relationer til hinanden og til såkaldte praksis- og sandhedsregimer (Dean, 1994:204).

På konceptualiserende vis ønsker nærværende afhandling således, at problematisere myndigheders interventioner i offentlige events, med udgangspunkt i, og ligeledes kulminerende med en analyse af, Københavns Kommunes intervention i Distortion Festivalen. På den ene side udføres dette ikke med et blik for en offentlig entitets indgriben i et privat foretagende, med fokus på offentlig/privat partnerskabelse med henblik på at problematisere sammenstødet mellem domænernes logikker. Denne dikotomi, såvel som eksempelvis stat/marked og dominans/frihed, er blot oppositionsbåret objektiveringer stammende fra den liberale politiske filosofi, fungerende som grundlæggende retoriske elementer indlejret i liberale programmer og strategier for styring (Rose, 1993:286): *“The force field with which we are confronted in our present is made up of a multiplicity of interlocking apparatuses for the programming of this or that dimension of life, apparatuses that cannot be understood according to a polarization of public and private or state and civil society”* (Ibid.). På den anden side er det således netop heller ikke med blik for en (suveræn)stats overgribende dominans over dens befolkning, ud fra en klassisk forståelse af statens magtudøvelse, som et koldt monster eller som en essentiel overgrebsmagt (Foucault, 2007[1978]a:144). Som følge af afhandlingens gennemgående inspiration af Foucaults analytiske arbejde og metoder, herunder hans diagnostik af *governmentalisering af staten*, vil eventinterventionerne, i denne sammenhæng, blive iagttaget og undersøgt som en art befolkningsregulering, hvor borgerne anses for både at være midlet og målet for intervention¹⁵ (Ibid.:141). Den metodiske tilgang i forfølgelsen af afhandlingens erkendelsesinteresser lader sig ligeledes inspirere af Foucault: *“[By] starting from the relatively local and microscopic analysis of those typical forms of power of the pastorate it was possible, without paradox or contradiction, to return to the general problems of the state (...) It must be possible to do the history of the state on the basis of men’s actual practice, on the basis of what they do and how they think”* (Ibid.:455). Ved undersøgelsen af eventinterventionsformerer og deres transformation i lyset af myndigheders aspirationer og kalkuler herfor, fordres det således at have blik for eventdeltagernes sind og praksis og disse forholds indlejring og indvirkning på feltet for *governmentalisering af events*.

¹⁵ Foucaults governmentality diagnostik udfoldes i afsnittet for ‘Foucaults analytiske blik’.

Myndigheders intervention i offentlige events har i den vestlige verden fundet sted siden midten af det 19. Århundrede (Foley et al., 2012:22). Dette taget i betragtning sammenholdt med afhandlingens ønske om at bedrive en udførlig og gennemgribende foucauldiansk metodisk tilgang, fordrer en kritisk historieskrivning af dette fænomen. Dette valg består dog ikke i, at afhandlingen tager udgangspunkt i at genstandsfeltet har en determinerende essens, der skal fremfindes og defineres, jævnfør det videnskabsteoretiske ståsted. En sådan udmagrende søgen efter en historisk begyndelse vil kun finde forskelle, og en forgæbelse efter determinanter vil således fallere (Foucault, 1984b:79): *"We wished to awaken the feeling of man's sovereignty by showing his divine birth: this path is now forbidden, since a monkey stands at the entrance"* (Nietzsche i Foucault, 1984b:79). På baggrund af Foucaults governmentality diagnostiks virke i nærværende afhandlings problematisering af eventinterventioner, afgrænses eventinterventionerne, der gøres til genstand for den kritiske historieskrivning for *governmentalisering af events* til eventinterventionsforhold, hvor det ved interventionspraksisserne kan iagttages, at opkomsten af den governmentale virksomhed, hvor mennesker gøres til både midlet og målet, med henblik på at opfylde de interveneres aspirationer, emergerer. Herudfra afgrænses det analytisk, at undersøge myndigheders eventinterventioner i henholdsvis Copenhagen Pride og Højernationalistiske demonstrationsmarcher i Danmark, og de specifikke eventdeltageres indrullering heri; henholdsvis *homoseksuelle* og *højernationalister*. Disse betragtes som ontologiske kategoriseringer, som den kritiske historieskrivning har til formål at deontologisere med henblik på at afdække eventdeltagerens indskrivning i de berørte myndigheders aspirationer, kalkuler og strategier for eventinterventionerne. Implicit i denne afgrænsning spørges der til *hvordan* events kan iagttages for at blive gjort til genstand for biopolitisk intervention, og afgrænsningen er således ikke bedrevet ud fra et spørgsmål om *hvilke* eventtyper og *hvad* de kan, der netop ville objektivere genstanden for analyse og således erodere 2. ordens iagttagelsen. I det følgende vil en lettere udførlig udredning af Foucaults begreber, anskuet som centrale for afhandlingens erkendelsesinteresser og analyse, blive bedrevet.

Foucaults analytiske blik

Fungerende som det indledende og grundlæggende afsnit for Foucaults analytiske blik bedrives en afklaring af hans mest gennemgribende og centrale begreber; *magt*, *viden* og *subjekt*. De fungerer i høj grad som de mest benyttede konceptualiseringer i hans analytiske arbejde, inden for den forskningstradition Foucault udøvede fra starten af 1970'erne og frem, som nærværende afhandling også indskrives i. Endvidere er disse begrebers implikationer

væsentlige først at tilvejebringe i forhold til den efterfølgende afklaring af hans *kritiske historieskrivnings* blik, der netop er gennemsyret af disse. Endelig vil begrebet *governmentality* og hele dets 'væsen' inklusive Foucaults diagnosticering af *biopolitikens* opkomst og implikationer, blive udfoldet, som ud fra afhandlingens erkendelsesinteresser er de altoverskyggende og væsentligste begreber både som implikationsgivende for genstandsfeltet og som analytiske redskaber. I forlængelse heraf vil sekundær litteratur om ovennævnte begreber sættes i spil, således at de efterfølgende undersøgelsesspørgsmål i højere grad kan spidsformuleres tilfredsstillende.

Magt, viden og subjekt

Gennem hele Foucaults forfatterskab, inklusive forelæsninger og interviews, har begreberne *magt* og *viden*, og deres indbyrdes effekters uadskillelige sammenvævning stået centralt for hans analytiske tilgang (Foucault, 1980:109); specielt op gennem 1970'erne. "*Power and knowledge directly imply one another; (...) there is no power relation without the correlative constitution of a field of knowledge, nor any knowledge that does not presuppose and constitute at the same time power relations*" (Foucault, 1977:27). Ligeledes er *subjektet*, forstået som 'produktet' af magt/viden relationer, central og dybt indrulleret i hans tænkning (Foucault, 1982:220ff).

Foucault ønsker med sine studier ikke at frembringe en normativ magtteori, men at afgrænse det specifikke område som magtrelationerne udgør, og herudfra udfolde en redskabsbestemt magtanalytik. Således tager han afstand fra den, ifølge ham, gængse negative 'juridisk-diskursive' magtopfattelse og fordrer i stedet til at fokusere på magtens iboende produktive, strategiske og positive effekter (Foucault, 1994:88ff, 1980:201). Magtens nye metoder fungerer altså ikke ved hjælp af retten, men ved hjælp af teknikken, og i forskellige former, som overskrider staten og dens apparater (Foucault, 1994:95f). Magten er allestedsnærværende, den kommer alle steder fra (Ibid.:98f), men den eksisterer kun når den omsættes i handling (Foucault, 1980:89, 1982:219). Magtanalysen bør ikke forudsætte oprindelige givne størrelser, hvad der bør gøres til genstand, er magtens mulighedsbetingelser forstået som en begribelse af magtens virkelighed helt ud i de mest 'perifere' effekter (Foucault, 1994:98). Magten skal studeres hvor dens intention er fuldstændig investeret i dens virkelige og faktiske praksisser; ved det sted hvor den er i umiddelbar og direkte forbindelse med dens objekt, dens anvendelsesområde – der hvor den installerer sig selv og producerer dens virkelige effekter (Foucault, 1980:97). Magtens mekanismer bør altså dechifreres ud fra magtrelationernes immanente strategi (Foucault, 1994:103). Disse magtrelationer er på en

gang intentionelle og ikke-subjektive, idet de er gennemstrømmet af en beregning med en række hensigter og mål for udøvelsen af magten, som dog ikke er resultatet af et individs valg eller beslutning. Denne beregning med dens målsætninger - magtens *rationalitet*¹⁶ - ligger i stedet i de lokale, logisk klare, dechifrerbare taktikker der aftegner installationer i helheden (Foucault, 1994:101f). Det er heterogene taktikker forstået som tiltag, hvoromkring en diskurs lidt efter lidt formes, der giver anledning til at en sammenhængende strategi kan iagttages, som altså er intentionel uden dog at kunne føres tilbage til en person; en subjektfri strategi (Foucault, 1980:202f). Magten er altså ikke lokalisierbar som værende i nogens besiddelse, eller i det hele taget som værende her eller der. Den skal iagttages som noget, der er evigt cirkulerende, udøvet gennem en net-lignende organisering, hvori *subjekter* både kan iagttages som en konstituering af magtens effekt, men også som magtens drivkraft (Foucault, 1980:98). Disse Subjekter er frie i den forstand, at individer eller kollektive subjekter konfronteres med et felt af muligheder, hvori flere måder at opføre sig på, hvori forskellige reaktioner og forskelligartet adfærd, kan realiseres. Magtrelationers specificitet består således i, at lede andres adfærd, inden for et mere eller mindre åbent felt af muligheder. At lede¹⁷ består i denne sammenhæng altså i, at strukturere det mulige felt for andres handlinger; af Foucault konceptualiseret ved "*conduct of conduct*"¹⁸ (Foucault, 1982:220ff). Når magten udøves gennem subtile mekanismer - som Foucault kalder ideologiske produktioner; altså produktionen af effektive instrumenter for formationen og akkumuleringen af viden: observationsmetoder, registreringsteknikker, undersøgelses- og forskningsprocedurer, kontrolapparaturer - kan den ikke andet end at udvikle, organisere og putte i cirkulation en anordning af viden. Dette sker altså ikke ud fra en ideologi, men som et produkt af en ideologi (Foucault, 1980:102). Opsummeret skal magtanalysen starte ved magtens infinitesimale mekanismer, og henlede dets blik mod former for *subjektivering* og deres lokaliserbare bøjningsformer og anvendelser, og mod magtmekanismernes strategiske *vidensanordning* (Ibid.).

Ovenstående analytiske blik i forhold til blotlæggelsen af magtrelationer, vidensanordninger og subjektiveringer, kan stående alene, ikke imødekomme nærværende afhandlings erkendelsesinteresser vedrørende konceptualiseringen af feltet for *governmnetalisering af*

¹⁶ Begrebet, *rationalitet*, vil få udpenslende opmærksomhed i det senere afsnit for sekundær-litterære behandlinger af Foucaults begrebsapparat, givet dets altoverskyggende funktion for en fuldendelse af forståelseshorisonten for den foucauldianske tilgang.

¹⁷ På engelsk; *to govern*, udledt af *government*, skal forstås ud fra det 16. Århundredes betydning af begrebet, hvor det refererer til måden hvorpå *adfærdsregulering* af individer eller grupper kunne instrueres, fx af børn, af familier, af fællesskaber, eller af de syge (Foucault, 1982:221).

¹⁸ Bedst oversat fra engelsk til dansk som "*ledelse af selvledelse*".

events tilfredsstillende. Således inddrages i det følgende Foucaults metoder for den kritiske historieskrivning, der indstiller ovenstående begreber i et retrospektivt analytisk blik.

Den kritiske historieskrivning

“History has no “meaning”, though this is not to say that it is absurd or incoherent. On the contrary, it is intelligible and should be susceptible to analysis down to the smallest detail-but this in accordance with the intelligibility of struggles, of strategies and tactics” (Foucault, 1980:114).

Foucault udøver ikke historisk analyse for historiens skyld, for at beskrive historien som den kontinueret og progressivt ‘tog sig ud’. Frem for at skrive en traditionel ‘historie om fortiden’, er formålet i stedet, gennem kritisk fortolkning, at skrive en ‘historie for det nuværende’ (Dreyfus & Rabinow, 1983:118f). Vi er ikke andet end vores historie og derfor må vi læse vores historie ud fra vores nuværende praksisser, ved hjælp af en fortolkende analyse af vores nuværende situation (Ibid.:123f). Anlægges en kritisk historie analyse ud fra Foucaults optik, er metodikkerne *arkæologi* og *genealogi* de to nøglebegreber, og i det hele taget de to mest grundlæggende metoder, i hans forfatterskabs konceptualiseringer (Davidson, 1986:221). Ud fra blotlæggelsen af *sandhed*¹⁹, søger metoderne henholdsvis at indfange: *“a system of ordered procedures for the production, regulation, distribution, circulation, and operation of statements (...) [and] a circular relation with systems of power which produce and sustain it, and to effects of power which it induces and which extends it. A “regime” of truth”* (Foucault, 1980:133). Disse metoder for den kritiske historieskrivning, vil i det følgende blive udredt for.

Det arkæologiske blik

Med Foucaults arkæologiske blik, tilrettelægges en historisk analyse, som en historie der ikke er optaget af det allerede givne, almindeligt anerkendte ‘fakta’ eller daterede begivenheder, og hvis opgave er at definere relationer af kausalitet og kontinuitet mellem disse begivenheder. I stedet er det en historie af *viden*, som opstiller et *system af regler* og deres transformationer, som gør forskellige udsagn mulige. Arkæologien berører altså kortlægningen af disse regelsystemer med deres accepterede koncepter, legitimerede subjekter, taget-for-givet objekter, og foretrukne strategier, som giver krav om en berettiget sandhed (Dreyfus & Rabinow, 1983:xxiv). Det er ikke med ønsket om at disse sandheder, som

¹⁹ Skal ikke betragtes som en endelig og universel sandhed. I denne sammenhæng definerer Foucault sandhed, som: *“the ensemble of rules according to which the true and the false are separated and specific effects of power attached to the true”* (Foucault, 1980:132)

vidensanordningerne gør krav på, skal vurderes. Formålet er at forstå hvordan kravene er blevet til krav, hvordan de berettiges inden for det givne system, og hvordan nogle af dem er kommet til at konstituere viden inden for systemet (Prado, 1995:25). Arkæologien er således en deskriptiv og vurderingsneutral undersøgelse af discipliner, af ekspertudsagn og –udtryk der måtte emergere inden for disciplinerne, og af sandheds- og videnssystemer ekspertisen måtte danne. Metodisk bedrives dette ved udtømmende at opspore og beskrive, adspredte og tilfældige, faktorer og begivenheder, der har resulteret i formationen af konceptuelle rammer og accepten af noget som viden, og dermed den muliggjorte emergens af den givne disciplin som problematiseres (Ibid.:29).

Det genealogiske blik

Den arkæologiske analyse skal altså forestå som den passende metode for blotlæggelsen af systemer af viden og på baggrund af beskrivelsen af disse lokale vidensanordninger, er den genealogiske analyse taktikken hvorved, at de pågældende typer viden, som således frigives, vil blive bragt i spil; til forståelsen af det pågældende felt der gøres til genstand for analyse. Dette fordres med et uordnet og fragmenteret blik, på en reaktivering af givne lokale typer viden, iagttaget i opposition til den videnskabelige lærde hierarkisering og kategorisering af viden og deres magts iboende effekter (Foucault, 1980:85). I tråd med Foucaults generelle analytiske blik, der aldrig refererer til et subjekt, handler genealogien om: “*to account for the constitution of knowledge, discourses, spheres of objects, etc. without having to refer to a subject*” (Foucault i Agamben, 2009:84). Genealogien leder efter diskontinuiteter der hvor andre fandt kontinuer udvikling. Den leder efter hændelsesoverflader, små detaljer, mindre forskydninger og subtile konturer (Dreyfus & Rabinow, 1983:106). Den genealogiske metode fremsætter altså kravene om fremhævelsen af lokale, diskontinuerte, diskvalificerede og illegitime former for viden, overfor kravene om et enhedsteoriapparat, som ville filtrere, hierarkisere og ordne dem som sand viden og som en arbitrær ide om hvad der konstituerer en videnskab og dens objekter (Foucault, 1980:83).

Sandhed, viden, rationalitet, historie, genealogi

Når der i den kritiske historieskrivning tales om *sandhed*, handler det ikke om hvordan ting er, i stedet er sandhed det højestrangerende værdi sæt i en given praksis eller en række af praksisser. Endvidere er *viden* ikke lærdommen om hvordan ting er, i stedet er viden den højestrangerende kategori i en praksis eller i en række af praksisser. Endelig er *rationalitet* ikke en ahistorisk determinant som styrer hvad der er sandt og falsk og hvilken viden der erhverves, i stedet er rationalitet begrebsliggørelsen af omdrejningspunktet for en række af

praksisser (Prado, 1995:43). Disse tre begrebskategorier er essentielle pejlemærker i den *kritiske historieskrivning* i ønsket om at tage udgangspunkt i et problem udtryk med nutidens termer og ved hjælp af historiske ressourcer reflektere over de elementer som nuværende sociale sammensætninger og erfaring består af. En sådan historie, en *genealogi*, sættes i spil ved en kritisk brug af historien, i forsøget på at granske nutidens muligheder (Dean, 1994:21). Den genealogiske metode indebærer netop at der analytisk begyndes fra et spørgsmål stillet i nutiden (Foucault, 1988d:262).

Governmentality

Gennem Foucaults forelæsninger på College du France fra midt til slut 1970'erne skifter hans genstandsfelt for det analytiske blik, navnlig fra institutioner som hospitaler, fængsler mv. til staten og dens praksisser som den og de har udviklet sig siden suverænitetsens fald omkring det 17. Århundrede, hvilket han indfanger gennem konceptet *governmentality*. Konceptualiseringen og dens implikationer, inklusive biopolitikens opkomst, udredes for i det følgende.

begrebets oprindelse i Foucaults blik.

Foucault udviklede i første omgang ikke begrebet med henblik på at det skulle fungere som et analytisk redskab, til anvendelse for en såkaldt *governmentality analyse*²⁰. Rettere anvendte han det som et diagnostisk begreb, som en samlebetegnelse for den vestlige verdens statsstyrings udvikling siden suverænitetsens fald, og dermed statsapparatets intervention i, og styring af, befolkningens levevis (Foucault, 2007[1978]a:144), som han analytisk kalder, "*the study of the rationalization of governmental practice in the exercise of political sovereignty*" (Foucault, 2008[1979]:2). Tillige dækker begrebet over en bestemt form for regerings- eller interventionskunst; en "*art of government*" og således ikke bestemt styringsmentalitet (Ibid.:145; Foucault, 2000[1979]:324). Foucault opsummerer, at denne governmentalisering af staten, som den vestlige verden er blevet underlagt transformationsmæssigt, havde sit fundament i det *pastorale* element, den *ny-diplomatiske militærteknik*²¹ og politiet (Foucault, 2007[1978]a:145). Politiet var den governmentale teknologi, som staten "naturligt" etablerede, ud fra princippet om *raison d'État*, altså at staten aldrig kunne vokse og styrkes nok, som med dens vished om at befolkningen er statens styrke, medførte at den med politiet

²⁰ Under forelæsningrækken "*Biopolitikens fødsel*" fra 1979, i talesætter han dog begrebet som et analytisk redskab: "*this grid of governmentality (...) is valid for the analysis of ways of conducting the conduct of (...) people (...), economic policy (...), management of a whole social body, and so on*" (Foucault, 2008[1979]:186).

²¹ Den ny-diplomatiske militærteknik sættes ikke i spil, da dette element i Foucaults governmentality diagnostik, ikke er af en væsentlig karakter i forhold til afhandlingens problemstilling.

som reguleringsteknologi, måtte varetage befolkningens problemer (Foucault, 2008[1979]:318). Politiet dækker som teknologi over domæner, teknikker og målsætninger, som staten intervenserer i (Foucault, 2000[1979]:317; 2007[1978]:145).

Pastoralmagten

Governmentality diagnostikken udspringer først og fremmest fra undersøgelsen og blotlæggelsen af en form for *pastoral magt*, forstået som en magtteknik, der har spredt, multipliceret og udkrystalliseret sig fra den kristne kirkelige institution ud til andre dele af samfundet (Foucault, 1982:214). Den pastorale magt er en individualiserende magtform, og den er reelt det grundlæggende element for governmentality diagnostikken. Foucault uddyber pastoralmagtens virke ud fra sin fårehyrde metafor: *"pastoral power is an individualizing power. That is to say, it is true that the shepherd directs the whole flock, but he can only really direct it insofar as not a single sheep escapes him. The shepherd counts the sheep; he counts them in the morning when he leads them to pasture, and he counts them in the evening to see that they are all there, and he looks after each of them individually. He does everything for the totality of his flock, but he does everything also for each sheep of the flock"* (Foucault, 2007[1978]a:173). Pastoralmagten individualiserer således gennem dette essentielle paradoks, hvor hvert enkelt får tilegnes lige så meget værdi som hele flokken (Foucault, 2007[1978]b:364). Ud fra det klassiske kristne perspektiv, kan denne pastorale magtform ikke udøves over individer uden at være vidende om deres indre sind. Det forudsætter en viden om deres samvittighed og en evne til at lede den (Foucault, 1982:214). Ledsaget af fødslen af nye former for økonomiske og sociale relationer, og nye politiske strukturer ved feudalismens endeligt, indgik, som et symptom på den pastorale institutions krise, en generel stillingstagen til måden at lede og lede sig selv på (Foucault, 2007[1978]b:364). Denne gamle magtform er ifølge Foucault gennem den governmentale transformation således blevet integreret i den moderne vestlige stat, hvilket har affødt en *art of government*, der ikke kun har blik for totaliteten, men også har blik for det enkelte individ i en tricky kombination inden for de samme politiske strukturer (Foucault, 1982:214f). Der er altså tale om en meget sofistikeret statsstruktur, hvor i individer kan blive integreret under én kondition: at disse individer subjektiveres efter en række meget specifikke mønstre (Ibid.:215). På den ene side kan *pastoralmagten* altså iagttages som en individualiserende magtteknik, og på den anden side kan *politiet*, forstået som en befolkningsregulerende teknologi med henblik på statens egeninteresse og styrke, iagttages som en totaliserende teknologi: *"The government of men by men (...) involves a certain type of rationality. (...) What has to be questioned is the form of*

rationality at stake. (...) The question is: how are such relations of power rationalized? (...) right from the start, the state is both individualizing and totalitarian. (...) Political rationality (...) first took its stand on the idea of pastoral power, then on that of reason of state. Its inevitable effects are both individualization and totalisation (Foucault, 2000[1979]:324f).

Liberalismen som kritik af statsræsonen

Ud fra en kritik af *raison d'État* princippet installering i befolkningen gennem politiet, opstod liberalismen, i slutningen af det 18. Århundrede, som en refleksiv kritik ude i civilsamfundet, hvis princip bygger på, at staten altid regulerer og intervenserer for meget, eller at man i det mindste altid skal mistænke den for at gøre det (Foucault, 2008[1979]:319, 324). Dette affødte en begyndende transformation af statsræsonen, som medførte en løbende installering af et begrænsningsprincip; en iboende intern regulering af governmental rationalitet (Foucault, 2008[1979]:10). Begrænsningen handler ikke om hvem der skal styres, men om hvad der skal gøres, og ikke gøres, i den governmentale praksis. Problematiseringen for denne styringsform, finder således sit rod fæste i om der styres/reguleres for meget, og ud fra dette vil det være muligt, at vurdere den governmentale praksis rationalitet (Ibid.:12f). Det endelige kriterium for denne moderne governmentale praksis er ikke givet af den juridiske pre-governmentales legitimitet/illegitimitet, men af succes/fiasco (Ibid.:16).

Begrænsningsprincippet var affødt af introduktionen af tanken om *politisk økonomi* i midten af det 18. århundrede, som et intellektuelt instrument, en form for rationalitet, der introducerede muligheden for selv begrænsning og spørgsmålet om sandhed ved governmental ræson (Ibid.:13, 17). Det handler altså ikke om, hvorvidt en politik er legitim i forhold til loven, men om hvilke effekter den afføder og om de er negative. Mens suverænitets mål findes i den selv og den finder sine redskaber i sig selv i form af love, finder den governmentale udøvelse sit mål i de ting, som den styrer; det skal søges i perfektioneringen eller maksimeringen eller intensiveringen af de processer, den styrer og redskaberne for den governmentale udøvelses bliver forskellige taktikker i stedet for love (Foucault, 2007[1978]a:137). Opsamlet må der styres mindre, uden at skelne til maksimal effektivitet, i overensstemmelse med det studerede fænomens 'naturlighed', der er med at gøre (jf. Senellart i Foucault, 2009:327).

Biopolitikkens fødsel

Denne moderne politiske rationalitet, governmentality, dækker som begreb ligeledes over den historiske udvikling for *biopolitikkens fødsel*. Ved realiseringen af, at befolkningen ikke blot er den simple sum af subjekter som lever inden for et givent territorium, og at forholdet

mellem befolkning og ressourcer, ikke længere kan styres gennem en polititeknologi, som via liberalismens kritiske stillingtagen til statræsonen, blev betragtet som et udmattende, regulerende og indgribende system, emergerede det politiske problem ved befolkningen i korrelation med den politisk økonomiske refleksion over befolkningen. Retten til at *lave livet og lade dø*, som er biomagtens essentielle virkning, erstattede gennem denne transformation suverænsmagts ret til at *lade leve* eller *dræbe* (Foucault, 2003[1976]:240f). Biomagten udviklede sig fra og med det 17. Århundrede i to hovedformer, to poler, forbundet af en lang række af relationer (Foucault, 1994:143). Den første, på detaljeniveauet, er karakteriseret ved at være en *disciplinær* magtteknik over *menneskelegemets politiske anatomi*, og har kroppen som maskine i centrum. Hensigten er at støbe en docil krop som kan subjektiveres, bruges, transformeres og forbedres, gennem øvelser, træning af kroppen, gennem handlingsstandardisering over tid, og gennem rumlig kontrol. (Foucault, 1977:141ff). Bentham's panopticon, som var et specifikt arkitektonisk fængselsdesign, behandler og fortolker Foucault som en model, eller et paradigme inden for moderne disciplineringsstrategier. Centralt for mekanismen er, at den indespærrede altid skulle føle, at han var overvåget, uden dog at vide om det var tilfældet, men at det potentielt hele tiden kunne være tilfældet. Dette blev muliggjort ved at det centralt stående overvågningstårn blev designet således at fangerne ikke kunne se ind i tårnet og derved vide om vagten var der eller ej. Med den panoptiske disciplineringsmekanisme, er det ikke nødvendigt at bruge fysisk magt for at disciplinere; den formår med andre ord at selvdisciplinere (Foucault, 1977:200ff). Sidenhen, mod slutningen af det 18. Århundrede udformedes den anden pol: *en befolkningens biopolitik* som en *regulerende kontrol*, der har *mennesket som art* med dens biologiske processer i centrum (Foucault, 1994:143). Spørgsmålet om livet entrerede altså ind i politiske teknikkers sfære, og ind i kontrolfeltet for viden og magts interventionssfære. Hvor livet og dets mekanismer, på det individuelle og kollektive niveau, træder ind på den eksplicite beregnings område, og derved gør vidensmagten til en transformationsfaktor i menneskets liv, kan der tales om en biopolitik (Ibid.:146f). Befolkningen bliver nu analyseret som et generelt system af levende væsener, iagttaget som art med partikulære biologiske og patologiske egenskaber, der medfører at de falder under specifikke former for viden og teknikker, der tilvejebringer muligheden for samordnede interventioner, gennem "kampagner" omkring adfærds- og attitudeændring (Foucault, 2007[1978]b:366f).

Biopolitikens biomagt som normaliserende teknologi til regulering af befolkningen

Biopolitikens endelige domæne er, kontrollen over relationen mellem mennesker - for så vidt de er en race, for så vidt de er levende væsener – og deres omgivelser, det miljø hvori de lever (Foucault, 2003[1976]:244f). Biopolitikens genstandsfelt er befolkningen, som et fænomen der kun er relevant på masse niveauet, da menneskene individuelt er ubestemte og uforudsigelige. På det kollektive niveau kan konstanter lettere iagttages, eller i det mindste lettere etableres gennem statistikker. (Ibid.:245f). Biopolitikken regulerer gennem biomagten hvis transformation og entré i den politiske sfære, medførte den voksende vigtighed af normens foranstaltninger. Netop ved at livet entrerede domænet for den politisk økonomiske værdi- og nyttetænkning, udvikledes et *normaliseringssamfund*, som gennem biomagten kvalificerer, måler, vurderer og hierarkiserer. Dermed er loven ikke udfaset, den fungerer blot i stedet som et regulerende system ud fra normen, som et historisk udfald affødt af en magtteknologi der er centreret om livet; biomagten. Det omfangsrige lovgivningsarbejde der siden den franske revolution har verseret verdenen over, skal iagttages som former der løbende gjorde en essentiel normaliserende magt acceptabel (Foucault, 1994:144).

Biomagtens normaliserende praksis definerer *det normale* på forhånd, hvorudfra den isolerer og behandler *det anormale*, der dikteres af denne definition (Dreyfus & Rabinow, 1983:258). Normer omhandler altid udvikling; stadier af vækst, stadier af intellektuel eller moralsk opnåelse, stadier af civilisationen. Et menneske er normalt, når det gennemgår den fornødne række af stadier, i den rette rækkefølge, i det rette tempo; når det mislykkes at gennemgå stadierne i den rette rækkefølge, når det regrederer, når dets udvikling er fremskyndet, retarderet, eller tilbageholdt ved et tidligt eller mellemliggende stadie, er et menneske anormalt (McWhorter, 1994:51f). Ved biomagtens indskrivelse i den politiske sfære, udøves befolkningsregulering i lyset af *viden* omkring objektet for intervention; et barn, en familie, en økonomi, en forening, etcetera. Det er en viden som både udtaler sig om objektets generelle funktionslove, dets partikulære stadie, og om måderne hvormed det kan formes og guides med henblik på at opnå givne mål og hensigter, alt imens dets autonomi respekteres (Rose, 1993:290). Denne formning og guidning af objektet, installeres gennem pastoralmagts *selvteknologier*, hvis mekanismer og virke i det følgende vil blive udredet for.

Selvteknologier

I Foucaults sene forfatterskab blev han stadig mere interesseret i selve selvets styring af sig selv; altså at fordybe sig i *conduct of conducts* mekanismer, og hvordan de omkredser og

indlejres i individer der gøres til genstand for intervention. Ved den governmentale styring indrulleres, på den ene side, *magtteknologier*, eksempelvis biomagten, der ud fra viden og statistik bestemmer styringen af individer og underkaster dem bestemte normsatte målsætninger; altså en art objektivering af subjektet. På den anden side indrulleres *selvteknologier*, der tillader individer, at udøve en bestemt række af operationer på deres egne kroppe og sjæle, tanker, adfærd, og eksistensmåde, ved hjælp af egne midler eller med hjælp fra andre, således at de kan transformere dem selv, under følelsen af *frihed*, med henblik på at opnå en bestemt tilstand af lykke, renhed, visdom, perfektion eller udødelighed. Den governmentale interventionsform kan netop siges at være kontakten mellem magtteknologiers totaliserende procedurer og selvteknologiers individualiserende mekanismer (Foucault, 1988b:18f). Inden for selvteknologier fremhæver Foucault, at *verbaliseringsteknikker*, fra det 18. Århundrede og frem til i dag, er den vigtigste, forstået som en arv art stammende fra kristendommen, genindført i en anderledes kontekst af de såkaldte humanvidenskaber med henblik på at konstituere et nyt selv (Ibid.:48f). Selvteknologier skal i lyset af Foucaults governmentality diagnostik altså forstås som midlet hvormed det governmentale virkes individualiserende mekanismer kan instantieres i objektet for intervention, således at individers *frihedspraksis* kan muliggøres: ””Governmentality” implies the relationship of the self to itself (...) governmentality makes it possible to bring out the freedom of the subject and its relationship to others” (Foucault, 1997:300).

Governmentality – destilleret

Befolkningen kan således betragtes som både midlet og målet for den governmentale interventionsform. Befolkningen gøres heri til genstand for behov og aspirationer, men også til objektet for regeringsmanipulation, og den er hermed både bevidst om hvad den vil, og ubevidst om hvad der gøres med den. Interesser og ambitioner for hvert enkelt individ og for kollektivet, hvad end de måtte være for de individer som kollektivet består af, vil, på tvetydig vis, både fungere som den grundlæggende målsætning for, men også som det grundlæggende instrument til, befolkningsregulering. Det er den governmentale ræsons modus operandi, der operationaliseres gennem bestemte taktikker og teknikker (Foucault, 2007[1978]a:141).

Med henblik på at klargøre ovenstående tanker og begreber og styrke deres analytiske potentiale i forhold til forfølgelsen af afhandlingens erkendelsesinteresser, vil forfatterne Nikolas Roses og Mitchell Deans mere systematiske og tekniske perspektiver på Foucaults arbejde, navnlig hans governmentality koncept, i det følgende blive inddraget.

Governmentality som analytisk redskab

Ud fra governmentality perspektivet, affødes muligheden for en undersøgelse af de komplekse og forskelligartede relationer mellem autoriteter og subjekter, og måden hvormed sådanne praksisser ikke har undertrykt frihed, men, i kontrast hertil, har produceret subjekter, der er kapable til at udøve en reguleret frihed og til at tage vare på sig selv som frie subjekter (Rose, 1993:288). For Rose, og for nærværende afhandling, er det ligeledes et neo-liberalt samfundsperspektiv. Dette indvarsler, at staten på den ene side må være stærk og forsvare nationens interesser i den internationale sfære og sikre samfundsordenen ved at tilbyde en juridisk ramme for social og økonomisk liv. Men på den anden side må autonome aktører være i stand til at agere frit, tage deres egne beslutninger og kontrollere deres egne skæbner inden for denne ramme (Rose & Miller, 1992:199).

Politisk rationalitet

“In order to understand political action, from elaborate processes of policy formation and political decision-making to the daily, cynical exercise of power, it is necessary to understand the historically given forms of political rationality.” (Dean, 1994:181f). Den politiske rationalitet skal dog ikke forstås som værende en fastlagt determinant, der envejs dikterer handlen; den er forudgående for, men også konditioneret af politisk handling (Ibid.:182). Politiske rationaliteter, skal forstås som specifikke politiske rationaliseringer, der kan identificeres på bestemte steder og på bestemte historiske tidspunkter. De er understøttet af sammenhængende tankesystemer og er karakteriseret af regularitet. Disse regulariteter kan iagttages i de typer af *problemer*, der optager den politiske tænkning, ligeledes i det der gøres til *genstand* for politisk tænkning, endvidere i opfattelsen af de politiske *subjekter* som søges at blive reguleret, og endelig i den *tekniske* dimension af det politiske, som vedrører spørgsmålet om hvordan problemer løses, hvordan der interveneres i genstanden for styring, og hvordan subjekter indskrives i governmentale programmer og teknikker (Rose, 2003:184f). Politiske rationaliteter skal anses som et felt karakteriseret ved et delt *idiom* eller ordforråd og sprogbrug, ved en *moralsk* form hvorigennem uoverensstemmelser kan organiseres ved hjælp af etiske principper, der kan kommunikere med hinanden, og endelig ved en *epistemologisk* form hvori gensidigt forståelige forklaringslogikker, almindeligt accepterede facts, og signifikant enighedsdannelse omkring vigtige politiske problemer, finder bo (Rose, 1999:27f). Hvad der analytisk må stå centralt er hvordan de givne sandhedsregimer for de politiske rationaliteter der er indlejret i de pågældende (event)interventionsstrategier er opstået. En given politisk rationalitetstænkning kommer til udtryk gennem politiske programmer, der

foregriber at virkeligheden er programmerbar. Det er former for designs, eller intellektuelle maskinerier, der gør krav på en bestemt viden om den sfære eller det problem som programmet adresserer. Politiske programmer instantieres af lærde inden for de givne felter, der måtte berøre objektet for programmeringen (Rose & Miller, 1992:181). Viden er netop central i forhold til governmentale aktiviteter og til selve formningen af dets objekter (Rose & Miller, 1992:175), og uden blotlæggelsen af den investerede viden, kan de politisk subjektiverende praktikker, med deres rutiner og ritualer, ikke forstås (Dean, 1994:165f). En given politisk rationalitet udsiger således også noget om det flersidede arbejde med *subjektivering*, der er indskrevet i de forskellige måder hvormed mennesker bliver gjort regérbare, og hvori de adfærdsregulerer sig selv i forhold til former for rationalitet (Dean, 1994:187). Politisk rationalitets etos er korrelationen mellem politisk individualisering og politisk totalisering – hvor mennesker betragtes som både selv-styrende borgere, og som medlemmer af 'flokken', eller den regerede population, der bliver styret (Dean, 1994:185).

Governmentale teknologier og teknikker

Politiske rationaliteter og de governmentale programmer der artikulerer dem, gøres implementérbare gennem governmentale teknologier, forstået som jordnære heterogene mekanismer, med hvilke autoriteter søger at intervenere (Rose & Miller, 1992:183). Generelt kodificerer og samler politisk rationalitet partikulære teknologier indenfor forskellige programmer, men teknologierne er selv forudsætningen for denne rationalitet, og har former for rationalitet indskrevet i sig (Dean, 1994:188). Teknologierne har ingens essens, og de er aldrig blot en realisering af et program, en strategi eller intention. I stedet er der tale om et assemblage af former for praktisk viden om hvordan menneskelige kapaciteter kan forstås og teknisk handles på, gennemsyret af aspirationer for formningen af adfærd hos objektet for intervention (Rose, 1999:52). Det tænkte bliver governmental når det teknologiseres, som sker når det tænkte vedhæfter sig teknologi for at blive realiseret (Ibid.:51). Indenfor dette felt kan der skelnes mellem, *teknikker*, i form af eksempelvis regnskabspraksis, organisationsmetoder, former for overvågning, metoder indenfor tidslige og rumlige aktiviteter i bestemte lokaliteter, etcetera, og *teknologier*, i form af eksempelvis forskellige skolings- og medicineringspraksisser, systemer indenfor indkomststøtte, former for administration og 'corporate management', interventionssystemer i forskellige organisationer, ekspertise instanser, etcetera (Dean, 1994:187).

Oversættelse og ekspertise

Hvordan en central administration som eksempelvis Københavns Kommune kan udøve governmental praksis ude i virkelighedens vidt adspredte og mangfoldige lokaliteter, etableres via *oversættelse*, forstået som en dynamik hvor en autoritets målsætninger tilpasses til personlige projekter hos organisationer, grupper og individer, der er gjort til genstand for governmental intervention. For den neo-liberale governmentale ræson, er denne mekanisme særlig vigtig, i tilgangens todelte projekt om at udvise respekt for 'private' zoners autonomi, med den samtidige udøvelse af adfærdsregulering af objekter der heri er situeret, som fordres af partikulære forestillinger om kollektiv og individuel velbefindende. Med oversættelse muliggøres myndigheders neo-liberale *handling på afstand*, som dog kun kan udøves succesfuldt, når hver involveret aktør, værende det organisationer, grupper eller individer, kan oversætte hinandens værdier til egne termer, således at normer og standarder for deres egne ambitioner og dømmekraft kan tilvejebringes. Det afgørende ved oversættelsesprocesserne er, at de ikke forstyrres, hvilket dog i praksis sjældent sker (Rose, 1999:48ff). I nærværende afhandling er dette specielt interessant at undersøge, idet domænet, Distortion, som Københavns Kommune forsøger at intervenere i *på afstand*, opererer inden for et felt hvor et kreativkulturelt sprogbrug anvendes, som umiddelbart er svært oversættelige til forvaltningsadministrative kalkulationer eller politiske aspirationer og vice versa. Oversættelsesprocesserne aktiveres blandt andet gennem *eksperter*, der gennem deres *ekspertise* for interventionsfeltet kan evne, at oversætte civilsamfundsaktørers og politikeres interesser til deres eget sprogbrug. Ved hjælp af ekspertise kan selvregulerende teknikker således indlejres i organisationer, grupper eller individer, som herigennem vil tilpasse deres personlige valg til politikernes aspirationer, såfremt at oversættelsesprocesserne udøves succesfuldt. Således kan borgernes frihed og subjektivitet fungere som et alliancedannende forhold frem for en trussel, med henblik på at opnå givne politiske aspirationer for samfundet (Rose, 1992:188f).

Undersøgelsesdesign for diagnosticering af governmentalisering af events

Formålet med den første delanalyse, er, som udgangspunkt, at forfølge det hypotetisk stillede spørgsmål om hvorvidt og hvordan andre og, i forhold til Distortions eksistens, tidligere events i det offentlige rum i Danmark, kan iagttages for at være blevet gjort til genstand for biopolitisk intervention. Formålet er at give et bredere perspektiv på den aktuelle interventionsform, der emergerer i forbindelse med Distortion. Sigtet er således at forfølge tesen om, at måden hvorpå myndigheder har kalkuleret ud fra og intervenseret i specifikke

subjekter, har transformeret sig over tid, på baggrund af og gennem opkomsten af offentlige events etableret af subjekterne selv. Med den kritiske historieskrivning fordres dette analytisk ved, retrospektivt at reaktivere den investerede viden der måtte være indlejret i forbindelse med myndigheders intervention i henholdsvis Copenhagen Prides *homoseksuelle* og i de højrenationalistiske demonstrationsmarchers *højrenationalister*. Ved den arkæologiske reaktivering af den investerede viden, gøres det muligt genealogisk, ud fra de givne interventionspraksisformer, at rekonstruere, myndigheders interventionstransformation i forhold til de pågældende events' objektiverede 'mennesketyper'.

Ovenstående undersøgelsesafgrænsning destilleres i det følgende til kortfattede arbejdsspørgsmål, fungerende som ledetråde for den analytiske progression.

- *Hvad er objektet for de identificerede eventinterventioner på det nuværende, hvilken viden om objektet er investeret heri?*
- *Hvordan har denne investerede viden om den homoseksuelle/højrenationale anordnet sig, hvorfra nedstammer denne viden, hvordan indgår den i en bestemt formation indlejret i myndigheders interventionskalkuler?*
- *Hvordan er formationerne, regelsystemerne for eventinterventionerne, formet ud fra interventionspraksisser og 'kampene' heri, og hvordan har praksisserne transformeret disse vidensanordninger og systemer af regler, der former bestemte objekter, subjektpositioner og strategier i forbindelse med henholdsvis Copenhagen Pride og højrenationalistiske demonstrationsmarcher?*
- *Hvordan kan eventinterventionerne iagttages som biopolitiske interventionsformer, og hvordan kan de iagttages for at indskrive sig i feltet for governmentalisering af events?*

Analysen munder ud i et skematiserede diagrammer over de specifikke, men kontingente, politiske rationaliteter der kan iagttages for at være indlejret i myndigheders interventionsform i henholdsvis Copenhagen Prides *homoseksuelle* og de højrenationalistiske demonstrationsmarchers *nynazister*.

Undersøgelsesdesign for diagnosticering af governmentalisering af Distortion Festivalen

Formålet med denne delanalyse er nærmere at undersøge hvordan den forudgående delanalyses blotlagte interventionsformtransformation i form af den governmentale interventionsræsons indskrivning i og udmøntningsudøvelse gennem offentlige events kommer til udtryk i afhandlingens problemstillingsmæssige udgangspunkt; Københavns Kommunes intervention i Distortion. Herunder foreligger en analytisk dagsorden om, at gå ned i de praksisnære og teknologiske former ved interventionen og disses formning af distortionbrugerne. Nærmere er formålet, at undersøge den indviklede indbyrdes afhængighed mellem den artikulerede viden og legitimitet, der emergerer på det politisk programmatisk og -strategiske niveau forstået som taktikker for Københavns Kommunes intervention i Distortion og de governmentale teknikker med hvilke disse taktikker gøres funktionsdygtige i henhold til deres installering i interventionspraksissen.

Ovenstående undersøgelsesafgrænsning destilleres i det følgende til kortfattede arbejds spørgsmål, fungerende som ledetråde for den analytiske progression:

- *Hvordan kan en specifik, men kontingent, politisk rationalitetstænkning iagttages i forbindelse med interventionen, hvilken viden gør sig heri gældende, og hvordan er indlejrede oversættelsesprocesser og ekspertise med til at give interventionen effekt?*

I henhold til blotlæggelsen af den politiske rationalitet må der tages udgangspunkt i undersøgelsen af dets karakteristika, under hvilket tre kendetegn gør sig gældende: dets *epistemologiske* form, dets *moralske* karakter og dets *idiom* eller sprog (Rose & Miller, 1992:178f). For at give en yderligere forståelse af den specifikke, men kontingente, politiske rationalitet, må det gøres klart hvilke potentielle programmer for styring der er udarbejdet, ud fra Københavns Kommunes identificering af Distortion Festivalen som interventionsgenstand.

- *Hvilke governmentale teknologier og teknikker kan iagttages i interventionen og hvordan installerer de den politiske rationalitetstænkning i praksis?*

Ved undersøgelsen af dette forhold, er det sigtet, at blotlægge midlerne, mekanismerne og specifikke instrumenter, som gør det muligt for Københavns Kommune, at administrere intervenere i Distortion (Dean, 1994:187). Det er de heterogene mekanismer, som gør den politisk rationalitet og programmer der artikulerer denne, implementérbare (Rose & Miller, 1992:183)

- *Hvordan formes distortionbrugerne gennem Københavns Kommunes governmentale intervention i Distortion?*

Når den politiske rationalitet og de governmentale teknologier og teknikker der formgiver interventionen er fremfundet, vil denne delanalyse, bevæge sit blik hen på den governmentale operations afledte objektiveringer og subjektiveringer af distortionbrugerne.

Empirisk afgrænsning

I det følgende vil der i et analysestrategisk øjemed blive bedrevet en afgrænsning af hvilke former for empiri der, i forfølgelsen af nærværende afhandlings erkendelsesinteresser, er blevet indsamlet. Da afhandlingens analyse er opdelt i to dele, hvoraf den førstkommende fungerer som en kritisk historieskrivning af feltet for *governmentalisering af events* og den næstkommende fungerer som en mere aktualitetsopbundet undersøgelse af *governmentalisering af Distortion*, kommer denne inddeling ligeledes til udtryk ved den indsamlede empiri. Således fremstilles den empiriske afgrænsning i det følgende som selvstændige afsnit for de respektive delanalyser.

Empirisk afgrænsning for diagnosticeringen af governmentalisering af events

På baggrund af at denne delanalyse ønsker at udøve en kritisk historieskrivning, fordres det at inddrage empiri fra det lærde niveau og tillige fra det lokale niveau. Det handler i begge henseender om at indfange viden der udsiger noget om objekterne for de respektive interventionsformer og deres transformation. Desuden ønskes det ligeledes, at undersøge hvordan det epistemologiske niveau for interventionsformerne transformationsmæssigt kommer til udtryk på det ontologiske niveau i forbindelse med de respektive events der analytisk tages udgangspunkt i. Af uransagelige årsager, var undertegnede ikke selv til stede for at observere interventionspraksissernes transformation over en årrække. Empirisk trækkes der i denne forbindelse i stedet på andre forfatters redegørelser for hvordan 'virkeligheden tog sig ud', herunder hvad de involverede aktører gjorde og artikulerede, navnlig i forbindelse med Copenhagen Pride fra 2001-2005 og i forbindelse med højrenationalistiske demonstrationsmarcher i Danmark fra 1995-1998.

Empirisk afgrænsning for diagnosticeringen af governmentalisering af Distortion

En governmentality diagnostisk analyse, med henblik på at afdække et kontingent øjebliksbillede af en politiske rationalitet, forfølges ifølge Rose (1992), i første omgang ved at rette blikket mod politiske programmer og strategiseringer der kan iagttages i forbindelsen med en autoritets intervention i et givent domæne uden for den politiske sfære. Rent empirisk

forfølges dette normalvis ved overvejende, at undersøge konkrete politiske skrivelser for udsagn, der kan iagttages for at være præget af en bestemt tænkning omkring interventionsformen og interventionsobjektet. Dette fordres ved inddragelsen af politiske programmer, der vedrører politiske overvejelser hvori interventionen i Distortion kan ansføres til at indgå i. Endvidere tilskyndes der også til en anvendelse af udtrykte udsagn fra enkeltpersoner, både fra det administrative og fra det politiske niveau i Københavns Kommune. Udsagn fra det administrative niveau uddrives fra semistrukturerede enkeltmandsinterviews med personer der er positioneret centralt i forhold til at have, og aktivt handle ud fra viden om eventinterventionen og dens objekt. Udsagn fra det politiske niveau uddrives fra et politisk debatmøde om Distortion på Københavns Rådhus, hvor undertegnede fungerede som passiv tilhører, fra Borgerrepræsentationsmødereferater tilgængelig på Københavns Kommunes hjemmeside, og endvidere fra journalistiske artikler. Idet denne delanalyse, har en ambition om at iagttage hvordan den politiske rationalitet installerer sig i praksis, forstået som en detaljeret undersøgelse af de governmentale teknikker og teknologier med hvilke dette instantieres, inddrages foruden journalistiske artikler omkring Distortions virke desuden deltagerobservationer i forbindelse med Distortions 2012, foretaget af undertegnede, vekslede mellem at være total-deltager og forsker-deltager (Bryman, 2004:302). Endelig understøttes denne 'mellemlægning', som teknikkerne og teknologierne fordrer mellem det tænkte og praksis, også af udsagn fra Distortion ledelsen, gennem henholdsvis journalistiske artiklers citeringer og gennem et enkeltmandsinterview, med den, på interviewets tidspunkt, fungerende sekretariatschef hos Distortion²².

Diagnosticeringen af governmentalisering af events

I det følgende vil en kritisk historieskrivning af feltet for *governmentalisering af events* blive udført. Som en art konceptualisering, vil dette hypotetisk opstillede felt søges at blive diagnosticeret ved at undersøge hvordan og til hvilken grad indholdsdivergerende events situeret i det offentlige rum med deres 'egenartede' deltagere, over tid er blevet gjort til genstand for biopolitisk intervention med den samtidige respekt for objektet for interventionernes autonomi, hvormed der kan udsiges noget om hvordan den governmentale interventionsræson har indskrevet sig som følge af disse events opkomst.

²² Detaljer for interviews, politisk debatmøde og deltagerobservationer forefindes i litteraturlisten.

Copenhagen Prides karnivalisering

I det følgende påbegyndes diagnosticeringen af governmentalisering af events med det analytisk afgrænsede case eksempel Copenhagen Pride. Dennes opkomst forfølges og transformationshistorien for problematiseringen af *de homoseksuelle* eventdeltagere og måden hvorpå de er blevet gjort til genstand for intervention bedrives herefter.

Copenhagen Prides opkomst

Copenhagen Pride er et offentligt event opstået i 1996, hvis eksistensgrundlag består i at den årligt tilbagevendende begivenhed efter arrangørernes eget udsagn *”skal være med til at skabe ligestilling for homo-, bi- og transkønnede i Danmark. Vi skaber synlighed via vores årlige festival, hvor vi synliggør LGBT-miljøet gennem en uges festlige og kulturelle indslag, hvor vi byder alle seksualiteter, køn, aldre, etniciteter samt religioner velkomne”²³*. Københavns Kommune støtter tilladelsesmæssigt såvel som økonomisk den lokale Pride ud fra følgende ræsonnement: *”Copenhagen Pride er [med til] at synliggøre LGBT (lesbiske, bøsser, biseksuelle samt transseksuelle) i bymiljøet. Copenhagen Pride er en festival, som afholdes over 7 dage med mange forskellige arrangementer - alle med henblik på synliggørelse, accept samt forståelse for det homo-, bi- og transseksuelle miljø i Danmark”²⁴*. Herudfra kan det læses, at Københavns Kommune i deres kalkulerings i forbindelse med understøttelsen af priden, objektiverer de deltagende som mennesker der har brug for synliggørelse og accept, som således må bunde i at disse mennesker i myndighedernes optik ’normalt’ er hengemte og uaccepterede i samfundet. I det følgende forfølges denne objektiverings opkomst.

Den politiske problematisering af, og akkumulerede viden om, de(n) homoseksuelle

Som alle andre LGBT Prides verden over, ledes Copenhagen Prides eksistensgrundlag tilbage til begivenhederne under *Stonewall riots*, som betegner kulminationen på flere års politi razziaer udført på bøssebarer i New York. Under denne begivenhed forekom det første større eksempel på, at homoseksuelle ofre for den verserende politidiskrimination, for første gang gjorde oprør mod politiet, som skete den 27. Juni 1969, på bøssebaren Stonewall Inn (Burles, 2007:192f). I årtierne før oprøret ved Stonewall Inn, og dermed Pridens opståen, intervererede politiet mange steder i USA, ud fra en diskriminerende og forfølgelsesmæssig opereren overfor de homoseksuelle. Denne interventionsstrategi som baserede sig på en problematisering af homoseksuelle ud fra deres *anormalitet* i forhold til heteroseksuelles

²³ <http://copenhagenpride.dk/pride/index.php> - Hentet 11.08.12

²⁴ <http://www.kk.dk/eDoc/Kultur-%20og%20Fritidsudvalget/20-01-2011%2017.30.00/Referat/21-01-2011%2011.53.39/5972029.PDF> - Hentet 13.08.12

normalitet, har sit ophav i den biologiske videnskab, som konstruerede normer, i henhold til at udvikle medicinske metoder for intervention i tilfælde af anormalitet. Gennem de medicinske underdiscipliner, psykiatri og sexologi, blev *den homoseksuelle* i løbet af det 19. århundrede således objektiveret som et subjekt hvis udviklingsproces er skævvredet i lyset af den *normale* udviklingsproces for *den heteroseksuelle* (McWhorter, 1994:52). Eksemplerne på efterkrigstidens amerikanske politis forfølgende og diskriminerende adfærd, og således ekskluderende, eliminerende og dermed biopolitiske tilgang til "problemet", kan ligeledes iagttages, omend i en statssuveræn form for magtudøvelse, under Nazitysklands styre, før og under anden verdenskrig. Men ikke en klassisk suverænmagt, nærmere en indlejring af denne i en biopolitisk interventionsform; *den mørke biopolitik*²⁵. Kort efter Adolf Hitlers indsættelse i 1933, udøvede stormtropper *razziaer* i homoseksuelle institutioner og ved mødesteder, som indbefattede lukningen af alle bøssebarer og sociale organisationer. Den nazistiske ideologi omhandlede mandsdominans og racerenhed, og homoseksualitet modstred disse idealer. Den officielle politik gik ikke ud på at udslette homoseksuelle, men at transformere dem om til heteroseksuelle gennem "omuddannelse", eller at isolere dem fra resten af samfundet. I 1935 stadfæstede Hitler revisionen af en gammel tysk straffelov fra 1871, som oprindeligt forbød "*unnatural fornication, whether between persons of the male sex or of humans with beasts*"²⁶. Denne reviderede version af Paragraf 175, forblev i effekt indtil 1969, hvor loven blev revideret til at dekriminalisere homoseksuelle relationer mellem mænd over 21-års alderen (Dodds, 2007:86ff). Ovenstående form for regulering af de homoseksuelle er styret af en interventionspolitik med målet om racehygiejne, hvori den biologisk medicinske videnskabeliggørelse af de homoseksuelle som patologi, som tidligere omtalt (McWhorter, 1994:53), kan iagttages, og det er således et biopolitisk anliggende. For befolkningens bedre, måtte normaliserende teknikker instantieres, hvilket under Nazityskland, blev praktiseret gennem 'eliminering' af det anormale. Denne politiske intervention kan, i lyset af Foucaults biopolitiske diagnostik, betragtes som et drastisk eksempel på gennemført totaliserende magtudøvelse, netop kun med det formål styrke staten, ved at 'udrydde' trusler for dens opretholdelse, som var bundet op af ideologien om rendyrkelsen af den ariske race. Med anden verdenskrigs ophør, ophørte denne *mørke biopolitik* i den vestlige verden, men tilbage

²⁵ Suverænmagts ret til at dræbe installeres i biomagts udøvelse. Dette sker ved at biopolitikens normaliseringsmagt, i dens ønske om at udøve den gamle suverænitetsmagts ret til at dræbe, anvender racisme som forudsætning. Racisme retfærdiggør retten til at dræbe gennem biomagts økonomi, forstået på den måde at de to magtformer sammenvæves på baggrund af den biologiske evolutionsteori etableret i det 19. århundrede. (Foucault, 2003[1976]:256).

²⁶ Portion af tysk straffelov fra 1871, Paragraf 175, i Dodds, 2007:86.

verserede videnskabeliggørelsen af de homoseksuelle som trussel mod samfundets normer stadig. I 1952 kategoriserede American Psychiatric Association homoseksuelle som *mentalt afvigende*, på lige fod med blandt andre pædofile og voldtægtsmænd. Dette kunne behandles, eller personerne kunne normaliseres, ved hjælp af psykoterapi, men klassificeringen affødte også at fysiske behandlingsmetoder blev taget i anvendelse, såsom elektrisk chokterapi og aversionsterapi (Burbridge, 2007:111f). I problematiseringen af den homoseksuelle, forekom således eksempler på den *disciplinære* biomagt, der har kroppen som maskine i centrum, affødt af den vedrørende og gængse videnskab i 1950'ernes USA. Betragtningen og artikulationen af, at homoseksuelle var mentalt afvigende, som skulle kureres i henhold til nationens bedste, kom på højeste politiske niveau til udtryk i 1953. Således udøvede USA's siddende præsident, Dwight D. Eisenhower, ordrer til forbuddet mod, at ansætte homoseksuelle i den federale stat. Dette tiltag reflekterede den vedvarende videnskabeliggørelse af de homoseksuelles som anormale, og hermed den samtidige opfattelse af at disse seksuelt afvigende mennesker var en trussel mod den nationale sikkerhed (Chandler, 2007:129f). Endvidere blev homoseksuelle i den installerede amerikanske immigrationslov fra 1952, på initiativ fra Public Health Service, heri objektiveret som *psykopatiske personer* (Dodge, 2007:117f). I 1950'ernes USA og hindsides, kan en bestemt objektivering af *den homoseksuelle* iagttages, og gennem viden fra lærde eksperter fra det biologiske felt, etableres et biopolitisk sandhedsregime, som indlejres på det politiske og lovgivende felt. I USA medførte det i praksis, at homoseksuelle statsborgere skulle "kureres", og at homoseksuelle immigranter blev afvist. Homoseksuelle ansås som en trussel for nationens sikkerhed, og reelt skulle de således elimineres; ikke på suveræn vis som under Nazityskland, men i form af, at hvis normalisering slog fejl, skulle de afskærmes fra den amerikanske offentlighed.

Gay Pridens opkomst

Denne interventionspolitik skulle i forøget omfang frustrere de mere rettighedsaktivistiske homoseksuelle, hvilket kulminerede under *Stonewall Riots*, som omtalt ovenfor. Kort efter denne begivenhed, fødtes startkonturerne for den moderne bevægelse for bøsser og lesbiskes rettigheder. Homofile organisationer havde gennem flere årtier arbejdet for at ændre sociale, juridiske og politiske normer, men de blev af oprørerne opfattet som havende en assimilationspræget tilgang, hvilket stod i kontrast til oprørernes mere radikale tilgang, blandt andet grundet deres tilknytning til *Black Panthers*, antikrigs bevægelser og andre borgerrettighedsbevægelser. Af de radikale rettighedskæmpere blev Gay Liberation Front

(GLF) således dannet. Samtidig gik der kun få år inden GLF var aktive i 35 stater i USA, og ligeledes i flere vestlige lande verden over (Kardia, 2007:195ff). Stonewall begivenhederne, affødte blandt de homoseksuelle, en tro på at man reelt kunne konfrontere og løsrive sig fra den mangeårige samfundssociale attitude omkring deres seksualitet (Burles, 2007:194); den mangeårige biopolitiske, totaliserende objektivering, inklusive tilfælde af disciplinerende normaliseringsteknikker. 1-året for Stonewall Riots, blev markeret med en parade march i New York City, som lagde grundstenen for Pride Parades verden over, som en stadig årligt tilbagevendende begivenhed, tagende udgangspunkt i mindet om Stonewall (Nugent, 2007:212). Løbende i de efterfølgende år, gennem 1970'erne, opstod der blandt de homoseksuelle nye diskurser i form af *trods*, *rettighedskamp*, *stolthed* og *synlighed*, som på baggrund af den succesfulde oprørsdannelse installerede sig i de offentlige homoseksuelle politiske landskaber (Johnston, 2005:4). Men op gennem 1980'erne og frem til nu, kan det iagttages at Pridene på det generelle verdensplan har oplevet en depolitisering samtidig med en forøget kommercialisering og politisk regulering. Oprindeligt og i de følgende år efter Stonewall fungerede Priden som en politisk ladet demonstration, demonstrerende for de homoseksuelles rettigheder i samfundet (Drud-Jensen & Frank, 2005:129). I dag fungerer Pride Parades i de fleste vestlige lande som et karnivaliseret optog gennem byen, hvor lokale og turister ser til mens drag queens, "dykes on bikes", læderbjørne, "buff boys", marcherende piger, homoseksuelle forældre med deres børn, homoseksuelle skolebørn, med flere, marcherer gennem byens gader (Johnston, 2005:4). I praksis har Priden således undergået en transformation fra demonstration til et *karnivaliseret event*. Men diskurserne om *stolthed* og *synlighed* er vedblevet og manifesteret sig om de homoseksuelle, både blandt eventdeltagerne og i det resterende samfund. Men med den forøgede opbakning til Priden, også økonomisk, fra myndighedernes og det resterende samfunds side, er diskurserne om *trods* og *rettighedskamp* løbende blevet udfaset. I det følgende vil den anordnede viden om de(n) homoseksuelle, iagttaget gennem den politiske problematisering, blive belyst igennem det governmentality diagnostiske blik og blive sat i forbindelse med den offentlige interventionspraksis ved Copenhagen Pride fra 2001-2005²⁷.

Copenhagen Pride som genstand for biopolitisk intervention

Det kan iagttages hvorledes Copenhagen Pride fungerer som et form for politisk røgslør der stadfæster den homoseksuelle, inklusive bi- og transseksuelle, som afvigende overfor den heteroseksuelle norm. I forhold til før Pridens opståen og transformation, hvor dette

²⁷ For en udredning af Copenhagen Pride 2001-2005 og dens problematisering og praksis, se Bilag 1.

emergerede ved den biopolitiske objektivering og dens normaliseringsteknikker, udmøntes det i dag via myndighedernes tilladelse, støtte til og parolemæssige udsagn om, at Priden giver homoseksuelle mulighed for at føle sig ”frie” til at udtrykke deres seksualitet i mangfoldighedens navn. Politikere, erhvervsdrivende og heteroseksuelle tilskuere generelt, opfordrer til og bifalder de homoseksuelle til at udtrykke deres anderledeshed, hvilket i praksis i overvejende grad kommer til udtryk ved deltagernes udklædningsfunderede og karnivaliserede optræden, fungerende som en klar manifestation af deltagernes seksuelle afvigelse overfor den heteroseksuelle norm. Trods et mindretals afvisning af Pridens form, giver paradens festive karakter, et billede af glade og apolitiske homoseksuelle der trives i samfundet som en del af mangfoldigheden, overfor det iagttagende publikum og ligeledes overfor samfundet generelt, via den omfattende mediedækning af eventet (Drud-Jensen & Frank, 2005:129-133). Interventionen installerer således på den ene side en selviagttagelse for den enkelte homoseksuelle deltager, der gennem eventet vælger, stolt at stå ved og fejre sit seksuelt afvigende køn. På den anden side medfører denne festive fejring en vedligeholdelse af biomagtens installering af den biologisk videnskabelige seksualafvigelse, der fastholder den homoseksuelle i den objektive anormale rolle overfor den heteroseksuelle norm.

Intervention i Copenhagen Pride som et symptom på governmentalisering af events

Copenhagen Pride fungerer således som et rum for biopolitisk intervention, installerende en vedblivende og reproducerende objektivering af de homoseksuelle som anormale i forhold til den heteroseksuelle norm. Men gennem eventet kan det fra myndighedernes side i overvejende grad undgås, at denne samfundsekskludering vil afføde protester og indsigelser i form af politisk *trods* og *rettighedskamp*. Dette udmøntes gennem eventets rammesættende mulighed for at deltagerne kan udøve frihedspraksis gennem *selvteknologier*, hvor de homoseksuelle tillades og tilskyndes til, at udøve en bestemt række af operationer på deres egne kroppe og adfærd som sker ved deres frivillige rollepåtagelse som outreret udklædte og dansende individer, hvor verbaliseringsteknikker i form af bannere der udtrykker ”out and proud”, og hermed koblingen til Pridens opkomstbetingelser ved diskurserne *stolthed* og *synlighed*, er med til at underbygge den positive glæde og frihedsudøvelse. Således kan Københavns Kommunes intervention i Copenhagen Pride iagttages for at indskrive sig i feltet for *governmentalisering af events*, med emergensen af det governmentale virkes totaliserende og individualiserende teknikkers simultane og indbyrdes afhængighed, som indlejres gennem eventets afvikling. For myndighedernes giver eventet *mening* ved dets iboende mangfoldighedsvirke, og ikke mindst for dets heraf affødte turistmæssige og økonomiske

rentabilitetspotentiale. Promoveringen af gay prides som turistattraktioner har siden 1990'erne netop medført, at det at være stolt, ude og synlig, også handler om underholdning, forbrug, neoliberal borgerskabslighed (Johnston, 2005:4).

I det følgende vil et diagram over den indlejrede politiske rationalitet for Københavns Kommunes intervention i Copenhagen Pride blive optegnet. Rationalitetsdiagrammet udpensler på overbliksdannende og simplificerende vis et kontingent øjebliksbillede af interventionens simultane indlejring af totaliserende og individualiserende mekanismer og disses indbyrdes afhængighed. Dette i form af de investerede vidensformer, magtteknikkerne med hvilke vidensformerne installeres i objektet/subjektet og deres udmøntning. Diagrammets balancerigdom, skal ikke betragtes som et sandt eller deterministisk billede af interventionsformen. Formålet er i stedet at bedrive en optegning af hvordan det kan iagttages, at der i ovenstående analytisk er blevet fremfundet en governmental interventionsræson i forbindelse med Copenhagen Pride.

	Governmentalisering af Copenhagen Pride	
Politisk rationalitet	Totalisering	Individualisering
Videnstype	Patagolisering af de homoseksuelle	Viden om den homoseksuelles stoltheds- og synlighedsdiskurs
Governmental magtteknik	Biomagt / objektivering	Pastoralmagt / subjektivering
Teknikkens udmøntning i objektet/subjektet	Afvigende / anormal	Homoseksuelle som en del af samfundet
Den totaliserende + individualiserende magts operation	Den homoseksuelle som seksuelt afvigende + Den homoseksuelles afvigelse som en del af samfundets mangfoldighedsprojekt	

Danske højrenationalistiske demonstrationsmarchers karnivalisering

I det følgende bedrives transformationshistorien for problematiseringen af *de højrenationale* og måden hvorpå de er blevet gjort til genstand for intervention med afsæt i opkomsten af højrenationalistiske²⁸ marchdemonstrationer i Danmark

Højrenationalistiske marchdemonstrationers emergens på det nuværende

Den 31. marts 2012 afholdte Danish Defence League (DDL) i samarbejde med sin engelske moderorganisation, English Defence League en demonstration i Århus²⁹ med parolen om en transnational forenet kamp mod islamiseringen af Europa³⁰. Siden 2. Verdenskrig opstod højrenationalistiske marchdemonstrationer for første gang på dansk grund igen i midten af 1990'erne³¹. I forbindelse med demonstrationen i Århus, objektiverede kommunen i en fællesudtalelse demonstranterne, som tilhørende feltet for *”ekstremistiske grupper – uanset deres ideologiske afsæt”*³². I samme ombæring udtryktes det, at de *”repræsenterer alt det, vi som en tolerant by ønsker at tage afstand fra”*³³. Andetsteds i Danmark, navnlig i København, objektiveres de højrenationale på følgende måde af de lokale myndigheder på det nuværende: *”Nationalsocialisterne ser sig selv som nazismens arvtagere og bruger blandt andet hagekorset som deres samlende symbol på flyveblade, ved demonstrationer og lignende. (...) Deres ideologi er, i lighed med den klassiske nazisme, bygget op om et had mod jøder og en idealisering af den ariske arbejder og småborgerlige værdier. (...) [De] idealiserer den militaristiske kultur og benytter ofte en hård kompromisløs retorik om fjendens udseelse”*³⁴. Blandt de danske myndigheder, verserer der på det nuværende en generel objektivering af *de højrenationale* som en gruppe hvis politisk ideologiske afsæt betragtes som ekstremistisk og nazistisk ladet; en gruppe der falder uden for samfundets normer.

Den politiske problematisering af, og akkumulerede viden om, de(n) højrenationale

Fra starten af 1990'erne i Danmark anvendes pseudonymet *nynazisme* om højreradikale bevægelser, udledt af en fremmedfjendsk voldsbølge i samtidens Tyskland, der drog referencer til jødeudryddelserne under Hitlers nazistiske styre (Karpantschof, 1999:52). På

²⁸ Termen *højrenationalister*, dækker i nærværende analyse over alle højreradikale bevægelser hvor der i deres ideologi eller konkrete aktioner, kan udlæses en indlejret biologisk racisme.

²⁹ <http://www.dr.dk/Nyheder/Indland/2012/03/29/081904.htm> - Hentet 13.10.12

³⁰ http://www.danishddl.info/modules/danish_articles/item.php?itemid=8 - Hentet 13.10.12

³¹ Opkomstbetingelserne herfor udredes implicit for i nedenstående afsnit.

³² <http://www.aarhus.dk/da/omkommunen/nyheder/2012/1-Kvartal/Aarhus-klar-til-at-hylde-tolerancen.aspx> - Hentet 13.10.12

³³ Ibid.

³⁴ <http://www.kk.dk/sitecore/content/Subsites/Vink/SubsiteFrontpage/BaggrundenForVINK/HvordanForstaarVINRadikalisering/Hoejreradikalisering.aspx> - Hentet 11.10.12

verdensplan emergerer *nynazismen* som fænomen for alvor på den offentlige dagsorden i starten af 1980'erne, artikuleret gennem en international rapport der begik efterretninger om bevægelser og aktiviteter hos henholdsvis højre- og venstreekstremister (Anti-Defamation League, 1981). Heri forefindes en tidlig rapportering og kategorisering af *nynazister* eller *nyfascister*, på baggrund af en bølge af højreekstremistiske terroraktioner i løbet af 1980 som vakte verdens opmærksomhed (Ibid.:1). I efterretningsrapporten fra 1981, artikuleres det, at et internationalt netværk af nazistiske og fascistiske bevægelser emergerede og løbende udkrystalliserede sig få år efter Hitler og Mussolinis nederlag ved anden verdenskrigs endeligt. Ud af den neologistiske karakter af begreberne *nynazisme* og *nyfascisme*, som anvendes i rapporten (Ibid.:2), skal der således ikke læses et nyt betydningsindhold i forhold til den klassiske fascisme og nazisme. I stedet er der tale om, at de klassiske ismer med de dertilhørende politiske ideologier og metoder på ny emergerer på det epistemologiske niveau og således i offentlighedens søgelys, igangsat gennem aktioner af nye generationer af ligesindede. Denne højreradikale *offentlighedssøgning* gennem terroraktioner fortsatte op gennem 1980'erne flere steder i Europa, hvilket blev videnskabeligt afdækket som fascismens og nazismens europæiske renæssance af en række forfattere i starten af 1990'erne, som i dansk sammenhæng efterfølgende løbende ligeledes her blev artikuleret gennem diskursen *nynazisme*. Denne kategorisering stod centralt gennem de verserende lærde skrivelser, udredt af blandt andre Lammers (1994) og Smith (1996) (Karpantschof, 1999:39)³⁵. Foruden terroraktionerne, var bøgerne i tillige også bedrevet på baggrund af højrenationale politiske partiers samtidige bemærkelsesværdige fremgang i Tyskland og Frankrig (Ibid.). Denne lærde viden om den højrenationale, som overvejende var begrebsliggjort som den nynazistiske renæssance og således som opkomsten af dennes bevægelse, kommer altså til udtryk gennem en ny generation af højrenationale der reartikulerer den klassiske ideologi. Først ved flere voldshandlinger rettet mod fremmede op gennem 1980'erne, og sidenhen suppleret med den strategiske offentlighedssøgning gennem gadedemonstrationer. Sidstnævntes reinstallation i den nynazistiske propagandaøvelse blev etableret i Tyskland i 1988, gennem begyndelsen, på den efterfølgende årligt tilbagevendende, mindemarch for Rudolf Hess; Adolf Hitlers daværende stedfortræder, der havde siddet livstidsfængslet hos de allierede siden 1941 til hans død ved selvmord i 1987 (Dörfler & Klärner, 2006:140). Marchernes deltagerantal havde vokset år for år, indtil de tyske myndigheder ved repression forhindrede marchen i 1994, hvilket resulterede i, at de tyske nynazister i stedet reetablerede marchen i Danmark i 1995

³⁵ Karpantschof kan med sin bog iagttages for selv at reproducere denne objektivering af de højrenationale.

(Karpantschof, 1999:122). Den klare reference, som de lærde og offentligheden kunne drage til nazismen og fascismen, var således ikke blot på baggrund af terroraktioner og fremgang i den politiske sfære. Den kunne i høj grad også etableres på baggrund af bevægelsens offentlighedssøgning, manifesteret ved gademarcherne. I denne sammenhæng kan et citat fra nazi tysklands, på daværende tidspunkt kommende, propagandaminister, Joseph Goebbels i hans bog *The Fight for Berlin* fra 1926, iagttages for at udsige rationalet bag gademarchernes opståen, og senere genopståen; "*The street (...) is for good or evil the main characteristic of modern politics. He who can conquer the street can also conquer the masses, and he who conquers the masses conquers the state*" (Goebbels i Greenwood, 1934:108); en art gadeovertagelsesmentalitet. Ligeledes, endda i højere grad, drager *voldshandlingerne* og den *gadesøgende* propagandaøvelse i det offentlige rum, klare referencer til den italienske fascisme, idet den tyske nazisme, modsat den italienske fascisme, i sin praksisudøvelse af den totalitære biologiske racisme, foregik "bag lukkede døre"; jævnfør eksemplet om *den homoseksuelles 'eliminering'* i den foregående analyse og nazisternes anvendelse af interneringslejre generelt. Den mest rabiate del af den fascistiske bevægelse i Italien, anvendte metoder af *voldelig* og *diskriminerende* art, som en form for *skræmmekampagne* overfor dens modstandere. Gennem mere eller mindre korrupte aktioner og tiltag, blandt andet den altafgørende *Marchen mod Rom*, kom fascisterne til statsmagten i årene 1922-1925 (Larsen, 2010:23ff). Netop *Marchen mod Rom*, og fascismens gennemgående offensive strategi i form af mobiliseringen og *rekrutteringen* af masserne i det offentlige rum, med henblik på at gennemføre det fascistiske projekt, kan genlæses ud af de nye højrenationalisters demonstrationsmarcher. Denne offentlighedssøgende strategi kom under den italienske fascisme som benævnt også til udtryk gennem voldshandlinger, ved det fascistiske partis indlemmelse af militante voldspersonager, i form af tidligere elitetropper fra første verdenskrig, de såkaldte "sortjakker", fungerende som det militante redskab, der med *diskrimination* og *vold*, skulle *skræmme* modstandere af den fascistiske bevægelses kamp for magtovertagelsen (Bosworth, 2005:117).

De højrenationale marchdemonstrationers opkomst

I ovenstående argumenteres der for, hvordan viden om de højrenationale har anordnet sig i den danske offentligheds blik, fremprovokeret af de højrenationales offentlighedssøgning i starten af 1990'erne. I denne periode manifesteres og personificeres denne objektivering under danske forhold i praksis i form af den nye, unge og aktivistiske formand for Danmarks Nationalsocialistiske bevægelse (DNSB), Jonni Hansen, der i 1992 offentligt proklamerede

”nationalsocialistisk verdensoffensiv” (Karpantsschof, 1999:52). Formandsskiftet kom som et resultat af, at den tidligere formands mere eller mindre esoteriske taktik for den nationalsocialistiske udbredelse, og ligeledes af hans kærlighedsforhold til en ”ikke-arisk” palæstinensisk kvinde, på trods af hans tidligere forfattede bog med den sigende titel, ”Nationalsocialismen – den biologiske verdensanskuelse”. Navnlig blev sidstnævnte forhold udslagsgivende for hans udelukkelse af DNSB (Ibid.:56). Således kunne bevægelsens direkte slægtskab, og dermed direkte ideologiske kobling med den klassiske fascistiske ideologi og dens metoder, herunder dennes og den klassiske nazistiske biologiske racisme, utvetydigt indlejre sig i den danske offentligheds objektivisering. Denne vidensanordning om de højrenationale indlejrede sig i både den lærde og i den politiske sfære i samtiden for offentlighedssøgningen opståen. Således gjorde lektor i statsret på Københavns Universitet, Henning Koch, i 1992 opmærksom på, at Danmark i 1972 havde tiltrådt FN’s racediskriminationskonvention, som forpligtede myndighederne til at gribe ind overfor organisationer, hvis propaganda fremmede racisme og race had (Karpantschof, 1999:70). Samme år anmode rigspolitichefen for Danmarks politikredse, om at give indberetning af kriminelle forhold og andre hændelser, der kan tænkes at have racistisk baggrund (Ibid.:72). PET blev involveret i 1993, men fandt dog ingen organiseret sammenhæng mellem hændelserne, og betegnede udviklingen og de højrenationales ytringer og handlinger som ”spredt fægtning” (Ibid.:72f). Samme år blev billedet om en opblomstrende højrenationalistisk trussel forstærket af en TV-udsendelse på TV2 (Ibid.:77). Hertil forekom der umiddelbare tiltag om en lovændring på Christiansborg vedrørende en stramning af strafferammen for propagandavirksomhed gennem racismeparagraffen, der konkret var fremprovokeret af højrenationalisternes mere offentlighedssøgende pragmatik. Reelt blev det dog ikke til noget, givet af den megen uenighed blandt politikere og juridiske eksperter, hvor den generelle modstand mod lovændringen bundede i spørgsmålet om *ytringsfrihed*. Loven blev dog i sidste ende vedtaget den 17. Maj 1995, men lovens håndhævere, politiet, og lovens udøvere, domstolene, benyttede sig, trods de kommende års Hess marchers stærke racistisk propagandistiske elementer, ikke af den (Karpantschof, 1999:106ff). Ud fra de politiske betænkeligheder i forbindelse med marcherne, kan det i ovenstående udledes, at der herskede et ønske om, at finde en juridisk sanktionerende løsning på de *højrenationale* og deres offentlige aktioner, som ansås for at være et problem. Heroverfor kritiserede dagbladscolumnister, samfundsdebattører og forskere den skarpe hetz nynazisterne blev udsat for i starten af 1990’erne. En hetz der kom til udtryk i praksis gennem et utal af antinazistiske aktioner, herunder de autonome aktivister, militante metoder overfor de overvejende passive

nynazister (Ibid.). Voldshandlinger og diskrimination blev dog i flere tilfælde udøvet af højrenationale grupperinger. Disse bestod dog af højreradikale fraktioner som White-Power-tilhængere og naziskinheads, forstået som voldsberedte gadekrigere, DNSB fik en forstærket kontakt til, qua deres nye offensive strategi i starten af 1990'erne (Ibid.:56f).

Den akkumulerede viden om de højrenationale kan ud fra ovenstående iagttages for at være indlejret på det lærde og politiske niveau og tillige iagttages for at forme dannelsen af politiske interventionsinitiativer, der baseres på ønsket om en juridiskopbundet afværgelse af de højrenationales marchdemonstrationer. *De højrenationale* blev således iagttaget og objektiveret som en politisk trussel mod den offentlige sikkerhed, på baggrund af den indlejrede akkumulerede viden om deres ideologi der fordrer en totalitær magtovertagelsesretorik, voldelige metoder, biologisk racisme og en gadeovertagelsesmentalitet. I det følgende vil den anordnede viden om de højrenationale iagttaget gennem den politiske problematisering, blive belyst igennem det governmentality diagnostiske blik, og således blive sat i forbindelse med og læst ud fra den offentlige interventionspraksis³⁶ i forbindelse med 1990'ernes vedblivende højrenationale demonstrationsmarcher i det offentlige rum i Danmark.

Højrenationalistiske marchdemonstrationer som genstand for biopolitisk intervention

Fra skiftevis politisk side og politiets side forsøgte de berørte myndigheder, at forbyde de højrenationalistiske demonstrationsmarcher i 1990'ernes Danmark, som kan iagttages for at have været ledet af den vidensanordnede objektivering af de højrenationale med de indlejrede diskurser om *racisme, diskrimination og voldsmetoder*. Politisk ideologisk blev de således kategoriseret som *normafvigende*, givet af deres kobling til fascismens og nazismens *udemokratiske* politiske metoder, der var i direkte strid med det danske samfunds demokratiske spilleregler. Objektiveringen kom i praksis til udtryk ved, at myndighederne normaliseringsteknisk gennem racismeparagraffen forsøgte, at forbyde marcherne. Dette lovgivende tiltag kan iagttages som en biopolitisk regulerende interventionsform ud fra normen, altså at racismeparagraffen skulle formå at normalisere de højrenationale. Dette normaliseringsinitiativ viste sig dog at fallere i praksis. Ved interventionspraksis i forbindelse med marcherne kunne det iagttages hvordan politiet forestod som et guidende og passivt vagtværn for marcherne. De højrenationale udøvede da stort set heller ikke *racistiske, diskriminerende* eller *voldelige* handlinger i forbindelse hermed. I stedet kunne de fascistoide

³⁶ For en udredning af opkomsten af marchdemonstrationerne og deres problematisering og praksis, se Bilag 2.

diskurser om *gadeovertagelsesmentalitet*, *offentlighedssøgende rekruttering* og *skræmmekampagnepropaganda* i overvejende grad gennemgående iagttages for at være indlejret i marchafviklingerne (Karpantschof, 1999:11, 50-55, 118-158; Lyng, 2010:43).

Intervention i marcherne som et symptom på governmentalisering af events

Ud fra ovenstående kan det iagttages hvordan marchdemonstrationerne skaber nogle rammesættende mulighedsbetingelser for, at de højrenationale marchdeltagere simultant objektiveres og subjektiveres gennem den ovenstående vidensanordnings indlejring og formning af den politiske interventionsform. På den ene side objektiveres de gennem biopolitikens normaliseringsmekanismer, qua deres anormale udemokratiske politiske ideologi og dens *mørke* implikationer. På den anden side ved, at de individuelt subjektiveres, gennem pastoralmagten, qua eventets rammesættende mulighed for at de, under følelsen af frihed kan bekende deres ideologiske ståsted, og herunder, på fascistoid facon, fejre deres selvbestaltede egen races sande overlegenhed gennem de indlejrede diskurserne, *gadeovertagelsesmentalitet*, *offentlighedssøgende rekruttering* og *skræmmepropaganda*. Qua det danske neo-liberale ytringsfrihedsparadigme der opererer inden for den juridiske rammesætning, suspenderes racismeparagraffen i forbindelse med marchernes praksisudøvelse, hvilket kan iagttages for at være indlejret i lovens håndhævere politiet, som udøver et beskyttende virke med en samtidig fysisk magtudøvelse overfor radikale moddemonstranter. Gennem de højrenationales bekendelse til de specifikke diskurser inden for deres politiske ideologi, subjugeres de med andre ord til at agere 'fredeligt' i form af, at de kan forherlige ideologiens biologiske racisme rent verbaliseringsteknisk; ikke fysiskmetodisk. Trods marchernes notorisk korte varighed formår den indædte modstand og omfangsrige mobiliseringevne fra moddemonstranter og det heraf affødte stærke politiopbud, at skabe en ramme hvor offentlighedens bevågenhed opfylder den vigtige offentlighedsøgningdiskurs, som for de højrenationales selviagttagelse, er lig med en succesfuld rekrutteringsudøvelse, og således en imødekommelse af DNSB's vigtigste politiske strategi.

Men repræsentanter fra den antinazistiske fløj, navnlig i form af militante autonome og lignende, har siden den første demonstration, med overvejende held, til dels formået at spolere en succesfuld tilvejebringelse af en balanceret governmentalisering af marcherne. Endvidere kom det i forbindelse med demonstrationen i 2012 frem, at Århus Kommune aktivt støttede op om en antiracistisk moddemonstration³⁷. Dette skaber en potentiel skævvredet balance

³⁷ <http://www.aarhus.dk/da/omkommunen/nyheder/2012/1-Kvartal/Aarhus-klar-til-at-hylde-tolerancen.aspx>

mellem de totaliserende og individualiserende mekanismer, ved at de højrenationale for det første får sværere ved at gennemføre marchen, og for det andet ved at pastoralmagts bekendende mekanisme i mindre omfang har en modtager, hvis også myndighederne deltager aktivt i, at dementere de højrenationales eksistensberettigelse og krav på at ytre sig. I værste fald kan en forhindring af gademarchers afvikling medføre, at de højrenationale i afmagt igen forfalder til kun, at udøve den *mørke* side af deres politiske ideologi; racistisk ladede voldelige og terroristiske aktioner.

I det følgende vil et diagram over den indlejrede politiske rationalitet for myndigheders intervention i de højrenationalistiske demonstrationsmarcher fra midt til sluthalvfemserne blive optegnet. Rationalitetsdiagrammet udpensler på overbliksdannende og simplificerende vis et kontingent øjebliksbillede af interventionens simultane indlejring af totaliserende og individualiserende mekanismer og disses indbyrdes afhængighed. Dette i form af de investerede vidensformer, magtteknikkerne med hvilke vidensformerne installeres i objektet/subjektet og deres udmøntning. Diagrammets balancerigdom, skal ikke betragtes som et sandt eller deterministisk billede af interventionsformen. Formålet er i stedet at bedrive en optegning af hvordan det kan iagttages, at der i ovenstående analytisk er blevet fremfundet en governmental interventionsræson i forbindelse med marcherne.

	Governmentalisering af højrenationalistiske marcher	
Politisk rationalitet	Totalisering	Individualisering
Videnstype	Viden om en politisk ideologi med totalitære, racistiske, diskriminerende og voldelige træk	Viden om deres gadeovertagelsesmentalitet, offentlighedssøgende rekruttering og skræmmekampagnepropaganda
Governmental magtteknik	biomagt / objektivering	Pastoralmagt / subjektivering
Teknikkens udmøntning i objektet/subjektet	Politisk ideologisk og demokratisk afvigende / anormal	Følelsen af stolthed, magt, overlegenhed, indflydelse etc.
Den totaliserende + individualiserende magts operation	De højrenationale uden for politisk indflydelse + Den højrenationales politisk ideologiske strategiudøvelse	

Governmentalisering af events' diagnosticerede implikationer

I ovenstående delanalyse fremargumenteres det, at der i forbindelse med myndigheders intervention i events, der afvikles i det offentlige rum, kan iagttages en bestemt måde hvorpå det tænkte om eventdeltagerne og dermed interventionsobjekterne installerer sig i interventionspraksissen, og former objektet for interventionen på en bestemt måde. Hermed argumenteres det for, at offentlige events danner rammen for at korrelationen mellem politisk individualisering og biopolitisk totalisering, hvor mennesker betragtes som både selv-styrende individer og som medlemmer af den kollektive befolkning, operationaliseres gennem henholdsvis pastormagts og biomagts teknikker. Således er der tale om, at begivenhederne der i det ovenstående behandles analytisk, skaber rammerne for en bestemt form for biopolitisk intervention, der sammenvævet med pastormagts individualiserende mekanismer, både installerer sig gennem objektiveringprocedurer og subjektiveringsteknikker.

Ved installeringen fordres det hvordan objektet for interventionens henholdsvis bliver iagttaget af myndighederne, og på hvordan subjektet for interventionen iagttager sig selv, på simultan og sammenvævet vis. Opsummeret kan emergensen af en bestemt form for politisk rationalitetstænkning og interventionspraksis iagttages, der udsiger noget om hvordan events i det offentlige rum er blevet governmentaliseret. Ved henholdsvis Copenhagen Pride og højrenationalistiske demonstrationsmarcher, kan det iagttages hvordan begivenhederne, som civilsamfundsudklækkede events, er opstået som en indsigelse mod den gældende samfundsorden, set ud fra eventdeltagernes selvopfattede anormale positionering som 'udstødte' eller 'afvigende' i samfundet. Disse positioneringer udspringer ikke af en selviscenesættelse; de kan ledes tilbage til den investerede lærde viden og dennes indlejring i myndigheders intervenierende ageren overfor disse objektiverede 'mennesketyper'. Over tid kan det iagttages, at myndigheders intervenierende virke har transformeret sig, gående fra en normaliserende disciplineringsform, til en governmental interventionsform, hvor henholdsvis de *homoseksuelles* og *nynazisternes* 'naturlighed', gennem deres respektive offentlige events, til en hvis grad bliver respekteret og reproduceret gennem pastoralmagts subjektiverende mekanismer. Eventene fungerer således samtidig som den rammemæssige platform for, at biopolitikkens objektiverende og normsættende virke holdes i hævd, hvilket opretholder samfundsordenen, og således statens indre styrke.

Diagnosticeringen af governmentalisering af Distortion Festivalen

I det følgende vil der, governmentality diagnostisk, blive bedrevet en undersøgelse af den indlejrede politiske rationalitetstænkning og de politiske programmer, strategier og governmentale teknikker, som henholdsvis artikulerer og installerer denne ved Københavns Kommunes intervention i Distortion. Jævnfør nærværende afhandlings erkendelsesinteresser vil denne praksis' formning af distortionbrugerne endvidere undersøges nærmere i forhold til den politiske rationalitetstænkningens succeskriterier for interventionen. I første omgang udredes en kortfattet historik for festivalens opkomst og udvikling.

Opkomsten af Distortion Festivalen i Københavns Kommunes sfære

Distortion Festivalen startede i 1998, som en én dags fest, stiftet af festarrangøren, "chef d'orchestre"³⁸ Thomas Fleurquin, med parolen om, at hylde det københavnske natteliv. Efter en pause i 1999, genopstod festivalen i 2000 som en fem dages festival, hvor det indtil 2004,

³⁸ Thomas Fleurquin ynder at blive tituleret "chef d'orchestre" (<http://cphdistortion.dk/about/contact/>); på dansk: lederen eller dirigenten.

udelukkende var med fokus på nattelivet, i form af flere lettere divergerende natklubfester i Københavns forskellige bykvarterer. Ifølge Fleurquin bestod Distortions klientel indtil da blot af en mindre og indspist menneskeskare³⁹. De efterfølgende år opstod mindre gadefest arrangementer med få hundrede deltagere, fungerende som små forfester før, det til stadighed egentlige festivalfokus, natklubfesterne. Distortion udtrykker det selv således: “*Until 2007, Distortion was a just-for-fun no-budget party, (dis)organized by Thomas Fleurquin*”. Omkring årene 2007 og 2008 udvikler gadefesterne sig til at være det primære mål for festivalgæsterne⁴⁰. I 2008 fandt Distortion arrangørerne det nødvendigt, at etablere selskabet, Nus/Nus, som et middel til at planlægge festivalens gadefestdel på professionel vis, grundet dennes eskalerende størrelse⁴¹. Tillige var 2008 året hvor Distortion begyndte at indgå i Københavns Kommunes økonomiske budget⁴². Ifølge VIBE⁴³, fik Distortion i 2010 sit egentlige folkelige gennembrud, udledt af, at den over sin fem dages varighed alt i alt havde 40.000 individuelle deltagere. Som ansporet til i indledningen, voksede deltagerantallet eksplosivt 2011.

Interventionens indlejrede politiske rationalitetstænkning

I det følgende forfølges den analytiske erkendelsesinteresse for, at afdække den indlejrede politiske rationalitet for Københavns Kommunes intervention i Distortion Festivalen, forstået som et opsummerende, kontingent øjebliksbillede for hvordan denne kan iagttages for at være indlejret ud fra de seneste års interventionshistoricitet.

Interventionens epistemologiske form

Distortionbrugerne artikuleres bredt som kommunens borgere eller som københavnere og på det politiske niveau forekommer det gennemgribende, at ambitionen for interventionen i Distortion, på *borgernes* vegne er, at man med Distortion som middel skal tiltrække *københavnerne* til udendørs liv og få dem til at anvende det offentlige rum mere (Birthe Skaarup (O), 2011:5⁴⁴). Dog anfægtes det hos enkelte politikere fra Borgerrepræsentationen med politisk forankring hos Konservative, at Distortion tilhører et eksempel på at, profileringen af festivalen er et symptom på at der skabes for meget fokus på

³⁹ <http://www.soundvenue.com/features/2012/05/30/thomas-fleurquin-interview> - Hentet 25.06.12

⁴⁰ <http://www.urbankbh.dk/natteliv/distortions-historie-fra-tivoli-til-tistortion> - Hentet 23.09.12

⁴¹ <http://cphdistortion.dk/about/facts/> - Hentet 07.09.12

⁴² <http://politiken.dk/ibyen/nyheder/natteliv/ECE440826/nattelivsarrangoer-lover-folkefest-for-kommunens-penge/> - Hentet 07.09.12

⁴³ Underafdeling af Wonderful Copenhagen (WOCO) organisation, som udvikler Hovedstadsregionens begivenhedsarbejde for Københavns Kommune.

⁴⁴ <http://www.kk.dk/PolitikOgIndflydelse/Moedemateriale/Borgerrepraesentationen/05-09-2011/65e01125-3698-40eb-b99b-8be4f2c97e0d.aspx> - Hentet 07.08.12

ungdomskulturelle events. Denne overprofilering afvises dog af Fritids- og Kulturborgmesteren, Pia Allerslev, der i stedet i talesætter Distortion som et forpligtende projekt der kan understøtte ungdomskulturen (Pia Allerslev, 2011:8⁴⁵). Således forekommer en lettere startende objektivisering af distortionbrugerne, i form af at de segmenteres som den unge del af kommunens befolkning. Et medlem fra Københavns Kommunes kultur- og fritidsudvalg med politisk forankring hos Enhedslisten, ansporer til yderligere objektivisering i form af at han i talesætter distortionbrugerne som *provinsielle typer* der ligeså godt kunne tilhøre fodboldfans med sympati for FCK eller Brøndby IF, betragtet ud fra deres *hysteriske* og *intense* opførsel⁴⁶. Ikke desto mindre, artikuleres objektet for interventionen, distortionbrugerne, overvejende som *byens borgere* eller *københavnerne*, af flertallet af politikerne fra borgerrepræsentationen som mestendels er pro festivalen, herunder tilladelsen og støtten til denne. I ovenstående politiske udsagn, forekommer der lettere divergerende artikuleringer om hvorvidt objektet for interventionen er unge, provinsielle typer, eller byens borgere og besøgende generelt. Gennemgående artikuleres specifikke kategoriseringer dog kun af Borgerrepræsentationens politiske mindretal, fra henholdsvis venstre- og højrefløjen, som udtrykkes i sammenhæng med problematiseringer af festivalens virke. Fra politikere som har forankring hos henholdsvis, SF, Social Demokratiet, hen over midten, inklusive Venstre, hvorfra kulturborgmesteren, Pia Allerslev, har sit virke hos sidstnævnte, forekommer der således ikke at være nogen indsigelser mod Distortion. Et borgerrepræsentationsmedlem fra Social Demokratiet fremhæver under et debattmøde, at Distortion kan samle mennesker og skabe en folkefest og festivalen illustrerer hvad der pulserer i København på det nuværende; mangfoldighed, kreativitet og byliv⁴⁷. Fra forvaltningsplan artikuleres det også, at Distortion ret beset er den ”våde drøm” på både politisk- og forvaltningsniveau, i forhold til flere af kommunens politiske aspirationer vedrørende et *livskvalitetsspor* og et *vækstspor*, der blandt andet indebærer et ønske om, at København skal være en metropol for mennesker; at byen levendegøres, ved at borgerne opholder sig mere i byrummet⁴⁸. I forbindelse med kommunale forslagsindstillinger på det mere formelle plan, reartikuleres det positivt indstillede politiske flertals objektivisering af Distortion og dens brugere på følgende vis i november 2011:

”Distortion er en årlig tilbagevendende gadefest i det københavnske byrum for københavnere og besøgende. Distortion er en hyldest til gade/by/nattelivet og bevæger sig rundt i bydelene i 5 dage. Hvert år sættes der fokus på en ny bydel/et nyt byudviklingsområde. Eventet skaber

⁴⁵ Ibid.

⁴⁶ Ifølge Allan Ahmad (Ø), under debattmøde om Distortion på Københavns Rådhus, 27-03-12.

⁴⁷ Ifølge Jonas Bjørn Jensen (S), under debattmøde om Distortion på Københavns Rådhus, 27-03-12.

⁴⁸ Ifølge Mads Elling, udviklingskonsulent hos Byudvikling & Events under Københavns Kommune.

byliv og bruger og inddrager byrummet til sine aktiviteter, der dækker over børnearrangementer, adskillige musikscener og kunstneriske tiltag⁴⁹”. Brugernes objektiviseres altså som københavnerne og besøgende generelt, tillige givet til kende ved citatets henvisning til børnefamiliers deltagelsesmulighed gennem børnearrangementer. I modsætning til eventinterventionerne der blev gjort til genstand for undersøgelse i den foregående delanalyse, kan en indlejret humanvidenskabelig eller politisk ideologisk objektivisering af genstanden for interventionen, ikke iagttages. Der forekommer således ikke at være en *specifik* form for lærd- og praksisudsprunget vidensanordning indlejret i den politiske programmering, hvilket da også afspejles i politikernes lettere tvetydige forsøg på at segmentere distortionbrugerne. Det kan dog iagttages, hvordan kommunen gør sig bevidste om, hvad festivalen *kan*, hvilket samtidig er en slet skjult betragtning over distortionbrugernes aspirationer for deres deltagende virke. Udlæst af ovenstående politiske programmering, er det altså en festival der henvender sig til mennesker der ønsker at være en medvirkende part i en levendegørende og inddragende, aktivering og anvendelse af *byrummet*, på en bevægelig, endog hysterisk og intens måde. I forbindelse med Distortion 2012, artikuleres det fra et piratfest-netværk, at ”[gadefester] (...) er unikke begivenheder: ikke bare fordi vi ser de mange kroge og steder, som byen består af, eller fordi menneskemængden formår at fordrive de mange biler, der ellers tager plads i byen. Det er også til gadefester, vi (...) lærer at blive u-styrlige. (...) Til festen omkring Kødboderne sidste år, kravlede folk op på taget – en naturlig måde at udvide dansegulvet på⁵⁰”. I forbindelse med gadefestivalen ”Undoing the city” i 2009, arrangeret af ”OpenHagen”, udsiger arrangørernes mantra en tilsvarende tænkning: ”[Vi skal] udfordre såvel kapitalens, statens, kommunens og den kreative klasses forestillinger om byen. (...) [ved at] stille spørgsmål til den måde vi bruger byen på, og samtidig være med til at ’omgøre’ den⁵¹”. Denne tænkning kan, på oversat vis, iagttages for at være indlejret politikernes aspirationer for Distortion på Borgerrepræsentationsplan, hvor det eksempelvis artikuleres, at Distortions form kan danne rammerne for, at byens rum anvendes på en alternativ måde i forhold til den daglige brug (Peter Thiele (SF), 2012⁵²). Spørgsmålet er hvordan fænomenet om Distortion og dens eksponentielt stigende tiltrækningskraft hos borgerne, *idiomatisk* programmeres på niveauet for kommunes politiske mål og hensigter, således at det giver *mening* for kommunen, at tillade og økonomisk støtte festivalen.

⁴⁹ <http://www.kk.dk/PolitikOgIndflydelse/Moedemateriale/Kultur-OgFritidsudvalget/24-11-2011/85a856d1-a469-4332-b347-6337397e1666/27c58b3a-ac04-488a-9425-02fd69f2234a.aspx> - Hentet 04.07.12

⁵⁰ <http://www.modkraft.dk/artikel/de-hovedløse-gader> - Hentet 01.11.12

⁵¹ <http://openhagen.net/tema/undoing-the-city/article/om-undoing-the-city> - Hentet 01.11.12

⁵² <http://www.kk.dk/PolitikOgIndflydelse/Moedemateriale/Borgerrepraesentationen/08-03-2012/47347867-d0f0-4e36-91d3-0267a35fc4ce.aspx> - Hentet 15.08.12

Interventionens idiomatiske programmering

Som ansporet i nærværende afhandlings problemfelt, har *oplevelsesøkonomien* gennem de senere år løbende installeret sig som den væsentligste ræson i forbindelse med myndigheders kulturpolitiske overvejelser, strategiseringer og programmeringer. I en selvforfattet rapport udført af Københavns Kommune i 2006, med navnet ”Gang i København”, problematiseres blandt andet den, på daværende tidspunkt, gældende *byrumspolitik*, i lyset af politikken negative effekt på aktører fra restaurationslivet, begivenhedsindustrien og kulturlivet. Heri identificeres den pågældende politiks besværligheder og akilleshæle i form af overbureaukratisering og for høje afgifter i forbindelse med potentielle aktørers ønske om at anvende byens rum i deres (forretnings)foretagender. Ønsket er, at der skal skabes *mere liv i byen*, hvilket skal imødegås gennem ”*afbureaukratiseringer, afgiftslettelser og aktiv støtte fra kommunen[som] skal hjælpe restaurationslivet, begivenhedsindustrien og kulturlivet med at skabe oplevelser og værdi for Københavnerne og dem der bruger byen. Forholdene for arrangører af begivenheder i byen lettes, og der lægges op til, at kommunen accepterer langt flere udendørs begivenheder, som fx. koncerter*” (Københavns Kommune, 2006:1). Udover at det kan skabe *mere liv i byen*, kan det skabe *værdi for københavnere*, hvoraf der dog ikke henvises til hvilken form for værdi. Rapportens idiomatiske karakter er overvejende drevet af et erhvervsøkonomisk sprogbrug, hvilket kommer til udtryk ved, at det fremstillede politiske ændringsforsalg, sammenholder oplevelser, værdi, kulturliv og københavnere med økonomi, problematiseringen af forholdene for virksomheder, iværksættere og erhvervsdrivende, under samme politiske ensretning (Ibid.). Benævnelserne af begivenheder, kultur og mantraet *mere liv i byen*, som Distortion jævnfør ovenstående politisk programmatisk indskrives sig i, sidestilles altså med erhvervslivets præmisser i spørgsmålet om værdiskabelse. Året efter ovenstående rapport udgivelse, reartikuleres den erhvervsøkonomiske ræson ligeledes på statsniveau, i forbindelse med politiske overvejelser omkring kultur, begivenheder og oplevelser. Således blev der på Christiansborg i 2007, indgået en bred politisk aftale vedrørende styrkelsen af kultur- og oplevelsesøkonomien. Aftalen gik på, at afsætte: ”*i alt 20 mio. kr. til styrkelse af kultur og erhvervssamarbejdet, (...) i alt 70 mio. kr. til at styrke de erhvervsmæssige potentialer i kultur- og oplevelsesøkonomien. (...) [og] i alt 50 mio. kr. til oprettelse af et center for kultur- og oplevelsesøkonomi, som skal styrke vilkårene for vækst gennem et bedre samspil mellem erhvervsliv og kulturliv*” (Økonomi- og Erhvervsministeriet, 2007:1). I en rapport fra 2011, betitlet ”Vækst via oplevelser”, der blev udarbejdet af netop Center for kultur- og oplevelsesøkonomi i samarbejde med Erhvervs- og Byggestyrelsen, defineres oplevelsesøkonomien så fremdeles: ”*Oplevelsesøkonomi forstås i denne analyse*

som økonomisk værdiskabelse, hvor oplevelser forøger et produkts eller en serviceydelses værdi” (Center for kultur- og oplevelsesøkonomi & Erhvervs- og Byggestyrelsen, 2011:7). I en politisk aftale om København Kommunes budget for 2009, indgået den 18. september 2008, artikuleres det, at kommunen i håbet om at skabe et mangfoldigt kulturliv prioriterer at tilgodese event-området (Københavns Kommune, 2008:2). Længere nede i budgetaftalen kommer det til udtryk, hvad events først og fremmest evner at tilføre København: *”store events giver en unik chance for at profilere København internationalt, hvilket på sigt vil medvirke til at tiltrække besøgende og investeringer til byen”* (Ibid.:10). På mindre fremtrædende vis artikuleres det dog også, at kommunen har sine egne borgere med i overvejelserne: *”men begivenhederne skal også bruges til at engagere og involvere københavnernes, således at også de får glæde af de ting, der foregår i byen – og så København i endnu højere grad bliver en by, københavnernes kan være stolte af”* (Ibid.). Ifølge WOCO er dette sidstnævnte blot med henblik på, at København, igennem en levendegørelse og glædesoptimering af københavnernes, kan profilere sig, og i turistmæssig forstand således profitere økonomisk herpå⁵³. Af denne budgetrapport fremgår det således heraf også hvordan politikerne i deres sprogbrug, artikulerer understøttelsen af offentlige events, blandt andre Distortion, gennem et erhvervsøkonomisk ræsonnement. Ovenstående kommer også til udtryk ved det politiske sagte ord, i form af at det under et Borgerrepræsentationsmøde artikuleres, at Distortion kan imødekomme aspirationer om skabelsen af *vækst gennem kultur og masser af liv* (Jakob Hougaard (A), 2012:24⁵⁴). Tilladelsen og støtten til Distortion godtgøres gennemgående at være på baggrund af, at oplevelser i byens rum kan tilskynde københavnernes til at anvende byrummet mere og dermed levendegøre byen, hvilket kan afføde at der på ’bundlinjen’ kan skabes *vækst, værdi og turisme*. Det kan således iagttages, at interventionen politisk programmeres gennem sprogbrug hentet fra oplevelsesøkonomien og forestillingen om dennes specifikke determinanter, regler, normer og processer, med henblik på at gøre interventionen *meningsfuld*. Dette sker ved *oplevelsesøkonomien* fungerer som det *intellektuelle maskineri*, der idiomatisk kan skildre ’virkeligheden’ om Distortion og dens brugere som tænkelig, med henblik på at gøre denne og disse medgørlige i forhold til politiske overvejelser. Eventuelle dårligdomme og problemer kan herigennem lettere diagnosticeres og potentielt lettere konkret interverneres i, ud fra en beregnende og normaliserende formgivning (Rose & Miller, 1992:183). På samme vis som Regeringen i en rapport fra 2003 behandlede

⁵³ Jf. interview med Thomas Meier Lorenzen, Event- og turismestrateg hos WOCO.

⁵⁴ <http://www.kk.dk/PolitikOgIndflydelse/Moedemateriale/Borgerrepraesentationen/08-03-2012/47347867-d0f0-4e36-91d3-0267a35fc4ce.aspx> - Hentet 15.08.12

og reducerede oplevelser til et spørgsmål om markedsøkonomisk afkast og udvikling (Bille, 2009:7), forfalder Københavns Kommune i forbindelse med interventionen i Distortion ofte til samme sprogbrug, både i forhold til politiske aspirationer, men også når festivalen problematiseres. Netop gennem økonomisk væksttænkning reduceres henholdsvis aspirationer og problemer til en sort/hvid optik i form af spørgsmålet om profit/underskud, og det er altså denne idiomatiske programmering der gennemgående gør sig gældende når Københavns Kommune programmatisk forsøger at ensrette og meningsgive deres intervention i Distortion.

I det følgende undersøges hvilke idealer og principper der kan iagttages i forbindelse med interventionen i Distortion, der udsiger noget om den politiske rationalitetstæknings moralske form

Interventionens moralske form

Ifølge Mads Elling, der fungerer⁵⁵ som udviklingskonsulent for aktivering, facilitering og koordinering af begivenheder og festivaler hos forvaltningen for Byudvikling & Events (B&E) under Københavns Kommune, baserer interventionsstrategien sig på, at bibeholde hvad det egentlige Distortion *kan* og *vil være*, og kommunens generelle indstilling er, at den ikke skal blande sig i arrangeringen af civilsamfundsudklækkede events i København, da de specifikke eventarrangører er bedre rustet til at klare dette på egen hånd. Elling beskriver denne tilgang som værende opererende ud fra *armslængdeprincippet*, altså at Distortion, uden kommunal detailstyring, selv står for prioritering og anvendelse af de tildelte økonomiske midler. Kommunen varetager med andre ord principielt de tekniske rammebetingelser uden at der interverneres i det indholdsmæssige. Det har endsige udviklet sig til overvejende kun at være teknik- og miljøforvaltningen der er i dialog med Distortion på det nuværende, hvor Mads Elling som udviklingskonsulent tidligere var mere involveret i samarbejdet⁵⁶. B&E's eventafdelings officielle mantra opsummerer kort hvilke idealer og principper der søges at forfølges ved eventinterventioner, hvor det ekspliciteres, at de arbejder ud fra *"fokus på videndeling, samarbejde og en integreret forståelse af, hvad det betyder for en centralforvaltning, at der samarbejdes decentral"*⁵⁷. Det kan ud fra ovenstående udledes, at der i forbindelse med interventionen Distortion, kan iagttages en indlejret moraliserende anordning, der i så vid udstrækning som muligt, baserer sig på, at intervenere mindst muligt med henblik på, at håndtere festivalen, på en måde der ikke eroderer dens oprindelige

⁵⁵ På tidspunktet for undertegnedes interview med ham, 19-01-2012.

⁵⁶ Ifølge Mads Elling, udviklingskonsulent hos Byudvikling & Events under Københavns Kommune.

⁵⁷ <http://www.kk.dk/FaktaOmKommunen/Forvaltninger/KulturOgFritidsforvaltningen/AdministrativeEnheder/Plaanlaegning/ByudviklingOgEvents.aspx> - Hentet 19.01.2012

eksistensgrundlag og autonomi. Således kan den liberalistisk prægede moderne governmentale karakteristik, *handling på afstand* (Rose & Miller, 1992:180), iagttages for at være stærk indlejret i Københavns Kommunes principper vedrørende interventionen i Distortion.

Distortion som genstand for biopolitisk intervention

Ud fra den politiske rationalitetstæknings epistemologiske, idiomatiske og moralske form, kan det udlæses, at Distortion og distortionbrugerne i den politiske programmering overvejende 'vareliggøres' ud fra et oplevelsesøkonomisk vækstrationale. Således betragtes festivalen som et event, der kan levendegøre og glædesoptimere borgerne der imødekommer et *livskvalitetsspor*, men som 'i samme åndedræt' også kan styrke lokale forretningsdrivende og sælge København internationalt, og herigennem imødekomme *vækstsporet*. Det kan iagttages, at disse to politiske spor i en uløselig sammenvævning, influerer på og er afhængige af hinanden i den politiske programmering af interventionen i Distortion Festivalen. For så vidt, at *københavnerne* udtrykker glæde og skaber liv i det offentlige rum, tiltrækkes *besøgende* eller turister samtidig med at København profileres. I sidste ende skaber det potentiel økonomisk vækst og international anerkendelse. København styrkes således indadtil såvel som udadtil, og således er befolkningen (københavnerne), gennem deres deltagelse i Distortion, statens (Københavns) styrke. For at festivalens evne til at udmønte livskvalitetssporet kan effektueres, fordres det fra forvaltningsniveau, at Distortions autonomi skal understøttes og bibeholdes. Med biopolitikens virke gøres distortionbrugerne som en kollektiv størrelse således både til genstand for kommunens behov og aspirationer, men simultant også til objektet for intervention. Interesser og ambitioner for hvert enkelt individ og for kollektivet, hvad end de måtte være for de individer som kollektivet består af, vil, på tvetydig vis, både fungere som den grundlæggende målsætning for, men også som det grundlæggende instrument til, interventionen i Distortion.

I det følgende undersøges det hvorvidt og hvordan indlejrede oversættelsesprocesser og ekspertise i interventionen er med til at afstemme Københavns Kommunes aspirationer med Distortion ledelsens, således at rammesætningen for praksisrummet kan etableres uforstyrret.

Interventionens indlejrede oversættelsesprocesser og ekspertise

Som en central del af det etablerede samarbejde mellem Distortion og kommunen, fungerer Kultur- og Fritidsforvaltningens underafdeling, B&E, som en planlæggende entitet, der *"arbejder med understøttelse af byens festivaler og events (...) [og] tilbyder rådgivning og*

*støtte til afvikling af events i København*⁵⁸”. I afdelingen forefindes konkret én person, kulturgeografen Mads Elling, som arbejder med Distortion Festivalen. Efter eget udsagn, fungerer han som den oversættende entitet, der som vidende mellemlid, skal finde ud af hvordan der bedst etableres konsensus mellem kommunens politiske strategier og Distortions behov, aspirationer og konkrete handlen. Gennem Mads Ellings stilling og stillingsbetegnelse som vidensdel og rådgiver i forbindelse med events, beskæftiger han sig reelt kun med faciliteringen af møderne mellem Distortion og teknik- og miljøforvaltningen, hvilket endda har udviklet sig til at være selvkørende; altså at de mødende parter selv varetager dialogen, der er reduceret til kun at omhandle tekniske spørgsmål. Trods den ringe involvering i praksis, kan dette forhold netop iagttages som en ekspertise udøvelse ved, at B&E i form af at Mads Elling, som eventoptimerende ansvarshavende hos forvaltningen, i nærmest uforbeholden grad principielt står på vagt for, at Distortion skal *lede sig selv* i fred, underforstået at politikerne, forvaltningen og kommunen generelt skal lade dem udøve deres kreative virke uden myndighedernes indblanding i afviklingens form og indhold⁵⁹. Elling beskriver eksempelvis hvordan den politiske problematiserende dagsorden om eksklusionen af sidegaderne som platform for de mindre fester ikke blev til noget på forvaltningsplan. Den politiske indsigelse opstod i kølvandet på sikkerhedsproblemerne under Distortion i 2011: ”I forvaltningens foreløbige interne evaluering af Distortion 2011 går overvejelserne i retning af, at Distortion 2012 bør udfolde sig på færre, men større og mere sammenhængende områder⁶⁰”. Fra B&E’s side blev dette forslag om ekskludering af sidegaderne dog udfaset, som ifølge Elling baseredes på at festivalens evne til at involvere lokale aktører og forretningsdrivende hermed vil eroderes. Han mener i stedet at kommunen bør tilpasse sig i sikkerhedsspørgsmålet, ved at der i samarbejde med politiet kan opsættes et væltehegn i forbindelse med trange pladser⁶¹. Ved at tale for og forvalte en bibeholdelse af sidegadernes inklusion i Distortions form, tilgodeses på den ene side den politiske aspiration om en inddragelse af lokale erhvervsdrivende med vækst til følge, og på den anden side en undgåelse af, at erodere et væsentligt element ved Distortions form og autonomi. Spørgsmålet om sikkerhed, blev således over for Distortion oversat til en respekt dennes form, og over for politikerne til en varetagelse af disses vækstræson. Måden hvorpå ovenstående

⁵⁸ <http://www.kk.dk/FaktaOmKommunen/Forvaltninger/KulturOgFritidsforvaltningen/AdministrativeEnheder/Planlaegning/ByudviklingOgEvents.aspx> - Hentet 11.01.12

⁵⁹ Jf. interview med Mads Elling, udviklingskonsulent hos Byudvikling & Events under Københavns Kommune.

⁶⁰ <http://www.kk.dk/PolitikOgIndflydelse/Moedemateriale/Teknik-OgMiljoeudvalget/22-08-2011/b43578e9-ec86-4515-8192-61f316d193ec/c3a7cd2e-086a-4548-b506-e8a7407611d8.aspx> - Hentet 15.10.12

⁶¹ Jf. interview med Mads Elling, udviklingskonsulent hos Byudvikling & Events under Københavns Kommune.

oversættelsesprocesser bedst muligt forløber uforstyrret, der er essentielt for at denne form for *handling på afstand* kan instantieres, sker blandt andet gennem Wonderful Copenhagen (WOCO) involvering og virke i interventionen. WOCO, der, som et form for turistbureau for Københavns Kommune, opererer som en non-profit fond, finansieret gennem bidrag fra erhvervslivet, organisationer og det offentlige⁶², fungerer som en vidende entitet i forbindelse med den oplevelsesøkonomiske ræsons installering i den politiske programmering af interventionen i Distortion. Det er her, at reelle 'eventplanlægningseksperter' er situeret. I form af ét repræsentationsmedlem i Distortions bestyrelse, er de i praksis involveret i festivalens virke. Der er tale om WOCO's event- og kongresdirektør, Martin Bender, der fortrinsvis er bestyrelsesmedlem med henblik på at hjælpe til med at få økonomien til at hænge sammen. Han har en bachelor fra CBS og er ellers autodidakt⁶³, med selvudnævnt ekspertise inden for blandt andet *event management* og *marketing strategy*⁶⁴. WOCO fungerer således som en mæglende entitet der 'varetager' og reproducerer det markedsøkonomiske blik på Distortion, som den ovenstående politiske programmering som benævnt forfægter. WOCO arbejder netop ud fra en dagsorden om, at involvere sig i kulturelle projekter i hovedstadsområdet med henblik på at skabe økonomisk vækst gennem turisme, fungerende som succeskriteriet i eget såvel som i kommunens blik. Ud fra samme overbevisning som hos B&E, understreges det dog tillige hos WOCO, hvordan man ikke skal blande sig i festivalens form og indhold, med argumentationen om at det er Distortions specielle egenart og autonomi, der kan fostre imødekommelsen af WOCO's aspirationer for turisme og således kommunens politiske aspirationer for profilering og vækst⁶⁵. Med WOCO's involvering, der som turistbureau opererer ud fra et markedsøkonomisk, herunder oplevelsesøkonomisk, præmis, sikres således en mere uforstyrret oversættelsesproces til politikernes aspirationer om Distortions økonomiske vækstskabelse. Det kan i en selvforfattet artikel af WOCO's underafdeling, Videncenter for Begivenheder (VIBE), iagttages hvordan bureauet både har blik for livskvalitetssporet og vækstsporet: "*Hele idéen med Distortion er at inddrage publikum som en naturlig del af festivalen, hvor de ikke blot er passive deltagere men en aktiv del af skabelsesprocessen*"⁶⁶. Sidestilles artikuleringen med Distortions egen officielle aspiration fra deres hjemmeside, kommer en lignende meningstilkendegivelse frem, dog med et mere autonomkreativt idiomatisk islæt: "*The "Street" programme is a carnival-type event*

⁶² <http://www.wonderfulcopenhagen.dk/om-os/organisation/finansieringsgrundlag> - Hentet 15.10.12

⁶³ Ifølge Thomas Meier Lorenzen, eventmanagementchef hos Wonderful Copenhagen, turistbureau under Københavns Kommune.

⁶⁴ <http://dk.linkedin.com/pub/martin-bender/0/20b/a87> - Hentet 17.11.12

⁶⁵ Jf. interview med Thomas Meier Lorenzen, Event- og turismestrateg hos WOCO.

⁶⁶ <http://vibeonline.dk/case/distortion> - Hentet 19.10.12

*with an anything-goes attitude. (...) Street events are free*⁶⁷”. Endvidere understreges det fra den interne ledelse hos Distortion, at ideen er, at gadefesten gives tilbage til københavnernes⁶⁸. I artiklens opsummerende og konkluderende del, oversættes samme aspirationer til et sprogbrug, der både tiltaler kommunens vækstspor med et samtidig øje for livsstilssporet: ”Distortion er dermed med til at sætte København på verdenskortet som en kulturel og åben metropol med plads til mangfoldighed⁶⁹”. I 2010 i talesætter VIBE tillige Distortion som en begivenhed hvor fokus, i modsætning til andre koncertfunderede festivaler, ikke er på musikken, men på ”at fejre byen og festen i sig selv⁷⁰”. Af ovenstående kan en oversættelsesproces iagttages, hvor aspirationen for Distortion går fra at være et levendegørende projekt til at være en kilde til Københavns profilering internationalt.

Distortions ekspertise

På hverken det politisk-, forvaltningsmæssige eller ekspertrådgivningsmæssige niveau forekommer der, at være mekanismer der kan iagttages for at have incitamentsgivende tilskyndelser overfor københavnernes og udefrakommende gæster i forhold til, hvorfor de skal deltage i Distortion. Dette menes netop enstemmigt, at være Distortions egenrådige opgave. Som et resultat af kommunens indædte *handling på afstand*, kan ekspertisen, set i forhold til dens potentielt subjektiverende evne (Rose & Miller, 1992:188), således iagttages for at være ’udliciteret’ til Distortions kreative ledelse, uberørt af myndighederne. Det er på det nuværende her, at viden om brugernes ønsker, lyster og begær gennem Distortions transformationspraksis, fra at være en natklubfestival til primært at omhandle gadefesterne, har indfundet sig, hvilket de blandt andet gennem deres hjemmeside reproducerer over for distortionbrugerne og offentligheden generelt: ”The only real goal is for our guests to forget who they are and where they are - and to feel touched by the magic finger of Freedom⁷¹”. Endvidere artikulerer de hvordan ovenstående aspiration for distortionbrugerne atmosfære- og rammesætningsmæssigt muliggøres: “[Distortions has a] ”wild & feverish” atmosphere, which is not unlike a tsunami (...) The ”Street” programme is a carnival-type event with an anything-goes attitude. (...) Street events are free⁷²”.

Som ansporet til i ovenstående gøres Distortion til genstand for biopolitisk intervention, hvoraf distortionbrugerne er både midlet og målet til imødekommelsen af Københavns

⁶⁷ <http://cphdistortion.dk/about/facts/> - Hentet 20.09.12

⁶⁸ Jf. interview med Jon Laursen, sekretariatschef hos Distortion fra 2011-2012.

⁶⁹ <http://vibeonline.dk/case/distortion> - Hentet 19.10.12

⁷⁰ <http://vibeonline.dk/artikel/distortion-væltede-københavn> - Hentet 19.10.12

⁷¹ <http://cphdistortion.dk/about/facts/> - Hentet 10.08.12

⁷² Ibid.

Kommunes politiske aspirationer. Ud fra den governmentale interventionsræson, er spørgsmålet hvilke interesser og ambitioner eventdeltagerne kollektivt eller individuelt måtte besidde. Trods politikernes 'vareliggørelse' af distortionbrugerne, som et vækstremedie, kom det i den politiske programmering af interventionen af Distortion til udtryk hvordan livsstilssporet, som en form for politisk 'mellemregning' for imødekommelsen af vækstsporet, udsiger noget om hvordan der i kommunens strategisering, er indlejret kalkuler om hvad Distortion kan, og således hvad distortionbrugerne er tiltrukket af. Som følge af den governmentale ræsons neo-liberale *handling på afstand*, kan det iagttages at hvordan Distortion selv, skal opfylde 'varetagelsen' af den governmentale interventions individualiserende mekanismer, som altså ikke indlejres ud fra en specifik objektiveret viden om en specifik 'mennesketype'. I stedet er der tale om en smeltedigel af subjektiviteter der gennem Distortions afvikling adresseres. Disse kan, trods dette kollektivs flerfacetterede form, iagttages for at gå under nogle specifikke og centrale fællesnævner, udlæst af de politiske programmer vedrørende *livsstilssporet*, i sammenhæng med Distortions aspirationer for dens brugere. Det være sig værdier om, at *feste* i det offentlige rum, gennem en *udfordring af byrummets faste rammer*, under følelsen af *frihed*.

Interventionens governmentalteknologiske og -tekniske former

I det følgende undersøges det hvordan interventionens indlejrede politiske rationalitetstænkning og de politiske programmer der artikulerer den, er gjort implementeringskapable gennem governmentale teknikker og teknologier. Det blev i ovenstående fremført, at det fundamentale forhold for den at governmentale intervention i Distortion succesfuldt kunne instantieres, bestod i, at Distortions autonomi og egenarted skal bibeholdes og understøttes, således at de individualiserende mekanismer kan forløbe uforstyrret. Det er således med et blik for hvilke teknologier og teknikker der sættes i scene for at imødekomme dette forhold, og hvorvidt de formår at skabe rammerne for dette succeskriterium. Endvidere hvorledes og i hvilket omfang den politiske rationalitetstæknings programmering af distortionbrugerne, gennem interventionens emergente og specifikke teknikker og teknologier, installerer sig i praksis og former distortionbrugerne på en bestemt måde.

Økonomisk støtte som governmental teknologi

Frem mod Distortion 2008 fandt Distortion arrangørerne det nødvendigt, at etablere selskabet, Nus/Nus, som et middel til at planlægge festivalen på professionel vis, grundet festivalens

eskalerende størrelse og deltagerantal⁷³. Dette blev dagen efter selskabets oprettelse, fulgt op af et økonomisk tilskud på 230.000 kroner fra Kultur- og Fritidsudvalgets budget⁷⁴. Ifølge den politiske repræsentant fra Kultur- og Fritidsudvalget, Simon Strange, kan *”de 230.000 kroner, som Distortion får, (...) skabe en ro og et fokus på det kreative (...) det, der skal til for, at Distortion kommer langt, er, at de kommer fast på et offentligt budget”*⁷⁵. Hos Distortion ledelsen, personificeret ved Thomas Fleurquin, affødte den tildelte støtte en ambition om, at *”vi skal være større og mere folkelige. (...) Vi vil lave den største gadefest, man nogensinde har set i København.”*⁷⁶. Det kan allerede her iagttages hvordan kommunens økonomiske støtte, indlejrer en respons hos Distortion, hvori aspirationsdannelse følger i tråd med kommunens politik om en *folkelig* levendegørelse af byen. Denne tildelte støtte til styrkelsen af et mere fokuseret arbejde med det kreative, indikerer også at kommunen allerede på daværende tidspunkt havde interesse i at opretholde og understøtte Distortions autonomi, jævnfør den ovenstående politiske rationalitetstænkning. Ovenpå den tildelte støtte, responderede Fleurquin endvidere: *”Det er fantastisk, selv om det selvfølgelig er en dråbe i havet i den samlede pengemængde, vi har brug for”*⁷⁷. Trods det oprindelige støttebeløbs umiddelbare beskedne størrelse i forhold til Distortions samlede budget, medfører den i praksis på den ene side, at Distortion begynder at forpligtige sig overfor kommunen, både i forhold til at Distortions udviklingslinje skal følge kommunens, men også i forhold til, at støtten skal tilbagebetales med levendegørende ”kultur”, som for kommunen, som ansøret tidligere, er med henblik på at aktivere byens borgere i byrummet, og imødekomme livsstilssporet. Denne form for økonomisk establishment, iscenesat af den offentlige myndighed, indlejrer vigtige aspekter for det område hvori den private virksomhed Distortion må kalkulere ud fra (Rose & Miller, 1992:189); støtten er altså med til at lime den specifikke form for governmental netværksdannelse, i forbindelse med denne pågældende intervention, der forbinder de individuelle distortionbrugere og Distortion ledelsens liv til København Kommunes aspirationer (Ibid.:176).

Med de efterfølgende års eskalerende deltagerantal, der resulterede i de førnævnte renholdsproblemer i til dels 2010 og i særdeleshed i 2011, drøftedes det på kommunalt politisk niveau, i den mellemliggende periode mellem Distortion 2011 og Distortion 2012, om

⁷³ <http://cphdistortion.dk/about/facts/> - Hentet 12.08.12

⁷⁴ <http://politiken.dk/ibyen/nyheder/natteliv/ECE440826/nattelivsarrangoer-lover-folkefest-for-kommunens-penge/> - Hentet 13.09.12

⁷⁵ Ibid.

⁷⁶ Ibid.

⁷⁷ Ibid.

hvorvidt forholdet om Distortions mangelfulde betaling af en ekstraudgift i forbindelse med renhold, aktivt skulle anvendes som trussel mod Distortions fremtidige støtte og tilladelse. I erkendelsen af at Distortion ikke kunne udbetale beløbet før afviklingen af Distortion 2012, blev der fra Konservative og Dansk Folkeparti således stillet borgerrepræsentationsmedlemsforslag om, at tilladelsen og støtten til næste års Distortion skulle annulleres, med argumentationen om at de ikke levede op til deres indgæede forpligtelser: *”Forvaltningen stiller ved store arrangementer som Distortion krav til arrangørerne om en godkendt renholdelsesplan og en forudgående dialog med forvaltningen (...) De to regninger med betalingsfrist d. 27. juli 2011 er pr. 2. august 2011 endnu ikke betalt af Distortion, eftersom Distortion har indgivet indsigelse mod opgørelserne⁷⁸”*. Forslaget blev dog flerstemmigt afvist i den videre proces, og i stedet blev en rateafbetalingsløsning fundet, startende fra 1. september 2012, altså efter samme års afvikling af Distortion⁷⁹. Den vedblivende økonomiske støtte, etablerer hos Distortion netop en overbevisning om, at en interesseltilpasning eksisterer, der kan sikre at Distortion mere eller mindre forbliver en trofast allieret med Københavns Kommune. Den potentielle trussel om at tilbageholde støtten, kan fungere som en kraftig tilskyndelse overfor Distortion, om at forblive indenfor det etablerede governmentale netværk (Rose & Miller, 1992:189). Denne trussel blev dog ikke aktivt taget i brug, og i stedet tilpassede kommunen sig næsten betingelsesløst til Distortions interesser. Set fra kommunens synspunkt, forekommer der i ovenstående, at være en skævvridning af magtbalancen i det governmentale netværk. Kommunen finder af egen erkendelse frem til, at Distortions interne administration ikke har midlerne og ekspertisen til at håndtere problemstillinger af økonomisk og praktisk karakter. I det følgende undersøges hvordan et økonomisk mertilskud, skulle imødegå denne problemstilling.

Øremærket ekstrastøtte til Distortion som governmental teknologi

Den 24. november 2011 artikulerer Kultur- og Fritidsforvaltningen: *”Det store antal deltagere sætter både Distortion og byrummet under pres. Festivalens nuværende økonomiske ramme har svært ved fortsat at understøtte udviklingen af Distortion og de populære bylivsskabende aktiviteter⁸⁰”*. Hermed igangsattes initiativet til, at Distortion skulle ydes et mertilskud udover det planlagte støttebeløb, hvilket skulle tildeles ud fra forvaltningens vurdering om, *”at et*

⁷⁸ <http://www.kk.dk/PolitikOgIndflydelse/Moedemateriale/Teknik-OgMiljoeudvalget/22-08-2011/b43578e9-ec86-4515-8192-61f316d193ec/c3a7cd2e-086a-4548-b506-e8a7407611d8.aspx> - Hentet 11.10.12

⁷⁹ <http://www.kk.dk/PolitikOgIndflydelse/Moedemateriale/Borgerrepraesentationen/08-03-2012/014876aa-e211-42d2-98c2-07479d573061/83cfb6fd-b799-419e-a2aa-0ec8f508a2dc.aspx> - Hentet 11.10.12

⁸⁰ <http://www.kk.dk/PolitikOgIndflydelse/Moedemateriale/Kultur-OgFritidsudvalget/24-11-2011/85a856d1-a469-4332-b347-6337397e1666/27c58b3a-ac04-488a-9425-02fd69f2234a.aspx> - Hentet 14.08.12

yderligere kommunalt mertilskud på 0,30 mio. kr. vil løfte Distortion i 2012 og dermed styrke både begivenhedens og Københavns brand som en levende og mangfoldig metropol⁸¹”.

Mertilskuddets governmentalteknologiske udmøntning kommer til udtryk på flere niveauer. Det artikuleres at: ”Mertilskuddet øremærkes til en styrkelse af festivalorganisationen, nye sikkerhedsmæssige tiltag, der kan imødekomme myndighedskravene og det store antal deltagere⁸²”. I erkendelsen af, at Distortion ledelsen ikke har kunnet håndtere festivalens årligt eskalerende størrelse med de heraf affødte problematikker, øremærkedes mertilskuddet altså til en styrkelse af festivalorganisationen. Kommunen fandt således løsningen, hvor en ’eventekspert’ fra WOCO har deltaget i bestyrelsesarbejdet hos Distortion, med henblik på at rådgive omkring det økonomisk administrative, utilstrækkelig. Men i stedet for at bedrive en direkte diktering og styring af hvordan Distortion ledelsen skal operere med henblik på at optimere den mangelfulde internt administrative professionalisme, blev mertilskuddets med dets øremærkning instantieret som en art *handling på afstand*, der i praksis kom til udtryk ved, at Distortion ledelsen kort efter ansatte Jon Laursen som sekretariatschef. Inden ansættelsen af Laursen, var den samlede ledelse fagligt sammensat af en tidligere minerydder for NATO, en autodidakt kreativ medarbejder, en cand.mag. i arabisk og en grafiker. Jon Laursen har studeret biologi, men blev kort før afslutning på studiet ansat hos Roskilde Festivalen indenfor PR og kommunikation⁸³. Endvidere har han blandt andet taget kurser inden for *project management* og *communications and campaign planning* hos Dansk Magisterforening⁸⁴. Ansættelsen blev af WOCO betragtet som det helt rigtige tiltag med henblik på, at Thomas Fleuquin, herved uforstyrret kunne koncentrere sig om det kreative arbejde i forbindelse med festivalen og dens planlægning, hvilket kunne iscenesættes ved at Jon Laursen over- og varetog den praktiskadministrative styring i Distortion ledelsen⁸⁵. Distortions bestyrelsesformand Lærke Hein forklarer: ”Som et led i professionaliseringen har Distortion valgt at ansætte en sekretariatschef (...), så Thomas Fleurquin kan fokusere på det kreative og strategi⁸⁶”. Den politiske rationalitetstænkning installeres således gennem det øremærkede mertilskud som governmental teknologi. Altså, at mertilskuddet af forvaltningen ikke artikuleres som en kritisk stillingtagen, men som en understøttelse af Distortions

⁸¹ <http://www.kk.dk/PolitikOgIndflydelse/Moedemateriale/Kultur-OgFritidsudvalget/24-11-2011/85a856d1-a469-4332-b347-6337397e1666/27c58b3a-ac04-488a-9425-02fd69f2234a.aspx> - Hentet 14.08.12

⁸² <http://www.kk.dk/PolitikOgIndflydelse/Moedemateriale/Kultur-OgFritidsudvalget/24-11-2011/85a856d1-a469-4332-b347-6337397e1666/27c58b3a-ac04-488a-9425-02fd69f2234a.aspx> - Hentet 14.08.12

⁸³ Jf. undertegnede interview med Jon Laursen, sekretariatschef hos Distortion, 2011-2012.

⁸⁴ <http://dk.linkedin.com/in/jonlaursen> - Hentet 12.11.12

⁸⁵ Jf. undertegnede interview med Thomas Meier Lorenzen, Event- og turismestrateg hos WOCO.

⁸⁶ <http://politiken.dk/ibyen/nyheder/gadeplan/ECE1786815/omstridt-gadefestival-fyrer-administrativ-leder/> - Hentet 15.11.12

autonomi; en profilering af Fleurquin og hans kreative evner, gennem en økonomisk ansvarsfritagelse. Dette alt imens, at det erhvervsøkonomiske element i Distortions virke styrkes ved selvsamme ansvarsfritagelse, således at politikernes økonomiske vækstræson tilgodeses. Til trods for et forudgående og til dels vedblivende regnskabsrod, der endelig blev betragtet som balancerende på grænsen til lovbrud⁸⁷, kan det endelige kriterium for denne moderne governmentale ræson iagttages i ovenstående, der netop ikke er givet af den juridiske pre-governmentales legitimitet/illegitimitet, men af succes/fiasco. I stedet for en sanktionering som følge af forpligtigelsesbrud og internt regnskabsrod generelt, fungerer det øremærkede mertilskud som en governmental teknologi, der er sat i scene for at opfylde interventionens politiske rationalitets endelige succeskriterium, at opretholde og understøtte Distortions autonomi.

Mertilskuddet til styrkelse af den interne organisation, blev således i praksis udmøntet ved Jon Laursens ansættelse. Under Distortion 2012 udtalte Kultur- og Fritidsborgmester følgende: ”Vi har indskærpet, at det ikke er Thomas Fleurquin, der skal sidde med ansvar og adgang til penge, der kommer fra kommunen⁸⁸”. Uden at det er muligt at udsige hvem der specifikt udpegede ham, har kommunen om ikke andet *indskærpet*, hvordan den interne organisering i Distortion ledelsen skulle nyordnes. At det blev Jon Laursen har ikke desto mindre medført som en yderligere styrkelse af oversættelsesprocesserne i forhold til opretholdelsen af det governmentale netværk. Dette kommer til udtryk ved Jon Laursens artikulering af, at gadefesterne under Distortion appellerer til den brede befolkning, som eksempelvis kommer til syne ved, at der under festivalen er blevet udviklet delevents i form af ’børnedistortion’ og ’pensionistdistortion’. Endvidere nævner han hvordan Distortion kan aktivere byen, herunder inddragelsen af små butikker, gallerier, cafeer etcetera. Således kan det iagttages hvordan han udtrykker sig ud fra en ræson, der giver *mening* for politikerne, ved Distortions *folkelige* appel og ved Distortions *vækstøkonomiske* evne. Alt imens reartikulerer han dog også Distortions mere ’autonome’ mantra om, at byrummets rammer og normale faste form skal brydes og udfordres⁸⁹. Det kan således iagttages hvordan ansættelsen af Jon Laursen medførte en kommunal idiomatisk aspirationsinstallering internt hos Distortion ledelsen, alt imens han samtidig formår, at tale ud fra Distortions egen idiomatiske kalibrering.

⁸⁷ <http://politiken.dk/ibyen/fokus/distortion/ECE1639963/distortion-direktoer-oekonomi-og-organisation-kommer-i-bagerste-raekke/> - Hentet 15.11.12

⁸⁸ <http://politiken.dk/ibyen/nyheder/gadeplan/ECE1786815/omstridt-gadefestival-fyrer-administrativ-leder/> - Hentet 15.11.12

⁸⁹ Jf. undertegnede interview med Jon Laursen, sækretariatschef hos Distortion, 2011-2012.

Det kan iagttages hvordan det øremærkede tilskud som en teknologi installerer selv-styrende kapaciteter hos Distortion ledelsen. Med den neo-liberale interventionsform handler det således ikke kun om at regulere og disciplinere de normafvigende, men i høj grad også om at forstærke og forbedre eksempelvis foreninger, organisationer eller samfundsaktører generelt (Sørensen & Triantafillou, 2009:3). I dette tilfælde handler det om, at styrke Distortion ledelsens kapacitet, således at eventuelle uoverensstemmelser mellem denne og kommunen reduceres, og at deres aspirationslinjer følger samme spor. Det handler om at konstruere kapable individuelle og kollektive selv gennem initiativer der forstærker deres selvtillid, indlæringsevner, entreprenurielle kapaciteter, fleksibilitet og ansvarssans (Ibid.). I dette tilfælde ved at fremprovokere en professionalisering af ledelsen, effektueret ved Distortions *selvvalgte* ansættelse af Jon Laursen og ved den øremærkede ekstrastøtte *til* Distortion med henblik på at *de* kan opfylde myndighedskravene. Op til Distortion 2012 kom Thomas Fleurquin dog med følgende udsagn: *"der har gennem alle årene været en impulsiv 'just do it'-stemning. Men de sidste 1-2 år kunne jeg mærke, at vi måtte planlægge tingene ordentligt. (...) vi skal være mange flere til at gøre tingene og blive professionelle mod vores vilje"*⁹⁰. Af citatet fremgår det hvorledes Distortions autonome islæt og kreative tovholder, festivalens grundlægger Fleurquin, ikke uanfægtet forholder sig til udviklingen, alt imens han dog ikke skyldsætter kommunen herfor. I oktober 2012 blev Jon Laursen dog fyret, knap et år efter hans ansættelse, som ifølge Distortions bestyrelsesformand, Lærke Hein, skyldtes, at organisationen *"på nuværende tidspunkt ikke [er] gearet til at have folk ansat på fuld tid"*, herunder at det økonomiske fundament for stillingens opretholdelse ikke fandtes tilstrækkelig⁹¹. Regnskabet efter Distortion 2012 viste dog et mindre overskud, i modsætning til underskuddet på 780.000 kroner efter Distortion 2011⁹². Således har den governmentalteknologiske intervention haft en positiv effekt på det vækstøkonomiske succeskriterium, om end den indlejrede politiske rationalitetstæknings succeskriterium, der vedrører bibeholdelsen af og respekten for Distortions autonomi, giver indikationer af at have en begyndende erodering. Den 1. november 2012, blev det besluttet hvorledes udmøntningen af kulturpuljemidler skulle fordeles mellem planlagte kultur- og idrætsbegivenheder i København fra 2013-2016⁹³. Som det fremgår af følgende citat foreslår forvaltningen, at

⁹⁰ <http://www.soundvenue.com/features/2012/05/30/thomas-fleurquin-interview> - Hentet 17.10.12

⁹¹ <http://politiken.dk/ibyen/nyheder/gadeplan/ECE1786815/omstridt-gadefestival-fyrer-administrativ-leder/> - Hentet 15.11.12

⁹² <http://politiken.dk/ibyen/fokus/distortion/ECE1806079/gadearmbaand-vender-distortions-underskud-til-overskud/> - Hentet 12.10.12

⁹³ <http://www.kk.dk/PolitikOgIndflydelse/Moedemateriale/Kultur-OgFritidsudvalget/01-11-2012/cc8ccff7-bd4c-47ab-a31c-19dd16298d9b/b3bd7a34-edab-488b-9f39-a455a4b5a883.aspx> - Hentet 14.11.12

Distortion ud over den faste årlige støttepulje, igen skal ydes et mertilskud til afviklingen af Distortion 2013 og frem, ud fra følgende ræsonnement: ”Det vurderes, at der er behov for et mertilskud til eventen fra og med 2013, så Distortion kan styrkes på en række områder. Mertilskuddet vil bl.a. blive øremærket til en styrkelse af festivalorganisationen, nye sikkerhedstiltag, imødekommelse af myndighedskrav, det store antal deltagere. (...) Et mertilskud fra kommunen fra og med 2013 indebærer også, at der til Distortion stilles krav til fx. samarbejde med de øvrige festivaler, til arbejdet med de frivillige samt til organiseringen af gadefestivalen⁹⁴”. Således artikuleres det i ovenstående hvordan mertilskuddet ikke kun er med henblik på en styrkelse af festivalen, men derudover også er med henblik på at stille visse krav. Rent idiomatisk kan der i ovenstående således udlæses hvorledes der forekommer at være en begyndende tendens til, at kommunen vil intervenere for meget, og således risikere at balancen i det governmentale netværk skævvrides, der potentielt kan afføde, at blikket for Distortions natur samtidig eroderes.

Politiet som governmental teknologi

Fra og med Distortion i 2007, påbegyndte politiet konkret at gribe ind for at understøtte den gadefestende del af Distortion festivalen ved at afspærre hele Fælledvej på Nørrebro, således at de gadefestende gæster ikke blev forstyrret af trafikken⁹⁵. Allerede her kan det iagttages hvorledes politiet som sociale aktører i interventionen udøver en praksis som kan spores til de autoritære kriterier, den specifikke politiske rationalitetstænkning, indlejret i interventionen i Distortion, udskriver, navnlig hvorledes ideen om, at de deltagende københavnere skal anvende byens rum på en ny og anderledes måde end ’normalt’. Under gadefesterne opløses netop den ’normale’ opdeling af, at fortovet er til fodgængere og vejen er til biler, hvilket politiet altså aktivt understøtter og etablerer via afspærringer, resulterende i at distortionbrugernes frihedspraksis får bedre vilkår: ”Trafikken står helt stille i Sydhavnsområdet i retning mod centrum pga. afspærringer ifm. Distortion. Find alternative veje” (Københavns Politi, 2012⁹⁶). Trafikreglerne bliver således suspenderet med henblik på at bibeholde Distortions autonomi, der blandt andet indebærer denne omgørelse af gadebilledet. Under Distortion 2012 blev loven endvidere gradbøjet. En meget beruset person kravlede op i en gadeskilt i indre by og hængte sig i det til det bøjede sammen. Under hele seancen, stod politiet to meter fra situationen uden at gribe ind. I stedet afventede de situationen og hjalp i

⁹⁴ <http://www.kk.dk/~media/C25843A1B6F14C6BB68FD950A2761489.ashx> - Hentet 14.11.12

⁹⁵ <http://ibyen.dk/natteliv/ECE440826/nattelivsarrangoer-lover-folkefest-for-kommunens-penge/> - Hentet 03.07.12

⁹⁶ Via Twitter den 1. juni 2012, under gadefesten på Vesterbro (<https://twitter.com/KobenhavnPoliti>).

stedet personen på benene, da denne faldet ned⁹⁷. Gennemgående forholdte politiet sig passivt når lignende situationer opstod, eksempelvis, når endog meget berusede personer, indfindende sig over alle tre dage, kravlede op på og, halv- eller helt afklædt, satte sig på, stod på, hang i eller dansede på gadelamper, skilte eller andre gadeeffekter⁹⁸. Generelt blev disse og lignende scenarier reduceret til et spørgsmål om sikkerhed frem for et spørgsmål om uorden: ”*Hold festen på jorden. Kravl ikke op med risiko for at falde ned og få skader*” (Københavns Politi, 2012⁹⁹); ”*Dans blot, men ikke hvor det er farligt med risiko for at falde ned - pas på jer selv og hinanden*” (Ibid.¹⁰⁰). Tolerancegrænsen for politiets gadeuordenskodeks bliver således rykket ved under festivalen, der også kommer til udtryk ved at piratfester, der ’normalt’ betragtes som ulovlige, bliver tolereret: ”*Flere mindre piratfester i bymidten. Vi har "de store sko på" men ber om, at det respekteres hvis det er redningsveje*” (Københavns Politi, 2012¹⁰¹).

Politiets generelle passivitet kan ledes tilbage til den politiske rationalitetstæknings indlejrede forsvar af Distortions autonomi, altså at myndighederne ikke bør blande sig i afviklingen og dermed erodere dens egenarthed. Desuden kan det politiske niveau, ledes tilbage til forvaltningen og specielt de involverede eventeksperters oplevelsesøkonomiske sprogbrug der tilskynder til, at beskyttelsen og understøttelsen af Distortions autonomi i sidste ende skaber liv i byrummet, som for kommunen således både følger *livsstilssporet*, idet borgerne aktiveres og mødes i byrummet, men også *vækstsporet*, idet denne levendegørelse samtidig henholdsvis kan skabe omsætning for de lokale forretningsdrivende og endvidere sælge København overfor internationale turister, hvilket i sammenhæng kan skabe vækst på bundlinjen. Det kan dog iagttages at oversættelsesmekanismerne til det politiske niveau, i forbindelse med interventionen i Distortion ikke forløber helt succesfuldt, i form af at der løbende har forekommet indsigelser, netop på baggrund af lovovertrædelser, renholdsproblemer med mere. Disse indsigelser kommer dog i overvejende grad fra fløjparterne, navnlig Konservative, Dansk Folkeparti og til dels Enhedslisten, der alle traditionelt har et mindre neo-liberalt politisk værdigrundlag, end midterpartierne. Symptomatisk for denne mindre politiske uoverensstemmelse i forbindelse med tolerancen overfor Distortion, er den governmentale interventionsform netop et neo-liberalt ’projekt’ (Rose & Miller, 1992:199ff). For distortionbrugerne medfører passiviteten og tolerancen, at

⁹⁷ Jf. observationer af undertegnede under Distortion 2012, Bilag 3.

⁹⁸ Jf. observationer af undertegnede under Distortion 2012, Bilag 3.

⁹⁹ Via Twitter den 31. Maj 2012, under gadefesten på Nørrebro (<https://twitter.com/KobenhavnPoliti>).

¹⁰⁰ Via Twitter den 30. Maj 2012, under gadefesten i Indre by (<https://twitter.com/KobenhavnPoliti>).

¹⁰¹ Via Twitter den 30. Maj 2012, under gadefesten i Indre by (<https://twitter.com/KobenhavnPoliti>).

de mere eller mindre uforstyrret kan udøve frihedspraksissen; at anvende byrummet på deres egen unikke måde og under frihed fester på egne vilkår.

politiets anvendelse af Twitter som governmental teknik

Under Distortion 2012, tog politiet det sociale medie Twitter i anvendelse ud fra følgende aspiration: *"ved hjælp af Twitter kan [vi] give festivaldeltagerne nyttige anvisninger og gode råd, [og] så håber vi, at vi kan være med til at skabe rammerne for en god fest, der er sikker og tryk for både deltagere og beboere (...) på denne måde kan [vi] virke præventivt og forebygge kriminalitet"*¹⁰². Umiddelbart er anvendelsen af Twitter iværksat ud fra formålet om, at servicere distortionbrugerne, men af pressemeddelelsen fremgår det endvidere også, at det er med ønsket om, at forebygge eventuel kriminalitet. Betragtes dette ud fra det panoptiske paradigme, kan politiets anvendelse af Twitter under Distortion 2012, iagttages som en moderne form for den panoptiske selvdisciplineringsmekanisme. Politiet var under festivalen fysisk tilstede og gjorde en dyd ud af at synliggøre dem selv i form af at de var iført selvlysende gule veste¹⁰³, men med Twitters uhåndgribelighed og usynlighed som en repræsentant for politiet, der i anvendelsen havde til formål at overvåge festivalens deltagere, gjorde politiet til dels op med den vante tilgang om at være synlige i gaden. Deltagerne kan potentielt aldrig føle sig sikre på, at de ikke bliver overvåget, da de ikke ved hvem der 'tweeter', om 'tweeteren' er civilt klædt, eller hvorfra og hvornår der vil blive 'tweetet'. Det kan med andre ord gøre politiet til en diffus størrelse, hvilket medfører at deltagere altid kan være sikre på at muligheden for at de bliver overvåget er til stede, og dermed opstår muligheden for at de adfærdsregulerer sig inden for lovens rammer. Deltagerne behøver i princippet ikke at 'følge' politiet på Twitter, det kræver blot at deltagere er bevidste om at politiet 'tweeter' under festivalen. Gennem denne teknik kan det potentielt sikres, at distortionbrugernes grænsesøgende adfærd, gennem selvregulering kan holdes indenfor mindre gadeordens overtrædelser, og ikke eskalere til potente lovbrud, der eksempelvis sætter sikkerheden over styr.

Den grænseløse territorialisering som teknologi

Distortion afvikles i det offentlige byrum, som således fungerer som det fysisk rammesættende præmis for den governmentale intervention. Samtidig fungerer byrummet som den væsentligste governmentale teknologi, i form af dets uafgrænsede virke, og dermed

¹⁰² http://www.politi.dk/Koebenhavn/da/lokalnyt/Twitter/pressemeddelelse_300512_twitter.htm - Hentet 02.10.12

¹⁰³ Jf. undertegnede observationer under Distortion 2012, Bilag 3.

friheds inciterende indlejring hos distortionbrugerne. Ifølge Nikolas Rose kan territorialiseringer i forbindelse med governmentale udøvelser, analytisk behandles som en totaliserende mekanisme, eksempelvis i form af den historiske tilblivelse af nationalstaten, regionen, byen, eller en disciplinerende mekanisme i form af den spatiale afgrænsning af eksempelvis skoler, fængsler og museer, som det governmentalt tænkte har imagineret og penetreret (Rose, 1999:35f). I forbindelse med København Kommunes intervention i Distortion kan der ikke lukreres på spatiale afgrænsninger med henblik på, at disciplinere distortionbrugerne efter givne mål og hensigter. Hvis myndighederne valgte, at pålægge Distortion, at indhegne festivalen, ville succeskriteriet for den governmentale intervention, at objektet for interventionen, københavnernes og besøgende, føler frihed til at feste på egne vilkår, herved potentielt erodere. I tilfældet med Distortion kan det iagttages hvordan en *grænseløs territorialisering* aktiveres som governmental teknologi, med henblik på at fostre interventionens subjektiverende mekanismer. Distortionbrugerne bekender deres *frihed* og praktiserer den ved, at muligheden for at vandre rundt og vælge mellem hvilken delfest man måtte ønske at deltage i, om det så måtte være fester på de større pladser, eller de mindre fester i sidegaderne. Alt imens foreligger den vedblivende mulighed for at tage hjem og eventuelt komme tilbage, og det kommer i praksis til udtryk, at deltagerne gør brug af, og bekender sig til denne mobile og frivillige måde at feste på¹⁰⁴. Hvis festivalen udviklede sig til at blive en traditionel indhegnet musikkoncert med entrébetaling, ville denne governmental teknologiske frihedspraksis fallere. På baggrund af renholdsproblemerne under Distortion 2011 gik overvejelserne dog *”i retning af, at Distortion 2012 bør udfolde sig på færre, men større og mere sammenhængende områder”*¹⁰⁵. Denne potentielle intervention i Distortions form blev dog ikke implementeret ved Distortion 2012, hvilket årsagen for i det slet skjulte kommer til udtryk under samme drøftelse: *”Arrangementer af Distortions omfang fører ofte til afledte, mere eller mindre spontane fester og aktiviteter ved siden af det officielle arrangement”*¹⁰⁶. Alle afledte aktiviteter og fester, der nærmest går i symbiose med den mere planlagte del af gadefesterne¹⁰⁷, er netop kernen ved Distortions autonomi og festivalens evne til at fungere som fundamentet for distortionbrugernes, og dermed københavnernes,

¹⁰⁴ Jf. observationer af undertegnede under Distortion 2012, Bilag 3.

¹⁰⁵ <http://www.kk.dk/PolitikOgIndflydelse/Moedemateriale/Teknik-OgMiljoeudvalget/22-08-2011/b43578e9-ec86-4515-8192-61f316d193ec/c3a7cd2e-086a-4548-b506-e8a7407611d8.aspx> - Hentet 15.09.12

¹⁰⁶ <http://www.kk.dk/PolitikOgIndflydelse/Moedemateriale/Teknik-OgMiljoeudvalget/22-08-2011/b43578e9-ec86-4515-8192-61f316d193ec/c3a7cd2e-086a-4548-b506-e8a7407611d8.aspx> - Hentet 15.09.12

¹⁰⁷ Jf. observationer af undertegnede under Distortion 2012, Bilag 3.

frihedspraksis: "[Distortion is] a carnival-type event with an anything-goes attitude¹⁰⁸".

Således kan den politiske rationalitetstænkning iagttages i artikuleringen, gennem henvisningen til den uafgrænsede territorialisering.

Osborne & Rose (1999), taler om hvordan en 'overskredsnydelse' af byrummet, kan og bliver politisk kalkuleret og programmeret ud fra en ide om, at den civiliserede og rammesatte nydelse ikke opfylder borgernes krav: "*the city appears the unique generator of civilised pleasures that make up and sustain the very civilised subjects capable of enjoying them (...) yet these civilised pleasures are heightened by their proximity to the transgressive pleasure, in which the city is uniquely capable of generating a range of excitements that escape the governmental dream of a purified, hygienic, moral space inhabited by a wellregulated population. Here one finds the images of the opaque, excessive, ungoverned city: a fecund, heterogeneous, spontaneous, dangerous, promiscuous warren of 'other spaces' where pleasure is spiced with danger, where desire can run free in alleyways*" (Osborne & Rose, 1999:757). Med Distortion som eksempel kommer ovenstående i høj grad til udtryk i måden hvorpå interventionen i Distortion er politisk programmeret; artikulere den politiske rationalitetstænkning. Denne fordrer som fremmanet i ovenstående, at værdier om, at *feste* i det offentlige rum, gennem en *udfordring af byrummets faste rammer*, under følelsen af *frihed*, i sammenhæng, fungerer som de fundamentale ritualer distortionbrugerne skal bekende sig til og udøve, med henblik på at den totalitære biopolitiske intervention instantieres succesfuldt, gennem den governmentale interventionspraksis' individualiserende procedurer. Med den uafgrænsede territorialitet, og endsige politiets passivitet, som governmentale teknologier, etableres (by)rummet gennem Distortions virke således som et rum hvori 'overskredsnydelse' kan udøves af københavnere og besøgende. Osbourne og Rose, henviser til at der installeres fysiske programmeringer i byrummet med henblik på at imødekomme borgernes hungren efter denne overskredsnydelse: "*A multitude of projects, in almost all major cities, seek to reshape the real city according to this image of pleasure, not least in order to enter into the competitive market for urban tourism*" (Ibid.:758). Med Distortion forfølges overskredsnydelsen dog ved, med Distortion som medium, at programmere byrummet mobilt, omgjort og uafgrænset. Denne 'ekstremitet', er dog kun netop mulig, givet Distortions temporale virke, der gør at man fra myndighedernes side således kan tilsidesætte byrummets 'normale spilleregler' for nydelse. For politikere i

¹⁰⁸ <http://cphdistortion.dk/about/facts/> - Hentet 06.08.12

Københavns Kommune er det dog, som i ovenstående citat, ikke mindst for at fremme konkurrenceevnen inden for storbyturisme; altså imødekommelsen af vækstsporet.

Governmentalisering af Distortion Festivalen

I det følgende vil et diagram over den indlejrede politiske rationalitet for Københavns Kommunes intervention i Distortion blive optegnet. Rationalitetsdiagrammet udpensler på overbliksdannende og simplificerende vis et kontingent øjebliksbillede af interventionens simultane indlejring af totaliserende og individualiserende mekanismer og disses indbyrdes afhængighed. Dette i form af de investerede vidensformer, magtteknikkerne med hvilke vidensformerne installeres i objektet/subjektet og deres udmøntning. Diagrammets balancerigdom, skal ikke betragtes som et sandt eller deterministisk billede af interventionsformen. Formålet er i stedet at bedrive en optegning af hvordan det kan iagttages, at der i ovenstående analytisk er blevet fremfundet en governmental interventionsræson i forbindelse med Distortion Festivalen.

	Governmentalisering af Distortion	
Politisk rationalitet	Totalisering	Individualisering
Videnstype	Viden om københavnere der som distortionbrugere kan imødekomme livsstilssporet og vækstsporet	Viden om københavnere der udlever deres individuelle frihed ved at feste i det offentlige rum under frihed
Governmental magtteknik	biomagt / objektivering	Pastoralmagt / subjektivering
Magtteknikkens udmøntning i objektet/subjektet	Københavnerne som levendegjorte 'salgsstatister'	Københavneren fester under frihed og bryder byrummets normer
Den totaliserende + individualiserende magts operation	Byen profileres og turismen styrkes med økonomisk vækst til følge + københavnere frigøres og dyrker 'overskredsnydelsen'	

Diskussion: Bærer politikernes ”våde drøm” frugt?

Som en modstand mod Distortions ’planlagte natur’, bebudede fest-netværket

”Slumssystemet”, på baggrund af det nedsatte ”Distortion Research Team”, i 2012 at holde et anti-Distortion arrangement under det officielle Distortion. Argumentationen var, at

”[gadefesterne] kan handle om at bygge fællesskab gennem fest; de kan blive til centripetale kræfter (...) eller de kan blive centrifugale kræfter (...); de kan blive en tam performance, hvor hvert dansetrin, hver udskejelse, hver eneste lille glæde må dokumenteres og optages, eller de kan avle skjulte sammenkomster, illegale begær, fortrolige glæder¹⁰⁹”.

”Slumssystemet” og deres støtter forekommer at være i et ekstremt mindretal, set i forhold til

¹⁰⁹ <http://www.modkraft.dk/artikel/de-hovedløse-gader> - Hentet 10.11.12

Distortions eksponentielt stigende popularitet og deltagerantal, og deres kritik og modstand fremstår således som en dråbe i vandet. Denne ekstreme popularitet varsler da heller ikke, at en erodering af den governmentale interventionspraksis skal komme *fra* distortionbrugerne. Ikke desto mindre udpensler ”Slumsystemet” en kritik der potentielt kunne indlejres hos den menige distortionbruger, hvis gadefestivalen bliver bebyrdet med overplanlægning på kommunens foranledning. Netop at den governmentale interventions totaliserende procedurer for forrang i forhold til de individualiserende mekanismer. På det nuværende, og specielt i forbindelse med afviklingen af Distortion 2012, forekommer der dog at være en fuldbyrdet balance herimellem. Københavnerne og besøgende fester under Distortion på livet løs i alle gader og stræder; de levendegør København. Muligheden for at anvende veje, gadelamper, tage, etcetera som dansegulv med videre, blev gennemgående under festivalen taget i brug¹¹⁰. Københavns Politi estimerede deltagerantallet i 2011 til at være mellem 80.000 og 120.000, hvoraf 14% var udefrakommende¹¹¹. Trods det faktum, at oplevelsesøkonomiens tænkning, selv af dens egens videns producenter betragtes som mangefaceteret og udefinérbar (Bille, 2009), af eventudøvere afvises for at være et domæne der kan normsættes¹¹², og af oplevelsesøkonomiens udøvere endnu ikke betragtes for at indeholde redskaber for måling af væksts-kabelse i forbindelse med Distortions afvikling¹¹³, må det formodes at det store deltagerantal bestående af københavnere og besøgende, har medført en positiv indvirkning på imødekommelsen af politikernes artikulerede vækstræson. Men med Distortion ledelsens fyring af den nyligt tilkommende sekretariatschef, som blev ansat på kommunens foranledning, varsles en potentiel begyndende sprække i det komplekse governmentale netværk, der forbinder og tilpasser alle involverede parter aspirationer til illusionen om ét fælles ærinde for Distortion. For kommunen er det således vigtigt ikke at begå et modtræk til denne fyring, der enten har samme interventionsmæssig grad som den ’gennemtrumfede’ økonomiske ansvarsfritagelse fra Distortions Fleurquin, eller begår et modtræk der generelt tager form som en mere totalitær indgriben i Distortion ledelsen, i festivalens form eller i dens indhold. Som det fremgik i ovenstående finder den indlejrede politiske rationalitetstæknings succeskriterie for interventionen i Distortion, bo i respekten, bibeholdelsen og understøttelse af Distortions autonomi. Den 1. december 2011, blev det tillige besluttet, at Distortion skulle placeres i en pulje på 10 events i København, med henblik på at undersøge om der kan etableres én model som alle begivenheder i København kan standardiseres og formaliseres

¹¹⁰ Jf. undertegnedes observationer under Distortion 2012, se Bilag 3.

¹¹¹ <http://cphdistortion.dk/about/facts/> - 10.11.12

¹¹² Jf. interview med Jon Laursen, sekretariatschef hos Distortion Aps. fra 2011-2012.

¹¹³ Jf. interview med Thomas Meier Lorenzen, Event- og turismestrateg hos WOCO.

under, ud fra ønsket om at gøre det nemmere at være arrangør¹¹⁴. Opfyldes succeskriteriet ikke, eroderes muligsbetingelserne for distortionbrugernes frihedspraksis potentielt, der i sidste ende eroderer Distortions evne til at skabe vækst, som er det endelige succeskriterie på det politiske niveau.

Det kan gisnes om hvorvidt, at Københavns Kommunes *begyndende* svage greb på Distortion Festivalen - sammenholdt med ”Distortion research teams” indsigelse om at: *”Når vi kun kan befolke gaderne én gang om året, får man en fornemmelse af, at det er den eneste chance – og så kommer alle på én gang. Mange af os holder allerede distortion mange gange om året rundt omkring i byen¹¹⁵”* - indeholder implikationer der kunne få Foucault til at vende sig i graven: *“[We should try] to liberate us both from the state and from the type of individualization which is linked to the state. We have to promote new forms of subjectivity through the refusal of this kind of individuality which has been imposed on us for several centuries”* (Foucault, 1982:216).

Konklusion

Afsættet for nærværende afhandling bundede i en undren over hvordan Distortion Festivalen som (kultur)begivenhed gøres til genstand for politiske aspirationer og kalkulationer hos Københavns Kommune. Denne undren bundede på den ene side i, at Distortions størrelse og popularitet blandt københavnere og besøgende, implicerede et uset stort antal menneskers involvering i en enkeltstående kulturbegivenhed i det offentlige rum. På den anden side agerede kommunen umiddelbart passivt overfor festivalens eskalerende størrelse og heraf affødte problematikker. Med udgangspunkt i Foucaults governmentality diagnostik, der kortfattet bebuder at mennesker totalitært reguleres som et befolkningskollektiv af levende væsener med den samtidige respekt for den reguleredes individuelle autonomi og frihed, har nærværende afhandling herigennem søgt at problematisere Københavns Kommunes intervention i Distortion. Altså at der i forbindelse med interventionen kan iagttages en indlejret biopolitisk reguleringsræson, der simultant har blik for kommunens styrke og samtidig har blik for borgernes ve og vel, netop i form af at borgernes ve og vel er altafgørende for kommunens styrke.

¹¹⁴ Jf. interview med Mads Elling, udviklingskonsulent hos Byudvikling & Events under Københavns Kommune.

¹¹⁵ <http://www.modkraft.dk/artikel/de-hovedløse-gader> - 10.11.12

For at undersøge hvordan Distortion er blevet gjort til genstand for biopolitisk intervention, er det i første omgang blevet undersøgt hvordan divergerende events i det offentlige rum på baggrund af deres specifikke eventdeltagere, er blevet gjort til genstand for politisk problematisering. Dette blev bedrevet gennem en kritisk historieskrivning af problematiseringen af de respektive eventdeltagere, de *homoseksuelle* og de *højrenationale*, herunder undersøgelsen af opkomstbetingelserne for deres respektive events, *Gay Prides* og *demonstrationsmarcher*. Gennem analysen er det blevet fremargumenteret at disse events opståen over tid har indskrevet sig i feltet for *governmentalisering af events*. Således har eventene installeret sig som platforme for at en transformation i forhold til hvordan myndigheder har ageret overfor og inter文neret i disse specifikke menneskelige domæner. Navnlig er det blevet fremargumenteret hvordan myndigheders interventioner i henholdsvis Copenhagen Pride og højrenationalistiske demonstrationsmarcher i Danmark, kan iagttages for at være formet af den governmentale politiske rationalitet. Dette i form af, at interventionerne kan iagttages for simultant at være formet af biomagten og pastoralmagtens regulerende mekanismer, på henholdsvis totaliserende og individualiserende vis.

I nærværende afhandlings delanalyse for *diagnosticering af governmentalisering af Distortion*, er det blevet fremargumenteret hvordan Københavns Kommunes intervention i Distortion, ligeledes kan iagttages for at indskrive sig i feltet for governmentalisering af events. Distortion gøres med andre ord til genstand for biopolitisk intervention, ved at distortionbrugerne betragtes som både midlet og målet for Københavns Kommunes aspirationer vedrørende livsstilssporet og vækstsporet. Distortionbrugerne gøres som befolkning således til genstand for behov og aspirationer, men også til objektet for regeringsmanipulation, og den er hermed både bevidst om hvad den vil, og ubevidst om hvad der gøres med den. Interesser og ambitioner for hver enkel distortionbruger og ligeledes for alle deltagerne, består i at feste under frihed og bryde byrummets vante rammer, som på tvetydig vis, både fungerer som den grundlæggende målsætning for, men også som det grundlæggende instrument til, at Københavns Kommunes aspirationer kan imødekommes. Gennem deltagerne pastorale bekendelse af deres interesse og ambitioner under Distortion, kan politikernes aspirationer om en levendegørelse af København imødekommes, samtidig med at denne levendegørelse kan medvirke til økonomisk vækstskabelse gennem lokale forretningsdrivendes involvering og gennem levendegørelsens evne til at profilere København internationalt. Således formes distortionbrugerne gennem deres selviagttagelse som frigjorte individer der under Distortion indgår i en smeltedigel af divergerende subjekter, men med et

fælles mål om at feste under frihed gennem en omgørelse af byrummet. I Københavns Kommunes iagttagelse formes distortionbrugerne som borgere, hvis offentlige levevis i Københavns byrum gennem Distortion kan lukres på i forhold til vækstskabelse og de objektiveres således som henholdsvis forbrugere og som en salgssvare.

Litteraturliste

Faglitterære henvisninger:

Agamben, Giorgio (2009). *The Signature of All Things: On Method*. Brooklyn, New York, Zone Books.

Andersen, Niels Åkerstrøm (1999). *Diskursive analysestrategier*. København, Nyt fra samfundsvidenskaberne.

Bennett, Tony (1992). *Putting policy into cultural studies*. I *The cultural studies reader*, During, S. (ed.), second edition, New York, Routledge, 1999.

Bille, Trine (2009). *Oplevelsesøkonomiens betydning i økonomien og kulturpolitikken*. Publiceret i Nordisk Kulturpolitisk Tidsskrift nr. 1, 2009.

Bosworth, Richard J.B. (2005). *Mussolini's Italy: Life Under the Fascist Dictatorship, 1915-1945*. USA, Penguin Books.

Bryman, Alan. (2004). *Social Research Methods*. Oxford University Press.

Burbridge, Christy (2007). *APA classifies homosexuality as a mental disorder*. I *Gay, Lesbian, Bisexual, Transgender Events, 1848-2006*, Vol. 1, Faderman, Lillian et. al. (ed.), Pasadena, California, Salem Press.

Burles, Kenneth T. (2007). *Stonewall Rebellion ignites modern gay and lesbian rights movement, June 27-July 2, 1969*. I *Gay, Lesbian, Bisexual, Transgender Events, 1848-2006*, Vol. 1, Faderman, Lillian et. al. (ed.), Pasadena, California, Salem Press.

Burchell, Graham (2008). *Translator's Note*. I Michel Foucault, *Psychiatric Power: Lectures at the Collège de France 1973-1974*, edited by Jacques Lagrange, translated by Graham Burchell, New York, Picador.

Bussolini, Jeffrey (2010). *What is a Dispositive?* Publiceret i *Foucault Studies*, No. 10, s. 85-107, 2010.

Chandler, Jamie Patrick (2007). *U.S. President Eisenhower prohibits federal employment of lesbians and gays*. I Gay, Lesbian, Bisexual, Transgender Events, 1848-2006, Vol. 1, Faderman, Lillian et. al. (ed.), Pasadena, California, Salem Press.

Davidson, Arnold I. (1986). *Archaeology, Genealogy, Ethics*. I Foucault: A Critical Reader. Hoy, D. C. (ed.). Oxford, UK, Blackwell.

Dean, Mitchell (1994). *Critical and effective histories: Foucault's methods and historical sociology*. Abingdon, Oxon, Routledge.

Dodds, Kathrin (2007). *Nazis persecute homosexuals, 1933-1945*. I Gay, Lesbian, Bisexual, Transgender Events, 1848-2006, Vol. 1, Faderman, Lillian et. al. (ed.), Pasadena, California, Salem Press.

Dodge, L. Mara (2007). *U.S. Law prohibits gay and lesbian immigration*. I Gay, Lesbian, Bisexual, Transgender Events, 1848-2006, Vol. 1. Faderman, Lillian et. al. (ed.), Pasadena, California, Salem Press.

Dörfler, Thomas & Klärner, Andreas (2006). *Rudolf Hess as a 'Martyr for Germany'*. I Nationalist Myth and Modern Media: Contested identities in the age of Globalization. Brinks, Jan Herman et. al. (ed.). New York, I.B. Tauris & Co Ltd.

Dreyfus, Hubert L. & Rabinow, Paul (1983). *Michel Foucault: Beyond Structuralism and Hermeneutics*. Chicago, The University of Chicago Press.

Drud-Jensen, Mads Ted & Frank, Lars Erik (2005). *Und tanz den populismus*. I The Populism Reader, Larsen et. al. (ed.), New York, Lukas & Sternberg.

Foucault, Michel (1977): *Discipline and Punish*. London, The Penguin Press.

Foucault, Michel (1981). *Omnes et Singulatim: towards a criticism of 'political reason'*, i Sterling M. McMurrin (ed.) The Tanner Lectures on Human Values II 1981, Cambridge, Cambridge University Press: 225-54.

Foucault, Michel (1982). *The subject and power*. I Michel Foucault: Beyond Structuralism and Hermeneutics. Dreyfus, H. and Rabinow, P. Chicago, The University of Chicago Press, 1982, s. 208-226.

Foucault, Michel (1984a). *What is enlightenment?* I The Foucault Reader. Rabinow, P. (ed.). New York, Pantheon Books.

Foucault, Michel (1984b). *Nietzsche, Genealogy, History*. I The Foucault Reader. Rabinow, P. (ed.). New York, Pantheon Books.

- Foucault, Michel (1984c). *Space, Knowledge, Power*. I The Foucault Reader. Rabinow, P. (ed.). New York, Pantheon Books.
- Foucault, Michel (1985). *The Use of Pleasure: The History of Sexuality, Vol. II*. New York, Pantheon.
- Foucault, Michel (1988a). *Truth, power, self: An interview with Michel Foucault*. I Technologies of the Self. A seminar with Michel Foucault. Martin, L.H., Gutman H. & Hutton, P.H. (ed.). USA, The University of Massachusetts Press, s. 9-15.
- Foucault, Michel (1988b). *Technologies of the self*. I Technologies of the Self. A seminar with Michel Foucault. Martin, L.H., Gutman H. & Hutton, P.H. (ed.). USA, The University of Massachusetts Press, s. 16-49.
- Foucault, Michel (1988c). *The political technology of individuals*. I Technologies of the Self. A seminar with Michel Foucault. Martin, L.H., Gutman H. & Hutton, P.H. (ed.). USA, The University of Massachusetts Press, s. 145-162.
- Foucault, Michel (1988d). The concern for truth. I Michel Foucault: Politics, Philosophy, Culture. Kritzman, D. Lawrence (ed.). USA, Routledge, Chapman & Hall, Inc.
- Foucault, Michel (1994). *Viljen til viden. Seksualitetens historie 1*. København, Det lille forlag.
- Foucault, Michel (1997). *Ethics, Subjectivity and Truth (Essential Works of Foucault 1954-1984 Vol. 1)*, Rabinow, P. (ed.), London, Penguin.
- Foucault, Michel (2000). *Power (Essential works of Foucault, 1954-1984, Vol. 3)*, London, Penguin.
- Foucault, Michel (2003). *Society must be defended: Lectures at the Collège de France 1975-1976*, New York, Picador.
- Foucault, Michel (2007a). *Security, Territory, Population: Lectures at the Collège de France 1977-1978*, Paperback, Houndmills, Palgrave.
- Foucault, Michel (2007b). *Security, Territory, Population: Lectures at the Collège de France 1977-1978*, Hardback, Houndmills, Palgrave.
- Greenwood, Harry Powys (1934). *The German revolution*. London, Routledge.
- Johnston, Lynda (2005). *Queering Tourism: Paradoxical performances at gay pride parades*. New York, Routledge.

Jørgensen, Kenneth Mølbjerg (2006). *Om anvendelsen af Foucaults magtbegreb*. Publiceret i *Ledelse og Filosofi*, nr. 4, 2006.

Kardia, Diana (2007). *Gay Liberation Front is formed, July 31, 1969*. I *Gay, Lesbian, Bisexual, Transgender Events, 1848-2006*, Vol. 1, Faderman, Lillian et. al. (ed.), Pasadena, California, Salem Press.

Karpantschof, René (1999). *Nynazismen og dens modstandere I Danmark*. Esbjerg, Sydjysk Universitetsforlag.

Legg, Stephen (2011). *Assemblage/Apparatus: Using Deleuze and Foucault*. Publiceret i *Area*, Vol. 43, No. 2, 2011.

Lemke, Thomas (2011). *Biopolitics and Beyond. On the Reception of a Vital Foucauldian Notion*. Publiceret: http://www.biopolitica.cl/docs/Biopolitics_and_beyond.pdf. Besøgt: 17/06/12.

Lyng, Jeppe (2010). *Højreradikale bevægelser i København: En rapport om radikaliserings og racisme*. Københavns Kommunes Beskæftigelses- og Integrationsforvaltning.

McWhorter, Ladelle (1994). *Foucault's Genealogy of Homosexuality*. Publiceret i *Journal of French and Francophone Philosophy*, Vol. 6, No. 1-2, 1994, s. 44-58.

Nugent, Daniel J. (2007). *First lesbian and gay pride march in the United States, June 28, 1969*. I *Gay, Lesbian, Bisexual, Transgender Events, 1848-2006*, Vol. 1, Faderman, Lillian et. al. (ed.), Pasadena, California, Salem Press.

Osborne, Thomas & Rose, Nikolas (1999). *Governing cities: notes on the spatialisation of virtue*. Publiceret i *Environment and Planning D: Society and Space*, Vol. 17, 1999, s. 737-760.

Park, Jin-Kyung (2005). *Governing Doped Bodies: The World Anti-Doping Agency and the Global Culture of Surveillance*. Publiceret i *Cultural Studies <-> Critical Methodologies*, Vol. 5 No. 2, 2005, s. 174-188.

Prado, C.G. (1995). *Starting with Foucault: An introduction Genealogy*. Colorado, U.S.A., Westview Press, Inc.

Rose, Nikolas (1993). *Government, authority and expertise in advanced liberalism*. Publiceret i *Economy and Society*, Vol. 22, Number 3, Routledge, August 1993.

Rose, Nikolas (1999). *Powers of freedom: Reframing political thought*. Cambridge, U.K., Cambridge University Press.

Rose, Nikolas (2003). *At regere friheden – en analyse af politisk magt i avanceret liberale demokratier*. I Perspektiv, magt og styring, Luhmann og Foucault til diskussion; Borch, C., Larsen, L. T. (ed.), København, Hans Reitzels Forlag.

Rose, Nikolas & Miller, Peter (1992). *Political power beyond the state: problematic of government*. Publiceret i The British Journal of Sociology, Vol. 43, No. 2, 1992.

Rapporter, protokoler m.v.:

Anti-Defamation League (1981). *Terrorism's Targets: Democracy, Israel and Jews*. Hentet den 19.07.12: <http://www.adl.org/terrorism/Terrorism's%20Targets%20-%20Democracy%20Israel%20and%20Jews.pdf>

Center for kultur- og oplevelsesøkonomi & Erhvervs- og Byggestyrelsen (2011). *Vækst via oplevelser*. Hentet den 09.04.2012, kl. 11.00: http://www.ebst.dk/file/186099/vaekst_via_oplevelser.pdf

Københavns Kommune (2006). *Gang i København*. Hentet den 24.07.2012, kl. 17.31: <https://www.kk.dk/eDoc/Teknik-%20og%20Miljøudvalget/07-06-2010%2015.00.00/Referat/10-06-2010%2015.01.14/5429634.PDF>

Københavns Kommune (2008). *Aftale om budget 2009 for Københavns Kommune*. Hentet den 04.08.2012, kl. 11.05: http://www.kk.dk/PolitikOgIndflydelse/OekonomiOgBudget/Budgetter/2009/~/_media/Files/PolitikOgIndflydelse/OekonomiOgBudget/BudgetterOgRegnskaber/Budget2009/BUDGETaftalen_2009.ashx

Københavns Kommune (2009). *Beslutningsprotokol fra møde i ungdomskulturudvalget*. Hentet den 04.08.2012, kl. 11.15: http://www.kk.dk/Borger/KulturOgFritid/Stoetteguide/PuljerIKulturOgFritidsforvaltningen/StoetteTilKultur/~/_media/4DC5914E66EC4470AEE67D1CD5766960.ashx

Økonomi- og Erhvervsministeriet (2007). *Faktaark vedr. aftale af 20. juni 2007 om styrkelse af kultur- og oplevelsesøkonomien i Danmark*. Hentet den 13.06.2012, kl. 10.22: http://www.bf.dk/files/dk/PDF/Nyheder/Faktaark_om_kultur_og_erhvervsaftale1.pdf

Interviews og politisk debatmøde:

Interview med *Mads Elling*, udviklingskonsulent hos Byudvikling & Events under Københavns Kommune – foretaget 19.01.12. Forefindes som lydfil på vedlagte CD.

Interview med Jon Laursen, sekretariatschef hos Distortion Aps. fra 2011-2012 – foretaget 13.12.11. Forefindes som lydfil på vedlagte CD.

Interview med Thomas Meier Lorenzen, Event- og turismestrateg hos WOCO – foretaget 16.04.12. Forefindes som lydfil på vedlagte CD.

Politisk debatmøde på Københavns Rådhus den 27.03.12 med deltagende politikere; *Jonas Bjørn Jensen* (S), Har orlov fra den 2. februar 2012 og indtil videre; *Jakob Næsager* (C), medlem af Teknik- og Miljøudvalget; *Allan Ahmad* (Ø), medlem af Kultur- og Fritidsudvalget. Endvidere deltog 4 medlemmer fra FritForum Roskilde og undertegnede, som observatør. Debatmødet blev optaget og forefindes som to lydfiler på vedlagte CD.

Webhenvisninger:

<http://www.cko.dk>

<http://www.kk.dk>

<http://www.humanwebsite.com>

<http://cphdistortion.dk>

<http://copenhagenpride.dk>

<http://www.dr.dk>

<http://www.danishdl.info>

<http://www.aarhus.dk>

<http://www.soundvenue.com>

<http://www.urbankbh.dk>

<http://politiken.dk>

<http://www.modkraft.dk>

<http://openhagen.net>

<http://www.wonderfulcopenhagen.dk>

<http://dk.linkedin.com/pub/martin-bender/0/20b/a87>

<http://dk.linkedin.com/in/jonlaursen>

<http://vibeonline.dk>

<http://ibyen.dk>

<https://twitter.com/KobenhavnPoliti>

<http://www.politi.dk>

Bilag 1: Copenhagen Pride og dens problematisering og praksis

I 2001 fik Copenhagen Pride en ny formand, den homoseksuelle skuespiller og det politiske medlem af det neo-liberale parti Radikale Venstre, Klaus Bondam, som året efter, 2002, blev valgt ind i Københavns Kommunes Borgerrepræsentation¹. Umiddelbart kort efter det påtagede hverv som formand, annoncerer han at "homopolitiske" kampe ikke bør kæmpes i forbindelse med Priden, men at Priden i stedet skal promovere homoseksuelle som en gruppe med mange ressourcer, der har en masse at tilbyde (Drud-Jensen & Frank, 2005:129). Paraden i 2001 forløber fredeligt indtil en gruppe unge drenge kaster med sten og tomater efter nogle af paradens deltagere, hvilket får politiet til at gribe ind. Fra og med næste års parade, ville politiet passivt følge med fra sidelinjen, som et beskyttende værn mod deltagerne, og dermed mod Paradens iscenesatte afvikling. Ved paradens afslutning forekommer dog en politisk ladet bemærkning fra Pridens formand, i form af uddelingen af den ironiske såkaldte homofobi pris, der gives til "de muslimske lande" (Ibid.:129f). I 2002 får Priden en ny formand, Flemming Møgelvang, som udtaler at nioghalvfems procent af deltagerne ikke gider, at høre politiske taler, men blot ønsker en god fest, og i stedet kan man bruge de resterende 364 af året på at være politiske. Således stadfæstes den forrige formands apolitiske ideologisøgning for paraden verbalt, og i forlængelse heraf afskaffes homofobi prisen samme år. Copenhagen Pride 2003, opererer med sloganet, "Danish Pride – No Reason to Hide", som reartikulerer de oprindelige diskurser om *stolthed* og *synlighed*. Københavns Politi får samme år en særpris, på baggrund af at de har "lovet at føre Pridens deltagere sikkert gennem byen". Året efter uddeles ligeledes en særpris til myndighederne, personificeret ved den daværende siddende statsminister, Anders Fogh Rasmussen, som tildeles en pris på baggrund af hans positivt ladede udtalelser om homoseksuelle vielser. Udtalelsen var dog en personlig holdning, hvilket stod i kontrast til Fogh Rasmussens og hans parti Venstres, nejsigelse til fremsatte parlamentariske forslag, stillet både før og efter prisuddelingen, om vielser i kirker, adoption og kunstig inseminering for homoseksuelle. Som en protest mod Pridens kommercialisering og depoliticering, opstod i 2003-2004 alternative sammenkomster for homo-, trans- og biseksuelle, med de henholdsvis negativt ladede navne *SKAM* og *KLAM* (Ibid.:130f). Centralt for den politiske opbakning til denne form for depoliteret og konsumunderholdnings- og karnivalsmæssige begivenhed, formuleres af den på daværende tidspunkt siddende kulturborgmester for Københavns Kommune, hvor han fortæller om hvorfor Copenhagen Pride er et godt event for kommunen. Her i talesætter han det glædelige ved Pridens anvendelse af humor i henhold til at vise retten til forskellighed, og ligeledes Pridens samfundsøkonomiske gevinst for Københavns Kommune (Ibid.:133). Copenhagen Pride støttes såvel tilladelsesmæssigt som økonomisk af Københavns Kommune, og Kultur- og Fritidsudvalget

¹ http://www.bondam.dk/flx/v6/dansk_cv/

argumenterer for at støtten iværksættes på baggrund af at, ”*Copenhagen Pride er [med til] at synliggøre LGBT (lesbiske, bøsser, biseksuelle samt transseksuelle) i bymiljøet. Copenhagen Pride er en festival, (...) med henblik på synliggørelse, accept samt forståelse for det homo-, bi- og transseksuelle miljø i Danmark*²”.

² <http://www.kk.dk/eDoc/Kultur-%20og%20Fritidsudvalget/20-01-2011%2017.30.00/Referat/21-01-2011%2011.53.39/5972029.PDF>

Bilag 2: Opkomsten af marchdemonstrationer i Danmark og deres problematisering og praksis

Siden 1970 havde højreradikale fundet bo i Dansk Nationalsocialistisk bevægelse (DNSB), men de forholdte sig passive og deres aktiviteter foregik i det skjulte. Siden starten af 1990'erne, ændrede DNSB dog radikalt strategi, i form af at de nu ville være en synlig faktor i det politiske liv, manifesteret gennem marcher i det offentlige rum (Karpantschof, 1999:11), hvor arv arter heraf, til stadighed forekommer på det nuværende, med den meget medieomtalte march, den 31. marts i Århus, arrangeret af DDL, som det seneste markante eksempel¹. Den umiddelbare baggrund for denne strategiændring, opstod i 1980'ernes Danmark, hvor nogle problematiseringer i den offentlige debat, nogle signaler fra dele af det politiske system og nogle protester i marginale dele af befolkningen udvikledes, som til sammen fremstillede flygtninge og indvandrere som et fremmedelement, en belastning for velfærdssystemet samt en trussel mod den indre orden og sikkerhed i landet. Dette affødte mobiliseringen af en højrenational bevægelse, som i første omgang manifesterede sig ved optøjer og voldelige overfald, og siden ved dannelsen af politiske protestmøder og forsamlinger. I slutningen af 1980'erne opstod nye højrenationale organisationer, med Den Danske Forening som den mest markante (Karpantschof, 1999:50). Denne forøgede organiserede synlighed blandt højreradikale, mobiliserede modreaktioner fra venstrefløjen, inklusive angreb af bz'ere og militante antinazistiske aktionsgrupper mod Den Danske Forenings aktiviteter. Denne konflikt mellem de yderliggående fløje, der ofte resulterede i konfrontationer, vedblev som tilbagevendende begivenheder op gennem 1990'erne (Ibid.:52ff) og frem til nu, med den nævnte demonstration i Århus 2012, som det seneste større eksempel.

Som ansporet i ovenstående, foranstalter danske højrenationalister, for første gang siden anden verdenskrig, en demonstrationsmarch i det offentlige rum, den 5. juni 1995. Begivenheden fandt sted i Hillerød hvor 150 nynazister deltog med en hagekorsuniformeret og heilende fremtoning. I forbindelse med marchen, opfordrede et enigt Hillerød-byråd kort forinden at manifestationen skulle forbydes, som ligeldes skulle gælde for moddemonstranterne fra Antifascistisk Aktion (AFA), hvilket blev baseret på hensynet til *den offentlige sikkerhed*, artikulert ud fra frygten om *voldsaktioner*. Dette blev dog afvist af den lokalt ansvarshavende politimester, og i form af en præventiv aktion, konfronterede og ransagede politiet 300-400 antinazister i København, der i en buskortege var på vej til Hillerød, hvilket resulterede i adskillelige beslaglagte slagvåben og kanonslag. Endvidere havde politiet i Hillerød, uden modstand fra nazisterne, *dirigeret marchen ad øde villaveje*, væk fra opmærksomheden, og frem til en ubenyttet

¹ <http://www.dr.dk/Nyheder/Indland/2012/03/31/191440.htm>

del af jernbanelegemet, hvor politiet havde mobiliseret et særtog til højrenationalisterne, således at de uforstyrret kunne vende hjem til deres klubhus i Greve for at afslutte dagens begivenheder (Karpantscof, 1999:118ff). Således kan det iagttages at politiet, fungerende som den regulerende entitet fra offentlig side, havde en klar interventionsstrategi overfor nynazisterne, i form af en *passiv og guidende rolle*, herunder forstået, at politiet dikterede hvor *offentlighedssøgningen* skulle finde sted.

Senere samme år, den 13. August 1995, proklamerede nynazister, at en større Rudolf Hess march, ville finde sted i Roskilde. Mindedagen for Rudolf Hess' død, som var tidligere nazist under Hitlers styre, var iscenesat af udenlandske, fortrinsvis tyske, nynazister, som grundet *forbud* mod nationalsocialistiske foretagender i Tyskland, havde måttet søge udenlands, hvor Danmark således blev fundet egnet for marchens reetablering (Ibid.:122). Igen forsøgte lokale byrådspolitikere at *forbyde* marchen, som dog igen blev afvist af det lokale politi. Den socialdemokratiske viceborgsmester udtrykte også, at hun fandt antinazisterne, refererende til hætteklædte autonome, værre end nynazisterne. Politiet forsøgte igen præventivt, at forhindre sammenstød mellem nynazister og antinazister, denne gang ved at henlægge antinazisternes moddemonstration i sikker afstand fra den nynazistiske march. Antinazisterne havde dog mobiliseret en væsentlig større folkemasse end nynazisterne. Ud fra erfaringer fra de forrige begivenheder i Hillerød, fordrede de mere radikale antinazister, en mere offensiv taktik med henblik på at forhindre marchen. Uden politiets vidende, besatte antinazisterne således centrale pladser i byen, som nynazisternes march var planlagt at skulle betrædes. Politiet reagerede ved at forsøge at rydde vejen således at marchen kunne påbegyndes, men det krævede en omsiggribende aktion, idet lokale borgere tilsluttede sig antinazisterne fra København, som krævede flere anholdelser. Det lykkedes dog at påbegynde marchen, men efter stødt eskalerende provokeringer, inklusive fysiske konfrontationer, fra antinazisternes og de lokale borgeres side under marchen, måtte politiet i sidste ende bede nynazisterne om at vende om og forlade byen. Undervejs havde politiet fundet sig nødsaget til at indsætte hunde og anvende tåregas, som fortrinsvis blev rettet mod de offensive antinazister. Under urolighederne skønnede politiet at ca. 125 nynazister og op mod 1.200 antinazister havde deltaget. Af de 1.200 skønnedes det, at 200 var autonome. Politiet havde i sidste ende selv mobiliseret en styrke på knap 300 politimænd (Ibid.:122ff). I efterdønningerne kunne det konstateres at urolighedsforseelser både blev begået af nynazisterne, antinazisterne og lokale borgere. Uligevægten i anholdelser mellem de to stridende parter, med væsentlig overvægt af anholdte antinazister, skabte på baggrund af video og billeder, kritik i medierne og folketingets retsudvalg. Fire marchdeltagere blev herefter sigtet, hvoraf tre indrømmede og blev dømt for at have kastet med sten eller flasker. Betragtet som et brud med en ellers konsekvent praksis i politikredse med, navnlig at anklage alle stenkastere, i forbindelse med gadekampe,

for vold eller efter straffelovens § 134a om alvorlig forstyrrelse af den offentlige orden, blev de tre personer imidlertid fritaget for straf i 1997 (Ibid.:126f).

I 1996 blev Hess marchen ikke gentaget grundet det foregående års problemer forårsaget af antinazisterne. Af nævneværdige højrenationale aktioner i den efterløbende tid, falder en terroristisk ladede aktion i starten af 1997 i øjnene. Den 18. januar 1997 blev en kreds af danske højrenationale, medlemmer af en militant fraktion, Combat 18, anholdt for at have postet brevbomber, som blandt andre var henvendt til en britisk TV-vært, fordi hun var gift med en sort sportsstjerne, hvor foruden en anden var henvendt til en antifascistisk gruppe (Ibid.:134f). Som ansporet ovenfor, var Combat 18 fraktionen, en af de militante bevægelser, som DNSB havde allieret sig med, med formålet om at skræmme modstandere af DNSB's offentlighedssøgning. Denne terroristisk ladede aktion tog DNSB ledelsen dog officielt afstand fra. Den daværende nyudnævnte justitsminister, Frank Jensen, overvejede i kølvandet på de terroristisk ladede begivenheder, at tage straffelovens § 78 i brug, hvormed man kan opløse foreninger, der virker med vold. Dette blev, af forskere og jurister dog fundet juridisk vanskeligt og tillige juridisk uhensigtsmæssigt (Ibid.:137f). I Roskilde, sommeren 1997, skulle den anden Hess march på dansk grund finde sted. I modsætning til tidligere marcher ønskede politiet at forbyde marchen, hvilket dog blev underkendt af justitsministeriet. Grundet det stærke opbud af antinazister, følte højrenationalisterne sig tvunget til, at gennemføre demonstrationen i Køge i stedet, som dog, for de forsamlede 130 mennesker, kun lykkedes i kort omfang inden de, via s-tog, måtte forskanse sig DNSB-huset i Greve. Antinazisterne offensive strategi mod de højrenationale, blev af politiet igen forsøgt afværget, hvilket dog i sidste ende kulminerede med, at antinazisterne angreb politiet. Som ved de foregående marchdemonstrationer, gjorde DNSB en stor dyd ud af at hylde march succeserne, trods den massive spolering af disse fra antinazisternes side (Ibid.:142ff). Ved kommunalvalget i Greve senere samme år opnåede DNSB, som det hidtil eneste erklærede nationalsocialistiske parti i efterkrigstidens Europa, stemmer ved demokratisk valg, navnlig 137. Ifølge formanden, Jonni Hansen, var det ikke med henblik på at tilegne sig magten på demokratisk vis, men i stedet med henblik på, officielt, at kunne tage afstand fra terroristisk ladede aktioner (Ibid.:144f). Fremprovokeret af et antinazistisk voldeligt overfald på en højrenationalist i 1998, på spillestedet VEGA i København, udsendte militante højrenationalistiske grupperinger videoer ud i offentligheden med volds- og dødstrusler mod fremtrædende personer fra det antinazistiske miljø. Dette blev dog af alle involverede parter udenom højrenationalisterne vurderet til at fungere som *skræmmekampagne*, iscenesat af DNSB (Ibid.:147f).

I sommeren 1998, fandt den tredje Hess march sted på dansk grund, som den eneste annoncerede nazistiske aktivitet i hele Nordvesteuropa i forbindelse med Hess dagen. Dette bundede i, at Danmark efterhånden var det eneste land i denne region, hvor Nazistiske symboler, flag og generelle Nazistiske

gestikulationer, ikke var blevet forbudt ved lov. Efter højrenationalisternes eget udsagn, var et væsentlig formål med marcherne, at få mest mulig *medieopmærksomhed*. Politiet havde som i det foregående år, forsøgt at forbyde marchen, igen uden held. Som en afledningsmanøvre for at afværge antinazisternes vanlige destruktive moddemonstrationer, marcherede højrenationalisterne allerede fra klokken syv om morgenen, alt imens de officielt havde annonceret, at marchen først vil blive påbegyndt klokken tolv middag. Deltagerantallet var 139, bestående af fortrinsvis tyske og svenske deltagere (Ibid.:150ff). Påberåbelsen og stemplingen af Combat 18 som en terrorfraktion, udøvet af offentligheden, men også DNSB selv, medførte at denne fraktion for første gang ikke deltog i den efterhånden årligt tilbagevendende Hess march på dansk grund. Som *skræmmepropaganda*, kunne det iagttages at flere svenske højrenationale bar T-shirts med sloganet "Smash the Jews! – Kill'em all!" (Ibid.:158). Et stort politiopbud på 800 mand fulgte *passivt* med marchdeltagerne rundt i Greve, og *undlod at forbyde* marchen, på trods af, at den tidlige march var uanmeldt. I stedet stillede de sig tilfredse med højrenationalisternes afvigende manøvre, og roste den derforuden. I modsætning til de foregående år kom det således ikke til direkte konfrontationer mellem højrenationalister og militante antinazister. Sidstnævnte kom dog om eftermiddagen i klammeri med politiet grundet antinazisternes mobiliserede blokade ved Hundige station, som resulterede i beslaglagte våben og anholdelser (Ibid.:152f). Ovenstående og efterfølgende års afholdelse af demonstrationsmarcher, navnlig den årlige Hess march, planlægges og afholdes, efter DNSB's formand Jonni Hansens eget udsagn, til formål for, at *rekruttere* nye højrenationalistiske sympatisører. Fastholdelsen og en forøgelse af medlemstilgangen, betegner han netop som den vigtigste politiske målsætning for ham selv personligt, og for DNSB generelt (Lyng, 2010:43).

Bilag 3: Deltagerobservation under Distortion 2012

ONSDAG – INDRE BY

17:00

Vor Frue plads – blandet elektronisk.

Mange filmer hvad der foregår.

17:03

Forholdsvis tomt ved mindre scener endnu.

17:10

Politiet er synlige med gule veste stående eller gående i mindre grupperinger. Flere er i dialog med gæsterne.

17:13

Færre mennesker end sidste år ved samme tid (sidste år var der dog også bedre vejr og helligdag torsdag).

17:17

Gl. strand – funky house

Unge mennesker. Mere løssluppen stemning. Kreative typer. Folk kigger meget rundt for at 'tjekke' hinanden ud.

17:25

Mere intimitet, siddende hygge. "lavt til loftet".

17:28

Lars Colberg scenen, tæt på chrisitansborg – chill house

Få mennesker. 5-6 politi.

17:36

Kota club – techno

"vestegns/ama'r" typer. Eller typiske technofest gæster. Få.

17:41

Urban Outfitters – elektro house (typisk distortion musik)

Udklædningsfest. Meget gang i den. Lille sidegade. Posh typer, kreative, ellers blandet.

17:48

Politi går gennem gaden

18:00

4Sound – hiphop/live

Mindre gadekryds. Meget høj musik. Mange mennesker. Lidt yngre, gym-elever. Tæt på Niels Brock. Duft af cannabis.

18:05

Generelt mange posh typer i indre by. Fint tøj, meget makeup.

19:00

Vor fruge – livescenen – stor åben plads

Fulstændig fyldt med mennesker. Semi-rave stemning. Meget alkohol. Semi-kendt fest musik. Der kastes med dåser i folkemængden. Crowd surfing forekommer.

Folk bruger bygningerne og lygtepæle, trapper, til at sidde på, danse på. Mosh pit forekommer (heavy metal fænomen)

19:22

Trygheds-korps kom løbende

19:25

Din nye ven – art rock

Bordtennis på gaden. Folkelig stemning. Ældre segment end andre scener/steder. Ikke-elektronisk musik. Hyggeligt.

19:50

Moderne kvinde pissoir spottes. Politiet vandrer tilseende rundt.

20:05

Ung mand med abekostume hænger i et skilt. Politiet observerer og prøver at komme i dialog. Ventede med at tilnærme sig personen fysisk til han selv faldt ned. Trods beskadiget skilt, var der tilsyneladende ingen følger.

20:10

Gl. strand – funky house

Afdæmpet dans med elektronisk populærmusik, med blandede typer.

20:45

Vor frue igen

Meget monoton musik. Generelt søger folk mod større pladser, her fx, hvor der er mange mennesker.

08:00

Næste morgen. Byen er ret ren. KK står selv for oprydningen med ca. 30 renholdsmennesker. (set via politiken.dk)

TORSDAG – NØRREBRO

17:02

De gamles by. Pensionist og børnedistortion området virker sammenlagt. Der er overvejende kun familier. Få 'pensionister' at se.

17:14

Panum – chill house

Almindelig unge mennsker. Afslappet stemning.

Skt. Hans torv – hiphop

Et noget yngre publikum

17:18

Guldbergsgade – livemusik

Ældre roskilde festival typer. Gruppe af politi, står afslappet og ser til.

17:21

Sidegade, spilles old school gangsta rap. Få mennsker. Lugten af cannabis.

17:28

Trafikken glider stadig på nørrebrogade

17:32

Cykelbanditten – almindelig popmusik

Festende afdæmpet, forbeholdt på fortovet grundet kørende billister på gaden.

17:40

Mellemrummet – ravnshøjsgade – øko. + live

Siddepladser, spisende gæster. Gl. rock spilles. Roskilde festival typer, lidt ældre.

17:43

Generelt spottes flere private mobilanlæg på nørrebro end i city.

18:00

Livescenen – ydre nørrebro.

Hiphop, funky musik. Nordvest typer, mere afstumpede end i city fx . tilsyneladende lokal forankring at iagttage.

18:05

Den røde plads ved nørrebrohallen i ydre nørrebro, omdannet til kæmpe lounge og madboder område, a la roskilde festival.

18:10

Bassdrop – nedlagt tank st. speedbådhouse

Tages udgangspunkt i miljøet, hård elektronisk, rå housemusik. Blandede typer.

I Ydre nørrebro, er de store pladser/områder udnyttet meget. Giver mere festival præg end gadefest (sidegade-fest).

21:27

Kirken ved skt. Hans torv.

Der bliver danset i gennem til elektronisk musik. Unge mænd stiller sig op på højttalerne og danser nøgne gennem længere tid. Megen alkohol i omløb. Som i city, kræves der op i gadeeffekter, fx lygtepæle. Flere går lettere i stykker.

FREDAG – VESTERBRO

18:00

Private musik anlæg flere steder.

18:15

Tilsyneladende flere fra et lidt ældre segment end foregående dage

18:37

Afslappet hyggelig stemning over alt. Ikke nogen rave nogen steder. Umiddelbart mindre 'hardcore' musik end foregående dage.

18:45

innovative pissoirs igen – ned i kloaken direkte plader..

19:00

Væsentlig mindre mennsker på enghave plads end sidste år, måske pga. det kolde ustadige vejr.

Ved skatebanen, findes et yngre segment.

19:15

To unge piger, ansat af en 'overordnet' sælger øl af lad cykel, men i høj grad i virkeligheden lattergas. De virker 'cracked up'. Lattergassen iagttages at blive solgt til flere mennekser, lidt ældre mænd. De fortæller at der var væsentlig flere købere på deres vagt på nørrebro.

20:05

Skaldet aggressiv ung fyr 'driller' en teletubbie udklædt ung mand, på saxogade under suspekt (hård vestegns hiphop) koncert.

20:51

Mange mennesker trods begyndende regnvejr

21:48

Ved en mindre scene kommer en flok stærkt berusede unge gym-drenge og forsøge at rave danse tæt på scenen, hvilket afføder en lettere negativ stemning mod dem fra de 'lidt ældre' unge der dansede afdæmpet ved scenen. Gym-drengen forlader derefter stedet igen..

22:00-

Voldsomt regnvejr rammer distortion, og alle søger i ly under hvad der kan holde dem bare lidt tørre. Kiosker, cafeer, barer, halvtag, osv..